

Môn Chủ Đùa Phi

Contents

Môn Chủ Đùa Phi	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	7
3. Chương 3	14
4. Chương 4	18
5. Chương 5	22
6. Chương 6	25
7. Chương 7	28
8. Chương 8	32
9. Chương 9	37
10. Chương 10	43
11. Kết Thúc	49

Môn Chủ Đùa Phi

Giới thiệu

Cái gì? Muốn gả nàng cho kẻ thù lớn nhất của nàng. Nghĩ cũng đừng nghĩ! Đáng ghét là cha mẹ cùng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mon-chu-dua-phi>

1. Chương 1

CHƯƠNG 1

“Phụ thân, chơi với hài nhi nha” – giọng nói trẻ thơ mềm mại từ trong miệng một cô gái nhỏ phấn điều ngọc trác. Nàng đang cố gắng ôm bắp đùi cha mình, muốn ngăn không để cha nàng rời đi.

“Không được” – phụ thân của cô gái nhỏ sững ái sờ sờ đầu nhỏ của nàng, sau đó đơn giản đem cái đầu nhỏ đang chu miệng lên kháng nghị kia của nàng ôm vào trong lòng.

“Vì sao không được? Thật vất vả phụ thân mới trở lại, Hủy nhi đã lâu không được chơi đùa cùng với người mà” – cô gái không vui, cực lực kháng nghị “Hủy nhi vừa nghe nói phụ thân trở về, hưng phấn đến không ngủ được đấy a”.

“Phụ thân muốn vào triều sớm. Hủy Nhi mau trở về ngủ đi, mới có thể nhanh lớn” – Phụ thân giải thích với rồi nàng ôm nàng đi về hướng gian phòng ngủ.

“Không cần, Hủy nhi không cần lớn lên, Hủy nhi chỉ cần phụ thân, Hủy nhi không cần lớn lên” – cô gái bám vào trước ngực cha nàng thật chặt – “Phụ thân không cần đi vào triều sớm được...” – nàng khổ khổ cầu khẩn – “Phụ thân không phải đã giúp hoàng thượng ở trên sa trường lập công lớn sao? Vì sao trở về còn muốn vào triều sớm?”

“Hủy Nhi đừng làm rộn, vào triều sớm vốn là chức trách của cha” – phụ thân cô gái dụ dỗ nàng – “Hoàng thượng còn cần phụ thân”

“Nhưng mà Hủy Nhi cũng cần phụ thân mà” – cô gái nhỏ bám lấy phụ thân nàng không tha.

“Hủy Nhi cần ngủ thêm” – mỉm cười mệnh lệnh cho nàng, đặt nàng đến trên giường mềm mại – “Phụ thân đi trước” – Hắc phân phó bà vú bên cạnh – “Trông nom nàng ngủ cho tốt”

“Không cần, nếu như phụ thân rời đi, Hủy Nhi sẽ chán ghét người, vô cùng chán ghét người...” – cô gái nhỏ trơ mắt nhìn cha nàng đi ra cửa, cho đến khi không còn nhìn thấy.

“Oa...” Nàng rớt cuộc bật ra tiếng khóc lớn.

Phụ thân làm sao có thể yêu hoàng thượng hơn yêu nàng chứ? Điều này thực làm cho người ta rất khó có thể chịu đựng được!

Nàng quyết định chán ghét cái tên hoàng thượng này!

“Ca ca, người khỏe, lâu rồi mới trở về, cùng Hủy Nhi luyện kiếm có được hay không?” – Năm đó, cô gái nhỏ đã muốn trưởng thành, xinh tươi như thiếu nữ, lúc này nắm nắm kéo kéo ống tay áo của huynh trưởng nàng, năn nỉ huynh trưởng cùng nàng luyện kiếm.

“Không được” – huynh trưởng nàng mỉm cười, đem tay nàng đẩy ra – “Ca ca muốn cùng hoàng thượng thương thảo quốc sự”

“Tại sao lại là hoàng thượng? Đầu tiên là phụ thân, sau đến ca... Các người vì sao đều yêu hoàng thượng như vậy?” – cô gái không thuận theo, cong cong cánh môi mềm mại, không vui nói.

“Đây không phải là yêu hoàng thượng, mà là lấy quốc gia đại sự làm trọng. Hủy Nhi, muội hiểu không?” – Huynh trưởng của nàng từ ái nhìn nàng.

“Hủy Nhi chỉ biết là ca không để ý đến Hủy Nhi” – cô gái dung nhan xinh đẹp, cực kỳ thất vọng – “Ca ca, đừng đi nha, đã trễ như vậy rồi mà”

“Không được” – huynh trưởng nàng lắc đầu một cái, thương yêu vỗ vỗ má phẩn của nàng – “Ca ca phải đi, lần sau sẽ cùng muội luyện kiếm”

Lần sau... Mỗi lần đều là ‘lần sau’! Nàng căn bản cũng không đếm được bao nhiêu lần ‘lần sau’! Mỗi lần ‘lần sau’ chỉ cần hoàng thượng ra mặt, sẽ thành không!

Hừ! Nàng thề sẽ không đội trời chung cùng hoàng thượng!

“Gả cho hoàng thượng?” – Hình Y Hủy nhìn vẻ mặt đang mừng rỡ của cha mẹ nàng cùng với huynh trưởng – “Mọi người nói lại lần nữa”

Muốn nàng tiến cung gả cho hoàng thượng? – Có làm hay không?

“Đúng vậy, con là một trong tứ đại mỹ nhân cả nước được chọn lựa tiến cung... Thật tốt quá, thật sự là quá tốt rồi!” – Hình Trung Cảnh kích động không thôi.

“Tốt cái gì mà tốt?” – Hình Y Hủy nhìn phụ thân mình lom lom. Muốn gả cho hoàng thượng kia, nam nhân mà nàng thề không đội trời chung? Chớ có mơ tưởng!

“Hủy Nhi, sao con có thể nói như vậy!” – Hình Trung Cảnh nhìn nữ nhi mình không thể tưởng tượng nổi – “Gả cho hoàng thượng là chuyện rất vinh quang, rất tôn quý! Làm sao có thể không tốt!”

“Cha!” – Hình Y Hủy mắt đen lay láy, trong trẻo, gắt gao nhìn chăm chăm phụ thân đứng trước mặt, vốn là muốn phản bác, lại chứng kiến phụ thân một dạng trung quân ái quốc, lại nuốt xuống – “Ca ca, ca cũng cảm thấy muội nên gả cho hoàng thượng sao?”

“Hủy nhi, thật sự hoàng thượng là người rất tốt” – Hình Bình Nhượng lấy ánh mắt từ ái của huynh trưởng nhìn nàng – “Gả cho hoàng thượng là chuyện mà bao nhiêu nữ nhân có cầu cũng không được, muội có thể gả cho hoàng thượng, đương nhiên là chuyện tốt”

Trời ạ, nàng làm sao có thể ngốc nghếch đi hỏi ý kiến một người trung quân ái quốc? Hình Y Hủy hốn hận thiếu chút cắn rứt đầu lưỡi của mình.

“Mọi người đều cảm thấy con nên gả cho hoàng thượng sao? Mẹ, mẹ nói lời gì đi” – Hình Y Hủy nhìn mẫu thân này giờ yên lặng không phát biểu ý kiến.

“Điều cha con cùng ca ca con nói là đúng rồi” – Hình thị mỉm cười dịu dàng như từ mẫu đối với Hình Y Hủy.

Hết thuốc! Hai người nam nhân trung quân ái quốc, lấy hoàng thượng là trời, một người nữ nhân lấy phụ tử là trời... Ba người này căn bản cũng không thể nào hiểu chuyện gả cho hoàng thượng là cỡ nào bi thảm.

“Con tuyệt đối không gả cho hoàng thượng!” – Hình Y Hủy biểu đạt niềm tin kiên định. Nàng lộ vẻ buồn bực đến cực điểm đối với ba người ánh mắt nhất trí trước mặt.

“Con nói cái gì? – Hình thị kinh ngạc nhìn nàng.

“Con nói, con tuyệt đối không gả cho hoàng thượng. Phải gả cho hoàng thượng, chính các người gả đi!” – Hình Y Hủy giận hờn nói. Dù sao cha nàng và ca ca nàng cùng gả cho hoàng thượng cũng không có gì khác biệt.

“Hủy nhi, con đang nói cái gì?” – Hình Trung Cảnh lấy ánh mắt không dám tin nhìn nàng – “Đây là cỡ nào vinh dự, con cứ nhiên không muốn?”

“Con một chút cũng không cảm thấy đây là vinh dự” – Hình Y Hủy dẹp đi đôi môi mềm mại, nhượng đôi lông mày thanh tú phản bác.

“Không phải vinh dự?” Vậy con cảm thấy đây là gì?” – Hình Trung Cảnh bị nữ nhi làm cho phát bực rồi.

“Vì sao con phải cảm thấy vinh dự? Hoàng thượng đoạt đi cha của con, huynh trưởng của con, bây giờ còn muốn con gả cho hắn? Con có chết cũng không muốn!” – Hình Y Hủy tức giận cùng kích động nói.

“Chết cũng không muốn?” – Hình Trung Cảnh đã giận nổi trận lôi đình – “Con vậy mà lại dùng đến những lời này? Nói cho con biết, con nhất định phải gả cho hoàng thượng, con thật muốn làm ta tức chết! Ta không có người nữ nhi như vậy!”

“Cha!” – Hình Y Hủy kinh ngạc nhìn phụ thân, nháy mắt không thốt nên lời – “Cha thế nhưng vì hoàng thượng mà không quan tâm con?”

“Không phải vậy...” – Hình thị cùng Hình Bình Nhượng muốn giúp Hình Trung Cảnh nói chuyện, lại bị Hình Trung Cảnh một tay chặn lại.

“Ý tứ của ta chính là như vậy. Chính con giải quyết cho tốt!” – Hình Trung Cảnh đôi mắt nhìn chăm chăm nữ nhi, tràn đầy hình ảnh phụ thân nghiêm nghị!

“Tốt...tốt...” – Hình Y Hủy chậm rãi gật đầu, trong nháy mắt nước mắt tràn đầy hốc mắt, nàng cố nén, không cho nó rơi xuống.

Lần này nàng không thể khuất phục nữa. Nếu cha không cần nàng, nàng sẽ rời nhà trốn đi để kháng nghị! Dù sao nói gì nàng cũng sẽ không gả cho cái người đại cừu nhân (*) của nàng (kẻ địch)

Trở lại trong phòng, Hình Y Hủy cố nén nước mắt, không thèm thay áo ngủ xuống giường. Áo ngủ không đổi, bò lên giường, thân thể nhỏ nhỏ trong chăn, run rẩy gào khóc, cho đến khi thanh âm khóc đến khản giọng, cũng không có ngừng lại.

“Hủy nhi”

Hình Y Hủy không biết khóc bao lâu, đột nhiên có một giọng nữ dịu dàng truyền đến, sau đó cái tay vén lên cái chăn của nàng.

“Ô ô ô...” Khóc đến quá mức thương tâm, Hình Y Hủy căn bản cũng không có ý tứ di chuyển. Mặc dù chăn bông bị vén lên rồi, nhưng nàng vẫn còn vùi ở trên giường, càng không ngừng sụt sùi khóc.

“Hủy nhi”

Bà vú Ngô đưa ra đôi tay, nhẹ nhàng lôi kéo Hình Y Hủy, đã khóc đến sức lực hoàn toàn biến mất Hình Y Hủy dễ dàng bị kéo, bị buộc đối mặt bà vú Ngô.

“Vú Ngô...” Hình Y Hủy nâng lên hai mắt sưng đỏ, chua xót, vừa nhìn thấy bà vú Ngô, nước mắt lại bắt đầu ào ào rơi xuống.

“Hủy nhi đừng khóc, vú Ngô đau lòng” – vú Ngô ôm nàng vào lòng, mặc cho nàng tận tình khóc lóc.

“Chỉ có vú Ngô thương con. Chỉ có vú Ngô yêu con... Ô...” Hình Y Hủy nghe được lời nói của vú Ngô, càng thêm khóc đến không thể vãn hồi, bờ vai nhỏ nhỏ không ngừng rung động, xem ra mình có bao nhiêu đau lòng liền làm cho người khác đau lòng bấy nhiêu.

“Sẽ không, tất cả mọi người đều yêu thương con, Hủy nhi” – bà vú Ngô vuốt vuốt lưng của nàng, dịu dàng nói với nàng.

“Mới là lạ! Nếu như bọn họ thật lòng yêu thương con, bọn họ nên lắng nghe ý kiến của con, nếu là bọn họ thật lòng yêu con, nên nhìn con lâu một chút, nếu là bọn họ thật lòng yêu con, nên theo bên con nhiều một chút...Nói cái gì yêu thương con, bọn họ căn bản chỉ yêu thích chính bọn họ! Giống như cha chỉ quan tâm công danh, chỉ quan tâm hoàng thượng có thích hay không thích cha, con căn bản cũng không có xác định cha có phải thật yêu thương con hay không...” – Khóc đến như một đứa trẻ, Hình Y Hủy nâng mắt lên phản bác – “Về phần mẹ, mẹ chỉ thích ca ca, đối với con vĩnh viễn cũng không sánh kịp bọn họ, người đối với con, chăm sóc cũng không bằng với bà vú... còn có ca ca, ca ca thương con, nhưng vẫn giống như cha, hơn nữa vì e ngại cha, có thể không để ý đến cảm giác của con... bọn họ là thật yêu thương con sao? Căn bản là không phải...”

“Hủy nhi đừng thương tâm, bọn họ rất thương con, chỉ là không biết biểu đạt như thế nào mà thôi” – Bà vú Ngô không thể làm gì khác hơn là nhẹ giọng giải thích.

“Mới không phải, mới không phải!” – Hình Y Hủy điên cuồng lắc đầu, một chút cũng không đồng ý cách nhìn nhận của bà vú Ngô – “Thương con sẽ không phải như vậy...Con đây sao không biết thương, con làm sao lại không biết yêu thương chân chính là cảm giác gì?”

“Hủy nhi...” – vú Ngô không phản bác được, chỉ có thể nhẹ nhàng lẩm bẩm kêu.

“Vú Ngô, con không muốn như vậy! Lúc này con muốn rời đi, con muốn đi trả thù hoàng thượng! Nếu như không có hẳn, hôm nay chắc chắn sẽ không có cục diện như thế này, bọn họ nhất định sẽ có thời gian yêu thương con, có lòng lắng nghe lời nói của con, phải hay không?” Hình Y Hủy nâng lên đôi mắt phấp phới nước, mong lung nhìn vú Ngô.

“Hủy nhi... Không phải như thế” – vú Ngô nặng nề lắc đầu, cũng không biết nên giải thích cho nàng thế nào mới đúng.

“Đúng mà, chính là như vậy! Con mới vừa quyết định, con muốn rời nhà trốn đi! Con muốn đi trả thù hoàng thượng! Dù sao cha mẹ, ca ca cũng không thương con, con còn ở lại chỗ này làm gì! Ô ô...” – Hình Y Hủy khóc đến thương tâm, cuối cùng cũng đã quyết định.

“Hủy nhi, con rời nhà trốn đi, vú có thể đồng ý, nhưng mà trả thù hoàng thượng? Hoàng thượng không biết là đã chọc đến con, như vậy không phải là người rất vô tội sao” – vú Ngô lấy lời nói chí lý, lấy tình để cảm động nàng.

Bà thở dài một cái, biết mình nhất định không thể ngăn cản được nàng rời nhà trốn đi. Nếu không thể ngăn cản, vậy cũng chỉ có thể cùng nàng rời đi, bảo vệ nàng, chăm sóc nàng. Về phần nàng muốn trả thù hoàng thượng, bà đương nhiên là muốn tận lực khuyên nhủ nàng không thể hành động thiếu suy nghĩ.

“Con...” – Hình Y Hủy sững sốt một chút, không biết nên nói như thế nào.

“Hủy nhi, vú có thể cùng con rời nhà trốn đi, giải sầu cùng con, nhưng chuyện muốn trả thù hoàng thượng, con phải suy nghĩ lại, có được hay không?”

“Vú Ngô...” – Hình Y Hủy hít một hơi thật sâu, rót cuộc gạt đầu một cái, đồng ý với thỉnh cầu của vú Ngô – “Được rồi”

“Người quá rảnh rồi đến nhàm chán đi” – Thân một bộ trường bào trắng thuần, cả người tản mát ra hơi thở trí mạng, tuấn dật mê người – Đường Hiệu – như có điều suy nghĩ đến vị khách không mời mà đến đang đứng trước mặt, khóe môi hơi hơi nhếch lên mỉm cười trêu tức.

“Quê tương nói rằng, ba huynh đệ chúng ta sẽ cùng nhau tranh giành nữ nhân. Bây giờ đã thấy một ấn chứng, ta rất tò mò chuyện sẽ diễn biến như thế nào?” – Dận Đệ quay qua cho Đường Hiệu một nụ cười giông như đang xem hài kịch – “Huynh biết không? Nhân duyên của huynh sắp đến rồi”.

“Ta chỉ biết người thật sự quá nhàn rồi. Người không sợ bị cướp đoạt ngôi vị một chút nào hay sao?” – Đường Hiệu bĩu môi, cười nhìn người nam nhân phong thái hiên ngang trước mặt.

“Không cần nói sang chuyện khác. Ta bây giờ là đang nói chuyện huynh sẽ dính liếu đến nữ nhân... huynh đối với chuyện này có cảm tưởng gì?”- Dận Đệ đưa ra vấn đề.

“Không phải là ta đang nói ra cảm tưởng sao? Cảm tưởng của ta là: người thật sự quá nhàn rồi” – Đường Hiệu khẽ cười, liếc nhìn cái người lẽ ra nên ngồi trên Long vị ở hoàng cung kia, lại nhàn rồi đến vậy quanh huynh đệ – “Người rảnh rồi như thế, vậy ta cũng muốn hỏi người, người nghĩ xem muốn hay không muốn đổi nghề” – Đường Hiệu híp đôi con mắt tinh quang, mỉm cười nhìn Dận Đệ trước mặt – “Nếu như người muốn chuyển qua mở quầy xem bói, ta sẽ giúp người bỏ vốn”

“Cám ơn, ta tạm thời không muốn để cho các thầy tướng số trong thiên hạ không có cơm ăn. Nếu như làm cho bọn họ thành không có cơm ăn, người phải chịu trách nhiệm cho bọn hấn chén cơm còn không phải là ta sao?” – Dận Đệ phi thường nói rõ ràng tình trạng.

“Ta chỉ là muốn, người quá thích xem tướng như vậy, mặc dù là không biết có đúng hay không, nhưng không mở quầy coi bói cho người xem đã ghiền, có thể người cũng không cam tâm đi,... Nếu như người thật muốn mở quầy xem tướng, để cho ta đầu tư một chút đi, như thế nào?” – Đường Hiệu đem đề tài chuyển lên trên người Dận Đệ.

“Công lực nói sang chuyện khác của huynh thật cao siêu, xem ra cô gái kia chắc chắn bị sẽ huynh ăn đến gắt gao” – Hoàn toàn nhìn thấu kỹ xảo của Đường Hiệu, Dận Đệ một lần nữa đem đề tài quay lại trên người Đường Hiệu – “Ta quyết định đợi ở nơi này để xem kịch vui!!”

Đường Hiệu khoát khoát tay, bày tỏ tự nhiên, muốn làm gì cũng được – “Tùy người, thích ở bao lâu thì ở. Chỉ cần người không sợ ngôi vị kia bị người khác ngồi, người muốn ở bao lâu, ta cũng không quản người”

Là ai nghĩ ra việc rời nhà trốn đi, còn nói nó là một việc cực kỳ tốt đẹp, rời nhà mọi chuyện sẽ được giải quyết êm xuôi.

Nàng hiện tại rất muốn nguyên rửa cái người đó a, bởi vì nàng chẳng những không có chuyện gì tốt, mà ngược lại còn rất nhớ nhà, mà bởi vì nhớ nhà, nàng cảm thấy mình không nên chịu thua, cứ như vậy một

vòng luẩn quẩn, càng lúc càng giận chính mình. Tức đến không chịu nổi, nhịn không được bắt đầu hướng bà vú – người chăm sóc nàng từ nhỏ cầu nhau – “Tại sao con lại phải trốn nhà đi”

“Chuyện này phải hỏi Hỷ nhi thôi, vú Ngô cũng không biết” – vú Ngô lắc lắc đầu, đem vấn đề khó giải quyết ném trả lại cho Hình Y Hỷ.

“Rõ ràng không phải lỗi ở con, tại sao con phải rời nhà trốn đi” – Hình Y Hỷ tiếp tục lảm nhảm oán niệm lâu dài – “Tại sao? Tại sao?”

“Hình như vấn đề này rất khó trả lời” – vú Ngô lấy làm khó nói, cũng không biết cho Hình Y Hỷ cái đáp án gì.

“Con thật nhớ cha, nhớ mẹ, nhưng mà không thể trở về...đều là lỗi của hần!” – Hình Y Hỷ đương nhiên đổ tội lên trên đầu Đường Kim Thánh Thượng.

“Con quyết định!” – Nàng hung hăng cắn răng một cái, giống như đưa ra một quyết định hết sức trọng đại.

“Quyết định cái gì?” – vú Ngô cau hai hàng lông mày, trong lòng lại bắt đầu thấp thỏm, cực kỳ sợ hãi nàng lại nhắc tới cái chuyện lúc đầu.

“Con sẽ không tha thứ cho hần, con nhất định sẽ đi tìm hần báo thù!” – Hình Y Hỷ đem tức giận hóa thành hận ý, bực tức hừ lạnh.

“Hả?” – vú Ngô khó có thể tiếp, nhìn Hình Y Hỷ – “Hỷ nhi, con không phải đã đồng ý với vú Ngô, sẽ không đi tìm hoàng thượng báo thù hay sao? Vì sao hiện tại lại...”

Hình Y Hỷ cắn răng nghiêng lợi nói – “Hiện tại, con cảm thấy nhất định muốn để cho hần biết hần là một kẻ tiểu nhân xấu xa! Giao nhiều công việc như vậy cho cha và ca ca, làm bọn họ không để ý đến con... con muốn cho hần biết con hận hần biết bao nhiêu!”

“Hỷ nhi, nếu thật sự con đi giết hoàng thượng như lời con nói, vậy mạng nhỏ của con cũng sẽ không giữ được...” – vú Ngô lo lắng trùng trùng.

“Ai nói con muốn giết chết hoàng thượng?” – Hình Y Hỷ bực mình, cả giận nói – “Như vậy chẳng phải quá dễ dàng cho hần sao? Chính là con bị hần ép buộc làm hại từ nhỏ nha!”

“Vậy con muốn làm gì đối với Hoàng thượng?” – vú Ngô đầu tiên là thở phào nhẹ nhõm, sau đó lại khẩn trương – “Hỷ nhi, con không phải là áp dụng thủ đoạn tàn nhẫn gì đó khiến hoàng thượng mất mạng chứ? Con ngàn vạn lần cũng nên lượng sức mình nha!”

“Con mới sẽ không giết người! Phương thức chân chính làm cho người ta khổ sở, tuyệt đối không phải là giết hần rồi” – Nàng kéo tay vú Ngô đi về phía trước.

Vú Ngô kinh ngạc, nhướng mày – “À!! Nhưng mà...”

Kháng nghị không có hiệu quả. Một bà vú già đáng thương thân bất do kỷ bị một cô nương khí thế vạn quân lôi kéo, không biết đi hướng nào cứ bước về phía trước.

Không sai, đích xác là không biết đi đâu, cứ bước về phía trước, bởi vì các nàng đã lạc đường, u mê đến không biết mình đang ở chỗ nào.

“Bà vú, hoàng cung rốt cục là ở nơi nào?” – Hình Y Hỷ khổ não hỏi vú Ngô. Thực ra, căn bản mà nói, nàng không biết là cha nàng đã che chở cho nàng không dính dáng đến hoàng cung.

“Vú cũng không biết” – vú Ngô nhún nhún vai, vẻ mặt bất đắc dĩ.

“Vậy hoàng cung đến tận cùng là hình dáng như thế nào, vú biết không?” – Hình Y Hỷ lại đưa ra một vấn đề khác tới khảo nghiệm bà vú.

Vú Ngô nặng nề lắc đầu – “Vú không biết, Hỷ nhi biết không?”

“Con dĩ nhiên không biết mới có thể hỏi vú mà! Con chỉ biết hoàng cung rất cao, rất lớn, con chưa có đi qua mà!” – Hình Y Hỷ đau cả đầu – “Sớm biết vậy, lúc phụ thân và ca ca muốn dẫn con vào cung diện kiến

hoàng thượng, con không nên cự tuyệt, hiện tại sẽ không lạc đường, cũng sẽ không biết hoàng cung hình dáng như thế nào!”

“Vậy làm sao bây giờ” – vú Ngô lo âu hỏi. Cũng không phải các nàng cứ lạc đường như vậy hoài chứ?

“Không có biện pháp, không thể làm gì khác hơn là đi hỏi người khác” – Hình Y Hủy buông lỏng tay, chủ động xuất kích, đi hỏi thăm người khác phương hướng hoàng cung.

2. Chương 2

CHƯƠNG 2

“Nàng ta sắp đến rồi” – Dận Đệ mỉm cười, cao thâm khó lường – “Huynh có tò mò hay không, ca ca?”. Một tiếng ‘ca ca’ phía sau thật làm cho người ta cực kỳ buồn nôn.

Đường Hiệu giống như đã thành thói quen có một người đệ đệ không đứng đắn này, chỉ nhẹ nhàng nhếch môi – “Đệ nói người nào?”

“Bản lĩnh giả ngọc của huynh thật đúng là làm cho người ta không theo kịp” – Dận Đệ chỉ kém không cho ca ca mình cái vỗ tay – “Ca ca, huynh có thiếu thủ vệ canh cửa hay không? Đệ muốn đi đón đại tẩu tương lai”

“Người thì không thiếu, nhưng nếu đệ đệ có hứng thú, lại giúp ta làm không công, sao ta lại không đồng ý. Chỉ là, nếu như không phải nghênh đón đại tẩu tương lai của đệ mà là đón được kẻ điên, vậy thì đệ cũng đừng quá đau lòng” – Đường Hiệu kéo khóe môi, cười một tiếng – “Đệ đệ cũng không phải không biết, Đường Môn chúng ta nổi tiếng là dùng ám khí và dùng độc, cho nên kẻ điên đến đặc biệt nhiều”.

“Đệ nghĩ, vận số của đệ cũng không đến nỗi. Huynh cứ hảo hảo mà chờ đi, đệ sẽ đem đại tẩu đưa đến trước mặt huynh” – Dận Đệ mỉm cười nói ra cam kết.

“Đừng mang người điên đến cho ta, ta sẽ vô cùng cảm kích” – Đường Hiệu chấp tay thở dài.

“Hắn là nơi này đi?”- Hình Y Hủy kinh ngạc nhìn tòa tường thành trước mắt kéo dài ngàn dặm đến tận trời, lập tức quyết định đem nó trở thành hoàng cung.

“Không biết nữa” – vú Ngô dừng một chút – “Chỉ là nó đúng thật rất hùng vĩ”

“Dọc đường chúng ta đi, cũng không thấy tòa thành nào hùng vĩ hơn cái này, cho nên hẳn là nó không sai đi!” – Hình Y Hủy cho rằng là nó, nên lập tức quyết định đi vào.

“Hủy nhi, con không cần xác nhận lại một chút sao?” – vú Ngô có chút chần chờ. Mặc dù kiến trúc trước mắt cao vút tận mây, nhưng bà cảm thấy có điểm không thích hợp.

“Dọc đường đi tới đây, chúng ta còn nhìn thấy tòa nhà nào lớn hơn nơi này sao?” – Hình Y Hủy nhượng chân mày liễu, đưa ra vấn đề.

“Không có” – vú Ngô thận trọng lắc đầu.

“Đó còn không phải sao?” – Hình Y Hủy đảo mắt – “Sẽ không còn có kiến trúc khác dài như vậy á! Cho nên, chính là nó không sai!”

“Này, Hủy Nhi...” – Trời ạ, Hủy Nhi chạy nhanh như vậy, bà một lão già khom này, làm sao đuổi kịp a...!

“Ta muốn gặp hoàng thượng!”

Hình Y Hủy nói một câu, khiến bên môi thủ vệ phát ra nụ cười nhẹ nhàng làm cho người ta cơ hồ không nhìn ra kỳ dị – “Cô nương, nơi này chúng ta không có hoàng thượng!”

Chính là nàng.

“Làm sao không thể có hoàng thượng?” – Hình Y Hủy buồn bực, lẩm bẩm nói, mắt đẹp cợt lóe – “Chẳng lẽ hoàng thượng vì phục xuất tuần sao?”

“Ta không biết hoàng thượng có vì phục xuất tuần hay không, ta chỉ biết nơi này không có hoàng thượng” – Dận Đệ giả trang thành thủ vệ trợn mắt nói dối, công lực thật đúng là không phải cao bình thường.

“Không có hoàng thượng? Nếu ở đây không có hoàng thượng, vậy hoàng thượng không phải vì phục xuất tuần hay sao? Mặc kệ, ta nhất định phải vào bên trong chờ tới khi gặp hoàng thượng mới được... Ta muốn gặp hoàng thượng!” – Hình Y Hủy lập tức quyết định không đi, phải đợi cho đến khi gặp cái người mà nàng ghét nhất.

“Cô nương, bên trong này vĩnh viễn không thể nào có hoàng thượng!” – Dận Đệ mặt không đỏ, tim không đập mà nói dối.

Hắn kỳ thật cũng không nói dối đi, hắn tới nơi này nghỉ dưỡng, đương nhiên là muốn để xuống một thân trọng trách. Tới nơi này còn nghĩ là hoàng thượng? Hắn cũng không phải ăn no không có việc gì làm đi.

“Làm sao có thể? Rõ ràng đây chính là hoàng cung, hoàng thượng không ở nơi này, vậy sẽ ở đâu?” – Hình Y Hủy nghi ngờ nói.

“Hoàng cung?” – Dận Đệ giả bộ kinh ngạc – “Nơi này không phải hoàng cung, nơi này là Đường Môn. Cô nương, nàng nhầm rồi”.

“Ta thiên tân vạn khổ (ý là: trăm cay nghìn đắng) đi Đại Giang Nam Bắc, cũng chỉ nhìn thấy nơi này đầy đủ khí thái hùng vĩ, làm sao có thể nhầm?” – Hình Y Hủy hoàn toàn không cảm giác mình đi nhầm nơi – “Người nhất định là gạt ta, có đúng hay không? Nơi này rõ ràng là hoàng cung, có đúng hay không?”

“Nơi này thật không phải là hoàng cung!” – Hắc hắc, xem ra huynh trưởng gặp được một nữ nhân rất khó đối phó, còn là nữ nhân không rõ địa lý.

Thú vị, đây mới thật là điều rất thú vị.

“Làm sao có thể?” – Hình Y Hủy vẫn còn không tin – “Ta hiểu rồi, không chỉ hoàng thượng thích vì phục xuất tuần, mà các người cũng thích chơi trò ngụy trang, nghĩ là nói cho người khác biết nơi này không phải hoàng cung, có việc cũng sẽ không tới cửa, có đúng hay không?”

Vị cô nương này lực ảo tưởng nhất định đối với huynh trưởng hắn sẽ có sức hấp dẫn rất lớn... Dận Đệ trong lòng cười thầm, ngoài mặt lại là lắc đầu, làm bộ chân thành nói: “Nơi này thật không phải là hoàng cung. Vị cô nương này, phải nói như thế nào người mới bằng lòng tin ta đây?”

“Ta vô luận như thế nào cũng không tin người, bởi vì nơi này rõ ràng chính là hoàng cung mà” – Hình Y Hủy vẫn như cũ đối với nhận định của mình tin chắc không lay động – “Người trăm phương ngàn kế nói cho ta biết nơi này không phải hoàng cung, nhất định là sợ hoàng thượng gặp ta, có đúng hay không?”

“Sợ hoàng thượng gặp cô nương sẽ như thế nào? Cô nương nghĩ đối với hoàng thượng sẽ như thế nào?” – Dận Đệ bên môi phát ra một nụ cười tà tà xấu xa.

Thành thật mà nói, hắn rất muốn biết hắn có thể bị như thế nào.

Nói như vậy, càng làm cho Hình Y Hủy tin chắc nơi này chính là hoàng cung – “Người trúng kế rồi! Nơi này rõ ràng chính là hoàng cung, nếu không người sẽ không quan tâm hoàng thượng như vậy đâu!”

“Nơi này thật không phải là hoàng cung!” – Kỳ quái, không phải hoàng cung, hắn không thể ra vẻ quan tâm đối với chính bản thân mình sao?

“Nơi này rõ ràng chính là hoàng cung! Người đã lộ ra dấu vết, cũng không cần che giấu. Nhanh lên một chút để ta đi vào, ta muốn gặp hoàng thượng!” – Hình Y Hủy hơi kích động nói.

“Ta không có lộ ra dấu vết!” – Hắn chẳng qua đúng là hoàng thượng mà thôi.

“Đúng rồi, người không phải là ngựa, cho nên sẽ không để lộ dấu vết. Chỉ là, người lộ ra sơ hở!” – Hình Y Hủy như cũ, kiên trì – “Nhanh lên một chút cho ta vào đi... Ta muốn đi vào!”

“Không được!” – Dận Đệ tận lực ngăn cản người – “Nơi này thật không phải là hoàng cung, nơi này là Đường Môn, cô nương người thật đi nhầm chỗ!”

“Ta xác định nơi này chính là hoàng cung, người không cần thiết che giấu!” – Hình Y Hủy cÀrằng nghiêng lợi – “Ta hiện tại muốn vào! Ta là một trong tứ đại mỹ nữ được tuyển chọn tiến cung, chẳng lẽ gặp hoàng thượng một lần cũng không được sao?”

Quả thật là nàng không sai. Thiên hạ thật đúng là chuyện khéo chi lại khéo, hần mới đến Thiệu Khanh hi vọng thấy được dung nhan của nàng, hiện tại Hình Y Hủy lại đến đây... Điều này thật sự là có hứng thú rồi!

“Dĩ nhiên có thể, chỉ là cô nương phải đến hoàng cung mà yêu cầu cấm vệ quân hoàng cung. Nơi này không phải hoàng cung, bên trong cũng không có hoàng thượng, dĩ nhiên không thể nào cho cô nương vào” – Dận Đệ hết sức làm khó.

“Người không phải là gạt ta sao, hoàng thượng rõ ràng đang ở bên trong, ta muốn đi vào!” – Hình Y Hủy kiên trì nắm chặt tay.

“Không được!” – Hần thật không có lừa gạt nàng, bởi vì hoàng thượng vào giờ phút này thật không có ở bên trong, hoàng thượng đang đứng ở đây cùng nàng!

“Người nếu như còn ngăn cản ta, ta sẽ không khách khí!” – Hừ, nàng nhưng là nữ nhi danh tướng – coi như vị danh tướng kia thường thường đi ra ngoài mang binh đánh giặc không ở nhà, nhưng có cái loại danh hiệu này so với không có danh hiệu tốt hơn nhiều.

“Cô nương!” – Dận Đệ ngoài mặt làm bộ như không biết làm sao, trong nội tâm thật ra thì đầy buồn bực, xem ra cô nương mảnh mai như nước này phải làm thế nào để không khách khí với hần đây?

“Ta đã nói với người, ta thật sự sẽ không khách khí!” – Hình Y Hủy bày ra tư thế, hung tợn nhìn chăm chăm hần.

“Cô nương xác định cô nương thật sự đối với ta không khách khí?” – Dận Đệ híp con ngươi, thật rất muốn biết đến tột cùng nàng làm thế nào để biểu đạt nàng không khách khí.

“Đúng!” – Còn khoa tay múa chân cũng không phải là biện pháp. Mặc dù công phu của nàng cùng mèo quào ba chân không sai biệt lắm, nàng vẫn phải xuất ra thôi!

“Xem chiêu – a -” – chữ đuôi của nàng còn chưa có nói xong, người đã bị thủ vệ xách lên.

“Xem ra cô nương giống như thật quá khách khí một chút.” – Dận Đệ không có ý tốt nói – “Ta thật ra vốn chỉ là muốn ngăn cản cô nương, căn bản không hiểu được ý nghĩ của cô nương, mà cô nương lại tự đem mình xông lên cho ta bắt...”

“Thả ta xuống... Thả ta xuống!” – Dù nói thế nào nàng cũng là nữ nhi của danh tướng, thế nhưng lại bị bắt, không phải quá sỉ nhục sao?

“Cô nương không phải rất muốn đi vào sao? Ta giúp cô nương suy nghĩ biện pháp tốt, đó chính là trực tiếp giao cô nương cho Môn chủ chúng ta, như vậy cô nương vừa có thể đi vào, vừa có thể gặp Môn chủ, còn có thể biết nơi này có phải là hoàng cung hay không” – Dận Đệ vô cùng nhân từ nói.

Ha ha, hần đang chuẩn bị xem kịch hay!

“Xem ra đệ đệ thật đúng là tìm về cho ta một người điên” – Đường Hiệu nhìn Dận Đệ xách một nữ nhân không ngừng giãy giụa đi vào, ngay sau đó bên môi nâng lên một nụ cười hài hước.

“Rốt cuộc gặp lại huynh rồi” – Dận Đệ lời còn chưa nói hết, đem viên khoai lang bóng tay trên tay hần ném ra – “Mau tiếp!”

“A -” – vẫn còn đang ra sức giãy giụa, Hình Y Hủy bị Dận Đệ đột nhiên ném đi, lập tức phát ra tiếng kêu thảm thiết kinh người-

Muốn nàng té chết sao!

Đường Hiệu theo bản năng vươn tay, đón lấy người đang thét chói tai – Hình Y Hủy.

“Mặc dù người ta là một người điên, cũng không đáng tội gì để đệ loạn ném như vậy chứ?”

“Đệ đệ phải nhanh nhanh ném nằng qua vì sợ nếu ôm nằng quá lâu, tương lai huynh sẽ rất oán trách đệ” – Dận Đệ cười đến rất quỷ dị – “Đệ đã nói rồi đó, huynh cũng không thể bởi vì hiện tại đệ đệ ôm nữ nhân của huynh một cái, mà về sau lại muốn ôm nữ nhân của đệ nha! Hôm nay là tình thế bất đắc dĩ đi. Còn nữa, về sau nếu huynh thật muốn ôm nữ nhân của đệ, nữ nhân trong lòng huynh kia có lẽ sẽ không tha cho huynh đâu đấy!”

“Ồ ồ?” – Đường Hiệu nhẹ nhàng nhếch môi – “Đệ đệ thật suy nghĩ quá nhiều, huynh mới sẽ không -” – lời còn chưa nói hết, hần nhìn thấy dung nhan khuynh quốc khuynh thành của nữ nhân trong ngực, trong lòng lập tức nặng nề chấn động.

Nữ nhân xinh đẹp hần nhìn rất nhiều, nữ nhân trước mắt mặc dù hiện tại trông nhếch nhác, nhưng vẫn vô cùng có thần, đôi tròng mắt trong trẻo trước tiên như quyền rũ hần.

“Xem ra huynh có thể sửa lại lời nói của huynh một chút rồi” – Dận Đệ đối với phản ứng của huynh đệ mình nhìn đến ‘nhất thanh nhị sở’ – “Nam nhân nhà chúng ta đều giống nhau, lần đầu tiên nhìn thấy nữ nhân của mình, cũng biết người đó là người duy nhất mà mình muốn.

Đường Hiệu đang muốn đáp lời, nhuyển ngọc ôn hương trong ngực đột nhiên hét lên một tiếng – “Tạm dừng...”

Giọng the thé của nằng làm cho hai người nam nhân đưa mắt nhìn.

“Hiện tại đến cùng là xảy ra chuyện gì? Hai người các ngươi đang nói đến cái chuyện bí mật gì? Còn nữa hoàng thượng rốt cuộc đang ở nơi nào? Gọi hần ra đây, ta muốn gặp hần!” – Thân hình vừa ổn định, Hình Y Hủy liền mở miệng điên cuồng gào thét yêu cầu của mình.

“Cô nương, không nói gạt người, hoàng thượng thật ra đang ở trước mặt của cô nương” – Dận Đệ nói với Hình Y Hủy xong, lập tức vứt cho Đường Hiệu một nụ cười xấu xa.

“Người chính là hoàng thượng?” – Hình Y Hủy nhìn thấy nam nhân khôi ngô tuấn tú phi phàm phóng khoáng trước mắt, không dám tin tròn tròn hai mắt. Trời ạ, một nam nhân làm cho người ta chán ghét tại sao có thể có dáng dấp khôi ngô tuấn tú như vậy chứ? Thật sự là quá lãng phí!

“Đừng hiểu lầm, ta không phải hoàng thượng, ta là Môn chủ ở đây” – Đường Hiệu bờ môi ngưng cười – “Hần mới là hoàng thượng”

Xem ra cô nương này tựa hồ có thâm thù đại hận gì cùng Dận Đệ, hần không giúp nằng đạt được mục tiêu của nằng, làm sao đây?

“Ta? Không, ta không phải hoàng thượng, ta bất quá chỉ là một thủ vệ gác cửa đáng thương mà thôi, Môn chủ, người cũng đừng giày vò ta mà” – Dận Đệ diễn người vô tội đáng thương thật vô cùng sắc sảo.

“Đúng thôi, hần đáng dấp khôi ngô tuấn tú như vậy, mới không thể nào là hoàng thượng đi!” – Hình Y Hủy sau khi nói xong lại nhíu mày – “Chỉ là người khôi ngô tuấn tú như vậy đi làm thủ vệ hình như rất kỳ quái...”

Nằng ngừng lại một chút, hướng nhìn Dận Đệ – “Người có cần đổi nghề làm nam nhân để nữ nhân bao dưỡng không? Ta muốn nói công việc ấy so với công việc người bây giờ thu lợi nhiều hơn rất nhiều... (anh Dận Đệ đổi nghề đi, mình ủng hộ – hắc hắc) Chờ một chút, ta nói đi đâu rồi, sao lại nói tới vấn đề này? Ta phải nói chính là, người có phải hoàng thượng hay không?” Mũi nhọn lại chỉ trở về trên người Đường Hiệu.

“Chẳng lẽ nhìn ta không khôi ngô tuấn tú sao? Nàng nói vậy là đã thương ta rất lớn... Tại sao ta so với hần còn khôi ngô hơn, nàng cũng chỉ cảm thấy hần không phải là hoàng thượng?” – Đường Hiệu tỏ vẻ thật bị thương.

“Bởi vì...” – Hình Y Hủy nói không ra nguyên do – “Dù sao người nhất định là hoàng thượng, bởi vì đoàn kịch nhỏ thường thường hay trình diễn tiết mục hoàng thượng thích vu oan cho người khác, mà bây giờ người vu oan hần là hoàng thượng, cho nên người mới là hoàng thượng.”

Ách, cái suy luận này của nàng có thể hay không có một chút thiếu suy tính? Mặc kệ, nàng chính là cho rằng như vậy!

“Ta vu oan hấn là hoàng thượng? Cô nương, làm sao nàng không nói hấn vu oan ta là hoàng thượng?” – Đường Hiệu lại đem vấn đề ném trở lại cho nàng.

“Hả?” – Hình Y Hủy bị hấn hỏi như vậy, cũng sửng sốt một chút. Thành thật mà nói, mặc dù thủ vệ trước mắt mặc quần áo thủ vệ, nhưng trên người lại toát ra khí thế tôn quý làm cho người ta không thể bỏ qua. Bất quá, nam nhân trước mặt bị nàng cho rằng là hoàng thượng cũng có hơi thở vương giả giống vậy... Nàng làm sao biết người nào mới là hoàng thượng thật?

Bất kể á..., dù sao nàng cho rằng là người này thì chính là người này!

“Hấn đương nhiên không phải hoàng thượng, bởi vì hấn mặc y phục của thủ vệ. Còn y phục người mặc, chất vải tốt như vậy, người nhất định mới chính là hoàng thượng!” – Hình Y Hủy hùng hồn nói.

“Cô nương, người quên là hoàng thượng hay thích đem y phục đổi cho người khác mặc, để có thể hiểu thấu khó khăn của dân gian hay sao?” – Đường Hiệu giống như đang bàn về một cuộc vui, hơn nữa một câu hai nghĩa cố ý châm chọc cái người đang mặc quần áo thủ vệ kia, Thiên Tử chân chính – Dận Đệ.

“Vậy?” – Hình Y Hủy kinh ngạc, khẽ nhếch môi anh đào – “Người nói hình như cũng rất có lý...” – Làm thế nào, hiện tại nàng hoàn toàn mơ hồ rồi.

“Không phải hình như có đạo lý, mà là hoàn toàn chính là chân lý” – Đường Hiệu mỉm cười nói

“Đợi chút! Người nói cũng có lý, hấn nói cũng có lý, vậy hai người các người, đến tột cùng ai mới là hoàng thượng?” – Hình Y Hủy cảm thấy thật phức tạp.

“Hấn” – Dận Đệ tâm địa xấu đả trách nhiệm trút lên người Đường Hiệu

“Hấn” – Đường Hiệu vì nhiệm vụ của mình vạch trần chân tướng.

Đang lúc hai người nam nhân tuần mỹ còn ồn ào huyên náo, đột nhiên xuất hiện một lão bà, tiếng thét chói tai cắt đứt bọn họ. “A...” – tiếng thét chói tai là từ trong miệng vú Ngô truyền tới – “Hủy nhi, nơi này hình như không phải hoàng cung-”

“Hả” – Hình Y Hủy kinh ngạc nhìn vú Ngô bị một người giữ chặt – “Sao?” – chẳng lẽ nàng thật nhầm sao?

Bởi vì ta vừa đụng phải một thứ của người phía sau – vú Ngô nói, thật sự nội dung hàm hồ không hiểu được – “Con biết không, thái giám trong cung không thể có thứ ấy...”

“Đó là cái gì?” – Hình Y Hủy không hiểu làm sao, tự động suy luận thành ý khác – “Con mặc kệ! Ý của vú nói hấn không phải là hoàng thượng?”

“Ta làm sao có thể là hoàng thượng?” – Người nam nhân đang giữ chặt vú Ngô liềm mạng khoát tay – “Ta dĩ nhiên không thể nào là hoàng thượng”

“Đúng vậy, đúng vậy, Hủy nhi, hấn không có loại khí chất đó. Con không cảm thấy người nam nhân đang ôm con, với cái người mới vừa nói kia, hai người đó mới có khí thế thống trị vương giả sao?” – Vú Ngô dù sao cũng tương đối lão luyện.

“Hình như là đúng như vậy” – Hình Y Hủy không thể không thừa nhận – “Nhưng mà bọn họ đều nói bọn họ không phải là hoàng thượng! Như vậy làm sao mới có thể tìm được hoàng thượng”

“Cô nương, người chạy đến một nơi không phải là hoàng cung để tìm hoàng thượng, dĩ nhiên là khó khăn” – Đường Hiệu kéo kéo môi mà cười, bất quá, nàng thật sự là tìm được rồi, thật không biết là có phải vận số nàng quá tốt hay không. Giống như người đi chợ nói muốn gặp hoàng thượng... nơi đó làm sao có hoàng thượng à gặp?

Hình Y Hủy chớp chớp đôi mắt đẹp, nhận định ban đầu có chút dao động – “Nhưng mà nơi này thật sự rất lớn rất lớn, trong truyền thuyết hoàng cung không phải lớn như vậy hay sao?”

“So với nơi này còn lớn hơn” – Đường Hiệu khẽ mỉm cười, nhìn bộ mặt đang nghi vấn của nàng – “Nếu so sánh với hoàng cung, nơi này chẳng qua chỉ là một tiểu viện nho nhỏ”

“Người đã đến hoàng cung sao?” Nơi này thật không phải hoàng cung sao?” – Hình Y Hủy nửa tin nửa ngờ.

“Hoàng cung? Thật trùng hợp, ta cùng người bên trong còn rất quen thuộc, ai đó đôi lúc còn mời ta đến làm khách, bất quá người nào đó không có việc gì làm cũng sẽ chạy đến chỗ này của ta quấy rầy” – Đường Hiệu tuy là nói với Hình Y Hủy, bên môi vẫn là vì Dận Đệ mà nở nụ cười.

“Chờ chút, người cùng người bên trong hoàng cung rất quen thuộc? Vậy người có thể dẫn ta đến hoàng cung, hơn nữa dẫn ta vào cung được không? – Hình Y Hủy hoàn toàn tin tưởng hẳn.

“Nếu có thể, ta cũng muốn giúp cô nương, nhưng mà người bạn kia của ta hiện giờ không có ở đây, ta phải chờ người bạn kia của ta trở về, sau đó mới có thể dẫn người đến hoàng cung” – Đường Hiệu bên môi nở nụ cười nhẹ, nói với Hình Y Hủy xong, lại có ý hướng sang Dận Đệ “Người nói có đúng hay không?”

“Đúng! Đúng!” – Dận Đệ vô cùng ngoài ý muốn, ngược lại gật gật đầu, hiển nhiên đã sớm nhìn ra vấn đề – “Hắn là người quyền cao chức trọng, muốn dẫn người vào cung tuyệt đối không thành vấn đề”

“Vậy thì tốt quá! Cảm ơn người, người thật là một người tốt!” – Hình Y Hủy vô cùng cảm kích hướng hẳn nói cảm ơn.

Quả thực nàng lúc này với nàng gương nanh múa vuốt lúc này tưởng như là hai người khác nhau... nàng thay đổi lớn như vậy? Vấn đề là, nàng lúc này và nàng hiện tại đều chân thành như vậy – một nữ tử hai mặt sao có thể trong suốt như vậy, xinh đẹp như vậy, chân thành như vậy?

“Không có gì, chỉ là chuyện nhỏ” – Đường Hiệu khẽ cười yếu ớt – “Giúp người là thói quen của ta, vinh dự của ta “

“Khụ, khụ” – Dận Đệ đột nhiên hung hăng ho khan vài tiếng. Hắn mà không làm trái lại, thật không phải là hần đi.

Trên thực tế ‘đối xử nhiệt tình, tận tâm giúp đỡ’ tám cái chữ này đối với bốn huynh đệ bọn họ cho đến bây giờ một chút cũng không đáng, mỗi một người bọn họ cũng có chọn lựa người để giúp, hơn nữa lựa chọn rất cẩn thận. muốn thông qua sự lựa chọn của bọn họ thật không dễ dàng. Cho nên, hẳn không ho mấy tiếng, thật là xin lỗi mình đi.

“Người bị cảm à?” – Hình Y Hủy quan tâm hỏi Dận Đệ.

“Ta -” – Dận Đệ chưa kịp nói, liền bị Đường Hiệu cắt đứt.

“Không có, hẳn chỉ bị sặc nước miếng của mình mà thôi” – Đường Hiệu bên môi nở nụ cười ưu nhã, nhanh chóng nói sang chuyện khác – “Cô nương, có thể nói cho ta biết, cô nương đi tìm hoàng thượng đến tột cùng là muốn làm gì hay không?”

“Kia...” – Hình Y Hủy sửng sốt một chút, không biết nên hay không nên nói cho hẳn biết chân tướng sự thật – “Người cùng hoàng thượng có quen biết hay không?”

Đường Hiệu thấy ánh mắt nàng chần chờ, nhìn ra có thể trong lòng nàng sợ hãi – “Cô nương ở đây sợ cái gì? Ta chỉ là hỏi cô nương tìm hoàng thượng để làm gì mà thôi, đúng không?”

“Ta... Ta không thích hoàng thượng” – Hình Y Hủy ấp a ấp úng nói, không phát hiện có người bên cạnh sắc mặt đột nhiên trở nên không tốt chút nào.

“Thật không?” – Đường Hiệu nở ra nụ cười đồng cảm – “Ta cũng giống cô nương, cũng không thích hoàng thượng!”

Thì ra là hai người bọn họ là đứng ở cùng một trận tuyến sao? Hình Y Hủy vô cùng vui mừng, nhưng đột nhiên lại nghĩ – “Vậy người ra ra vào vào hoàng cung nhiều lần như vậy, sao không đem hoàng thượng chém chết?” – Nàng một chút cũng không có phát giác bên cạnh có người sắc mặt càng lúc càng khó coi.

“Bởi vì, ta chỉ là không thích hắn, cũng không chán ghét đến như vậy. Ta cũng không có thâm thù đại hận với hắn, mà hắn thống trị quốc sự cũng không phải quá kém, chém chết hắn sẽ rất đáng tiếc” – Đường Hiệu giải thích.

Người nào đó sắc mặt cuối cùng thoáng hồi phục một chút.

“Nhưng mà ta thật sự ghét hẳn, ghét đến mức nghĩ muốn đi chém hẳn!” – Hình Y Hủy lời nói vừa dứt, bên cạnh, người nào đó sắc mặt lại cấp tốc trở nên kém – “Người nói xem, ta muốn đi chém chết hẳn có phải rất khó hay không?”

“Hủy nhi!” – vú Ngô hoang mang, gấp gấp đến rồi loạn gọi. Thế nào nàng vẫn còn suy nghĩ muốn giết hoàng thượng.

“Vú Ngô, người để cho con hỏi một chút thôi, dù sao con cũng không có làm mà” – Hình Y Hủy đem việc có thể chém chết hoàng thượng cảm thấy thật hiếu kỳ – “Người thấy ta muốn chém chết hoàng thượng có phải rất khó hay không?” – Nàng lại hỏi Đường Hiệu một lần nữa.

Đường Hiệu lộ ra ánh mắt đánh giá nàng – “Thành thật mà nói, hình như là rất khó. Theo ta được biết, hoàng thượng vô công vô cùng cao cường... ừ, cũng không biết cao bao nhiêu, đại khái cao cường như cái người bắt cô nương vào đây vậy”

“À...” – Hình Y Hủy kinh ngạc, mở ra đôi môi mềm mại – “Đây không phải là ngay cả ta cũng còn chưa có ra chiêu, đã bị chế phục rồi sao?”

Xem ra nếu nàng thật liều lĩnh đi giết người, có thể đao còn chưa có chém được, đã chết được tám trăm lần đi.

“Là như thế không sai” – Đường Hiệu đồng ý gật gật đầu – “Muốn đối phó hẳn, thật không phải dễ dàng như vậy, ta nghĩ chính là cô nương từ bỏ ý tưởng đó đi!”

“Không!” – Hình Y Hủy trong lòng vẫn là phần hận bất bình – “Công khai không được, vậy ta sẽ mờ ám! Mờ ám... Mờ ám...ừ...” – Nàng suy nghĩ một hồi, rốt cuộc không biết làm sao, ngẩng đầu lên hỏi Đường Hiệu cùng với sắc mặt khác thường của Dận Đệ – “Các người có biết muốn mờ ám thì nên làm gì hay không?”

“Ta luôn luôn quang minh lỗi lạc, làm sao mà biết ‘mờ ám’ làm như thế nào?” – Dận Đệ nở nụ cười mê người, hướng Hình Y Hủy đề nghị – “Cô nương xem hẳn giỏi như vậy, có lẽ hẳn sẽ biết... mờ ám có thể làm như thế nào”

“Có thật không?” – Hình Y Hủy hướng mắt nhìn Đường Hiệu, không dám tin, nháy mắt mấy cái – “Người thật biết mờ ám làm những gì sao?”

Dận Đệ khẽ cười yếu ớt – “Cô nương, người chưa từng nghe qua Đường Môn sao? Đường Môn chính là dùng độc cùng với các loại ám khí nổi tiếng trên giang hồ, cô nương không phải không biết?”

“Hả?” – Hình Y Hủy trừng lớn mắt đẹp – “Hình như có nghe nói qua. Chỉ là ta không có cần thiết, nên không để ý... Đợi chút, bọn họ mới vừa nói người là Môn chủ?” – Nàng trừng mắt hướng nhìn Đường Hiệu – “Cho nên, người biết dùng độc cùng với dùng ám khí, phải không?”

“So với người bình thường lợi hại hơn một chút” – Đường Hiệu bên môi hiện ra nụ cười nhàn nhạt

“Nói như vậy, ta có thể bái người làm sư phụ, người có thể dạy ta làm sao để đi giết hoàng thượng được không?” – Hình Y Hủy năn nỉ – “Không phải giết hoàng thượng nhanh chóng, mà từ từ hành hạ hẳn, tốt nhất là để cho hẳn muốn sống không được, muốn chết không xong.”

Hình Y Hủy một phen lại để cho người nào đó sắc mặt khó coi tới cực điểm.

“Thật ra thì ta có thể giúp cô nương, bởi vì ta cũng muốn nhìn hẳn muốn sống không được, muốn chết không xong là bộ dáng như thế nào” – Đường Hiệu cười tủm tủm nói, hoàn toàn bỏ qua ánh mắt sát khí đằng đằng của người nào đó bên cạnh.

“Có thật không? Người đồng ý cho ta theo người học sao?” – Hình Y Hủy không nghĩ đến hẳn sẽ sảng khoái đồng ý cùng nàng như vậy.

“Thật” – Đường Hiệu gật đầu đồng ý – “Bất quá, nếu cô nương muốn theo ta học nghệ, cô nương phải ở chỗ này của ta, về phần sẽ ở bao lâu, thì phải xem trình độ thiên phú cùng thái độ nghiêm túc. Ta chính là một sư phụ rất nghiêm khắc, nếu như cô nương không làm đúng theo yêu cầu của ta, lúc đó ta có thể sẽ đuổi người đi, hiểu không?”

“Ta hiểu rõ” – Hình Y Hủy gật đầu như bầm tởi – “Hơn nữa ta nhất định sẽ làm đúng như yêu cầu của người, người yên tâm”

Nhìn nàng quả quyết như vậy, Đường Hiệu mỉm cười lộ ra hài lòng – “Tốt, vậy chúng ta cùng đi tham thảo, nghiên cứu phương pháp, khiến hoàng thượng muốn sống không được, muốn chết không xong đi!”

3. Chương 3

CHƯƠNG 3

“Cái gì, lão đại thu nhận đồ đệ rồi hả?”

Tin tức Đường Hiệu đồng ý thu nhận đồ đệ được truyền đi khắp Đường Môn, làm ột đám Đường huynh đệ của hắc kinh ngạc, chỉ kém không để con mắt lơ ra ngoài.

“Ừ” – Dận Đệ cười đến rất tà ác – “Theo như ta suy đoán, người đó về sau sẽ là đại tẩu của các người, cho nên các người phải hảo hảo mà đối đãi nàng”

“Chậm đã! Đại tẩu? Lỡ tai của ta có phải bị hư hay không?!”

Bọn họ tuyệt đối không gần nữ sắc, lão đại cư nhiên lại thu một nữ đồ đệ? Có lầm hay không?

“Hả? Có thể! Lỡ tai của ta chắc cũng bị hư”

“Không phải vậy chứ? Toàn bộ chúng ta lỡ tai đều bị hư sao?”

Một đám Đường huynh đệ nhất nhất đưa ra kết luận chính là: lỡ tai của bọn họ đúng lúc đều bị hư!

“Lỡ tai của các người không bị hư, là thật. Hiện tại lão đại nhà các người đang mang nàng đi làm quen với hoàn cảnh xung quanh, cho nên ta vội vàng tới nơi này mật báo” – Dận Đệ bên môi nở nụ cười xấu xa.

“Thật không bị hư sao?” – Mọi người còn đắm chìm trong tình trạng không thể tưởng tượng nổi – “Lỡ tai của chúng ta không nghi ngờ bị hư? Lão đại kia thật cao thâm khó lường, không có nữ nhân nào có thể khóa tâm hắc làm sao có thể thành thân?”

“Đừng tưởng rằng thật không có người bắt nổi hắc” – bờ môi Dận Đệ phiếm nụ cười quỷ quyệt- “Nói không chừng người có thể bắt lại hắc sẽ là người mà các người nghĩ đều không nghĩ đến”

“À” – Mọi người bị Dận Đệ nói làm cho dao động, không biết nên đáp lại như thế nào- “Chúng ta nghĩ cũng không nghĩ đến người nào?”

Có loại người như vậy sao? Đến tốt cùng là người nào?

“Các người sau này còn rất vất vả, mọi người cố gắng lên” – Dận Đệ hướng phía trước đi, mặt mỉm cười nhìn bọn họ, sau đó vỗ vỗ bờ vai của từng người, muốn bọn họ nên tỉnh lại – “Nếu như nàng làm phiền tới hắc, các người chờ thu dọn đi”

“Người sao tốt như vậy?” – Hình Y Hủy đi theo hắc đến nhiều nơi, cuối cùng, đi đến gian phòng vì nàng mà chuẩn bị, đến bây giờ nàng còn cảm giác không thể tin được – Hắc cư nhiên sáng khoái đồng ý với nàng như vậy.

“Bất quá chỉ là chúng ta có mục tiêu giống nhau thôi. Hơn nữa muốn làm đồ đệ của ta thật không đơn giản... Ta chưa bao giờ thu đồ đệ, người là người đầu tiên” – Đường Hiệu giải thích với nàng.

“À? Nghe ra ta cảm giác mình thật sự là quá vinh quang rồi” – Hình Y Hủy môi nở nụ cười, một bộ cung kính theo sát hắc nói lời cảm ơn – “Cám ơn người”

Hắc thật sự là một siêu cấp người tốt!

Đường Hiệu nhìn bộ dáng nàng đơn thuần mà không đề phòng, tiếng lòng nặng nề chấn động – “Đúng rồi, người tại sao lại muốn ám sát Hoàng thượng?”

Do người nào đó cùng hần có quan hệ huynh đệ, hần liền thuận tiện quan tâm một chút cũng tốt.

“Bởi vì hần rất quá đáng! Đoạt cha của ta, đoạt luôn ca ca của ta, bây giờ còn muốn ép ta gả cho hần!” – Hình Y Hủy bực mình nói.

Nàng sao lại đem cái người nào đó ngồi ở long ỷ nói giống như một Đại Vương sơn trại? Đường Hiệu phải dùng sức mới có thể làm ỳnh nín cười.

“Đoạt cha người, lại đoạt ca ca người? Đây là ý gì?” – Đường Hiệu lặp lại lời của nàng, đồng thời phải giữ khế miệng của mình không cử động, thật sự là một chuyện không đơn giản.

“Chính là...” – Hình Y Hủy bắt đầu đem chuyện từ lúc nhỏ, cùng hoàng thượng cướp người tranh giành hơn thua, đầu đuôi gốc ngọn nói cho Đường Hiệu nghe.

“Chuyện là như thế phải không?” – Lần này khế miệng không cử động cũng không được! Trời ạ, chuyện này thật sự là buồn cười! Danh tướng chi nữ cư nhiên bởi vì phụ thân và ca ca của mình cống hiến cho hoàng thượng, hại nàng cô đơn một mình, mà quyết định đi ám sát hoàng thượng? Công trình này có thể hay không hơi lớn một chút? Động cơ có thể hay không quá buồn cười một chút?

“Người làm sao vậy? Khế miệng giống như bị rút gân vậy!” – Hình Y Hủy theo dõi hần buồn cười lại không dám cười, khế môi mãnh liệt rút rút, thật ra là quan tâm cũng hơi tò mò, chỉ là sau khi nhìn thấy, thế nhưng cảm thấy nam nhân này càng nhìn càng thật tuấn mỹ không thể tin được, cứ như vậy nhìn đến nhập thần luôn.

“Không có việc gì, không có việc gì!” – Trời ạ, người huynh đệ kia nếu như biết mình bởi vì nguyên nhân ngu xuẩn thế này mà bị oán hận, không biết sẽ như thế nào?

“Vậy sao?” – Hình Y Hủy nửa tin nửa ngờ nhìn hần, vẫn cảm thấy đường cong khế miệng hần mới vừa rồi vô cùng kỳ quái, hình như là hơi run run hơi mở mở.

“Đúng rồi, nếu như người giết hoàng thượng theo như lời người nói, cái mạng nhỏ của người có thể sẽ khó mà giữ được, người có biết không?” – Đường Hiệu vội vàng dời đi lực chú ý của nàng.

“Ta biết a! Bất quá bị người nhắc nhở như vậy, ta lại muốn có phương pháp tốt hơn...hay là chúng ta hợp tác có được hay không? Sư phụ” – Hình Y Hủy tràn ra nụ cười nhẹ nhàng với hần.

“Hợp tác?” – Đường Hiệu nhướng cao chân mày xinh đẹp.

“Đúng vậy, ta phụ trách giết chết hoàng thượng, người phụ trách cướp đoạt ngôi vị hoàng đế. Nếu như người làm hoàng thượng, ta liền có người che đậy, vậy ta cũng không cần lo lắng mình sẽ chết, không chừng còn có thể làm nữ tướng quốc đầu tiên, chẳng phải là rất tốt sao?” – Hình Y Hủy đem chuyện phía sau có thể xảy ra biên soạn tốt lắm.

“Nhưng ta cũng không muốn làm hoàng thượng” – Muốn làm hoàng thượng, hần đã sớm trước tiên đem người nào đó xử lý rồi. Quan trọng hơn là, nếu như hần thật vô cùng bất hạnh mà làm hoàng thượng, cũng không thể tìm nàng làm nữ tướng quốc, không phải là hi vọng giang sơn của mình sớm ngày hóa thành hư không hay sao!

“Như vậy chứng tỏ người không muốn cùng ta hợp tác sao?” – Hình Y Hủy như đưa đám, thất vọng nhìn hần chằm chằm.

“Không muốn.” – Đường Hiệu thừa nhận mình bị vẻ mặt diêm dã đáng yêu của nàng đã động rồi, bất quá đó cũng không có nghĩa là hần sẽ đồng ý, việc này căn bản là không làm được mà hần cũng không muốn làm – “Chẳng qua ta sẽ bảo vệ người, để cho người còn sống tốt lành, người hãy yên tâm” Lời nói phải bảo vệ nàng, hần phát hiện mình nói ra thật cực kỳ tự nhiên, không mang kiểu cách giả dối nào. Hần thật sự muốn bảo vệ nàng.

Đây là tâm tình gì?

“Có thật không? Sư phụ, người thật là một người tốt, cảm ơn người!” – Hình Y Hủy rất nhanh liền từ sâu khổ thất vọng đổi thành hưng phấn cảm kích.

Bộ dạng nàng cười, thật sự làm cho người ta rất muốn vuốt ve thương yêu! Ngay thơ mà thuần mỹ, làm cho người ta khó có thể kháng cự.

Đường Hiệu khẽ giương một tầng cảnh giác – “Thật ra ta một chút cũng không phải là người tốt” – chỉ sợ là nàng đối với hắn hiểu lầm nghiêm trọng.

“Vậy người tại sao lại đối với ta tốt như vậy? Không phải bởi vì người là một người tốt hay sao?” – Hình Y Hủy buồn bực không dứt.

Tất cả mọi người ai ai cũng nói mình là người tốt, nào có ai như hắn, sao lại nói mình không phải là người tốt?

“Ta đối với người tốt như vậy, có lẽ bởi vì ta có ý đồ khác” – Đường Hiệu lấy ánh mắt có thể đem nàng cắn nuốt mà nhìn nàng.

“Người có ý đồ gì? Người phải có ý đồ gì sao? – Hình Y Hủy không hiểu nhìn hắn, phát hiện ánh mắt của hắn nhìn nàng không giống như lúc trước. Nhưng mà điều đó chỉ làm cho nàng thấy kỳ quái, cũng không có cảm giác không thoải mái.

“Có lẽ là người” – Đường Hiệu nói xong cũng cực kỳ hiểu rõ, đối với nàng đến tốt cùng là có cảm giác gì, hắn hiện tại không thể hoàn toàn nói ra được, nhưng mà hắn biết, cảm giác kia càng lúc càng rõ.

“Ta?” – Hình Y Hủy bị hắn làm cho hồ đồ – “Đây là ý gì? Ta không hiểu nha” – nàng ngơ ngác nhìn mắt với hắn.

“Về sau người sẽ hiểu. Ta đi trước, có gì cần cứ tìm ta, biết không?” – Đường Hiệu nhẹ nhàng vuốt ve gò má mềm mại của nàng, vút cho nàng một chút ngụ ý sâu xa, tươi cười, ngay sau đó tiêu sái rời khỏi gian phòng của nàng.

Nhìn chằm chằm bóng lưng hắn rời đi, đột nhiên giống như hạt sương mong manh tan biến, Hình Y Hủy bị ngôn hành cử chỉ của hắn làm ơ hồ khó hiểu. Cảm giác duy nhất chân thật là trên gò má nàng, dư lại hơi ấm tay của hắn.

Đường Hiệu mới dạy Hình Y Hủy không tới mấy ngày, đã bắt đầu cảm thấy Khổng phu tử thật sự là tri kỷ tốt của hắn, bởi vì lão nhân gia có câu “Gỗ mục không thể đeo”, thật sự là nói quá hay, hiện tại hắn hoàn toàn có thể thể nghiệm tâm tình của ông ta – Tất cả hoàn toàn bởi vì hiện tại hắn đụng phải một nữ nhân so gỗ mục còn là gỗ mục hơn!

“Đây là thất phách thảo, đây là hạ tiên thảo, đây là phá tâm thảo, đây là kinh cực châm(1)...” – Hình Y Hủy đã là lần thứ hai mươi tám đem đám hoa hoa thảo thảo trước mắt nhận lầm – “Như vậy đúng không?”

(1) kinh cực: cây gai, một thứ cây gỗ rắn ruột đỏ, nhiều gai, hay mọc áo người, người đi đường rất sợ, cho nên đường sá hiểm trở gọi là kinh cực

Đường Hiệu không ngừng tự nói với mình, phải có tính nhẫn nại, vô luận như thế nào cũng không thể đánh nàng.

“Không đúng” – Sắc mặt hắn khó coi, lắc lắc đầu – “Tiểu Hủy, người có nghiêm túc nghe ta nói hay không?”

“Đương nhiên có nghe mà” – Hình Y Hủy cực kỳ nghiêm túc nhìn lại hắn – “Ta rất nghiêm túc nhớ những thứ hoa cỏ này nha, vấn đề là những thứ hoa cỏ này trông thật sự rất giống nhau, ta cảm thấy thật là khó nhớ! Người nói cho ta nghe thêm một lần nữa có được hay không?” – Nàng lấy một đôi mắt tròn vo như nai con nhìn hắn.

“Được” – Đường Hiệu cơ hồ là cắn răng nghiêng lợi đồng ý, không ngừng tự nói với mình, chỉ cần hắn dạy thêm một lần nữa, nàng nhất định có thể sẽ nhớ được.

Mặc dù, hắn rất hoài nghi mình đang làm cái chuyện có thể gọi là đàn gảy tai trâu!

“Chính là như vậy... Người đã phân biệt rõ ràng chưa?” – sau khi chứng kiến hai mắt nàng vẫn mê hoặc, hần lập tức biết đại sự không ổn.

“À...” – Hình Y Hủy cấp cho Đường Hiệu một nụ cười lúng túng, sau đó bắt đầu nâng từng gốc cây nói ra tên tuổi những thứ hoa cỏ kia.

Đang lúc nàng vô cùng cố gắng nói ra tên tuổi những thứ hoa cỏ kia, Đường Hiệu rất bất đắc dĩ phát hiện, mới vừa rồi là tự thôi miên mình, nghĩ rằng nàng nhất định có thể học được. Hơn nữa, hiện tại hần căn bản không phải là đàn gảy tai trâu mà là hướng về một cái con không biết có phải là con trâu hay không mà gảy đàn.

Vấn đề là, mặc dù hần biết tư chất của nàng, nhưng mà trực tiếp nói cho nàng biết sự thật là chuyện vô cùng tàn nhẫn. Hần làm sao có thể nói với nàng, nàng coi như học cả đời, khả năng đến con kiến cũng đọc không chết. Cho nên, không thể làm gì khác hơn là nói chuyện lượn lờ lòng vòng.

“Tiểu Hủy” – Đường Hiệu cấp cho nàng nụ cười khích lệ, vô cùng thận trọng nắm tay mềm mại của nàng – “Người sẽ luôn đem những thứ hoa cỏ này nhận nhầm, thật sự quá có sáng ý. Ta thật sự chưa từng gặp qua người nào có sáng ý như người”

“Có thật không?” – Hình Y Hủy không dám tin nhấp nháy mắt, chính mình còn không thể tin là có thể nhận được lời khen ngợi như vậy. Nàng nửa tin, nửa ngờ hỏi – “Ta thật sự có thể nói đúng sao? Ta cho là vẫn nhận nhầm, là một đệ tử kém cỏi”

Đúng vậy a, người nói không sai! Đường Hiệu phí hết một phen hơi sức mới đưa những lời này nuốt trở về. (ha ha...)

Người ta nói, chày sắt, gậy sắt mài riết cũng có ngày nên kim, đó là bởi vì chày, sắt ít nhất vẫn là Thiết. Nhưng mà khắc trên gỗ mục, tất cả đều là ra tro, làm gì có biện pháp hoàn thành? Bất quá, hần làm sao có thể nói cho nàng biết sự thật.

“Không đâu, người như vậy có thể đến một lúc sẽ đạt thành tích... ta nghĩ, ta không nên hạn chế người, nên để cho người bắt đầu từ sách mà học, bởi vì ta nhìn ra được người có tiềm lực tự học” – Đường Hiệu nói xong, không khỏi bội phục tài ăn nói của mình.

“Có thật không?” – Hình Y Hủy hoàn toàn không dám tin tưởng lỗ tai mình nghe được. Nàng không phải rất đàn sao, đem mấy chủng loại hoa cỏ nhớ lầm sao? Tại sao hần có thể nói với nàng như vậy?

“Đương nhiên là thật” – Đường Hiệu nói giống như sự thật là như vậy, còn vấn đề sự thật có phải hay không, chỉ có hần là rõ ràng nhất – “Chỗ này của ta có rất nhiều sách đọc được được ghi lại, chính người tự mình học đi. Chỉ là không cần thử đọc trên thân mình, ta sẽ tìm người cho người thử, được không?” – Đường Hiệu đã bắt đầu chú ý đến huynh đệ hư hỏng kia.

“Có thật không? Thật tốt!” – Hình Y Hủy mừng rỡ như điên, không nghĩ tới mình học mới hơn mấy lớp mà thôi, đã có thể được hần khen ngợi như vậy – “Nhưng mà, tại sao ta không thể thử trên thân mình?” – Nàng không hiểu hỏi.

Đương nhiên sợ nàng làm sai, thật sự học được cái gì, lúc không ai chú ý đem chính mình đọc chết. Những lời nói này dĩ nhiên Đường Hiệu vẫn chỉ nói trong lòng, suy nghĩ một chút, không dám phá vỡ mộng đẹp của nàng.

“Người nhất định phải thử ở trên người người khác, mới có cơ hội thấy người khác sẽ bị người đọc thành như thế nào, đúng không?” – Đường Hiệu nói xong thật đúng là chân thành tha thiết đi.

“Rất có đạo lý!” – Hình Y Hủy ánh mắt sùng bái nhìn hần. Không hổ là Môn chủ!

“Vậy chúng ta quyết định như vậy đi!” – Đường Hiệu cười yếu ớt – “Người muốn xem sách gì cứ xem, muốn dùng độc hoa, độc thảo gì cứ việc dùng, ta phụ trách tìm người tới để cho người thử. Được không?”

Hình Y Hủy được một phen khích lệ, lòng tin càng thêm tăng lên, thẳng thắn gật đầu nói: “Không thành vấn đề! Ta nhất định không phụ sự kỳ vọng của sư phụ, cố gắng học tập, trở thành một thể hệ Độc sư!”

Nàng? Thể hệ Độc sư? Hần muốn tưởng tượng cũng không dám tưởng tượng!

4. Chương 4

CHƯƠNG 4

“Tại sao huynh lại dọn dẹp hành lý?” – một đám huynh đệ Đường Môn buồn bực nhìn người chỉ huy Dận Đệ đang dọn dẹp hành lý – “Huynh không phải là vì ngôi vị khó giữ mà muốn mau trở về để bảo vệ đó chứ?”

“Ngôi vị của ta muốn khó giữ cũng rất khó. Ngược lại các người nên cẩn thận một chút, kế tiếp sẽ xảy ra chuyện tình các người không tưởng tượng được” – bờ môi Dận Đệ phỉếm một nụ cười xấu xa, không biết đang len lén mưu tính cái gì.

“Không tưởng tượng? Là chuyện tốt hay là chuyện xấu” – một đám huynh đệ Đường Môn trờm mắt thật lớn, không biết ngoài chuyện lão đại bọn họ thu nhận một nữ đồ đệ, còn có chuyện gì có thể không tưởng tượng được.

“Quẻ tượng viết mỗi người mỗi khác, cho nên các người cứ để tự nhiên đi” – Dận Đệ bờ môi mông trời nổi nụ cười thần bí.

“Thật như vậy sao? Vậy vì sao huynh còn đột nhiên rời đi?” – mọi người lấy ánh mắt hồ nghi nhìn chăm chăm vào hắn, không hiểu sao hắn lại đi gấp như vậy – cũng không phải chạy nạn!

“Ra ngoài quá lâu, vẫn là nên đi về ọi người một cái công đạo không phải sao?” – Dận Đệ quăng cho bọn họ một lý do đơn giản.

Nhìn hắn tươi cười có lương tâm như vậy, trong lòng các huynh đệ Đường Môn càng thêm khó hiểu. Hắn lúc nào thì cảm thấy có trách nhiệm như vậy chứ? Trong này nhất định là có vấn đề! Nhưng rốt cuộc có vấn đề gì, bọn họ cũng không biết! Nhất định là vấn đề lớn đi!

“Hả, tại sao người phải đi?” – Đang cùng Đường Phóng nghiên cứu trong thư phòng, Hình Y Hủy giương con ngươi sáng long lanh, không hiểu nhìn theo bọn họ đang nói từ biệt với Dận Đệ – “Ta thật sự cảm thấy hai người các người rất kỳ quái!”

“Gi?” – Hai mỹ nam nhân cùng buồn bực ngưng mắt nhìn nàng, không hiểu vì sao đột nhiên bị nàng chỉ trích.

“Người không phải là thủ vệ sao? Nhưng một chút cũng không giống thủ vệ, mỗi ngày đều ở Đường Môn chơi bồi lêu lổng, cứ nhiên bây giờ nói muốn đi là đi... làm sao tốt như vậy?” – Hình Y Hủy nghi ngờ nhìn Dận Đệ, dừng một lát, tầm mắt ngay sau đó chuyển sang Đường Hiệu – “Còn sư phụ, người cũng rất kỳ quái, người không phải là Môn chủ Đường Môn sao? Vì sao không chịu gò bó nô bộc? Nếu như người không muốn, cũng không nên như vậy chứ? Ta cảm giác hắn giống như muốn bò lên đầu người luôn rồi?”

Hai người nam nhân bị bộ dạng thẳm vấn nghiêm túc của nàng làm cho tức cười.

“Hắn vốn chính là ở trên đầu ta” – Đường Hiệu khẽ cười, đối với lời nàng nói một chút cũng không để ý – “Ta nào dám để hắn phía dưới ta?!!”

“Đừng nói cho ta biết huynh đang có ý nghĩ để cho nha đầu này thử độc chết ta đi” – Dận Đệ ném cho Đường Hiệu một câu, mỉm cười với Hình Y Hủy – “Ta đã nói với nàng, ta chính là sợ không làm tốt sẽ bị hắn độc chết, cho nên mới mau mau rời khỏi”

“Hai người các người vì sao lại khó hiểu như vậy?” – Hình Y Hủy nhúu đôi mi thanh tú, rõ ràng vì sao nàng mỗi chữ nghe được, xâu thành một chuỗi thì lại khó hiểu như vậy – “Sư phụ, người giải thích một chút đến tột cùng là xảy ra chuyện gì?”

“Đây là vấn đề giữa hai chúng ta” – Đường Hiệu khẽ cười với Hình Y Hủy, chuyển hướng nhìn Dận Đệ – “Người được lắm! không lẽ người biết được ta muốn nàng làm chuyện gì chứ?”

“Dù sao ta cũng biết sẽ không có người bị độc chết” – Dận Đệ cùng Đường Hiệu nói chuyện bí hiểm làm cho Hình Y Hủy không thể hiểu.

“Người cũng biết vậy, sao còn không ở lại cho ta làm thí nghiệm? Thật làm ta thất vọng” – Đường Hiệu vẻ mặt ủ rũ.

“Ta rất vội, không rảnh” – Dân Độ nói cực kỳ nghiêm túc, giống như thật sự có việc – “Ta muốn đi trước, gặp lại sau!”

“Hả?” – Hình Y Hủy ngạc nhiên, không nghĩ tới hắn nói đi là đi – “Người thật muốn đi?”

Nói thật, nàng cảm thấy cái thủ vệ này rất thú vị cũng thật thân thiết.

“Ta không muốn ở lại làm vật thí nghiệm của nàng, Tam tẩu, hẹn gặp lại sau!” – Dân Độ mỉm cười, nói với nàng những lời này, ngay sau đó cất bước rời đi, giống như không có bất cứ quyến luyến gì.

“Người có nghe hắn nói cái câu trước câu hẹn gặp lại hay không?” – Hình Y Hủy chớp chớp con mắt sáng đẹp, buồn bực liếc xéo Đường Hiệu.

“Không có, Đường Hiệu mở mắt nói láo – “Hắn nói một tràng, ta đều nghe không hiểu”

“Ta cảm thấy hình như hắn gọi ta là tam tẩu... vấn đề là tại sao lại là tam tẩu? Ta ngay cả tam ca hắn là ai cũng không biết mà” – Hình Y Hủy nghĩ mãi không thông, càng đến gần thêm một bước, mặt đẹp cùng Đường Hiệu dần gần hơn – “Đầu của hắn có phải có vấn đề gì không?”

“Rất có thể” – Đường Hiệu ngửi hương thơm nhàn nhạt trên người nàng, càng lúc càng kích động muốn ôm nàng vào trong ngực, cùng hắn dung hợp một thể – “Bất quá, hiện tại ta không thể không tin tưởng hắn nói một số lời thật ra vẫn còn rất chuẩn”

“Hả?” – Hình Y Hủy bỗng nhiên tròn to đôi mắt đẹp – “Sư phụ chẳng lẽ đầu người cũng kỳ quái? Nhưng mà ta ở chung cùng sư phụ mấy ngày, cảm thấy người vẫn còn rất bình thường mà!!”

“Tin tưởng mình, cảm giác đó, là đúng” – Đường Hiệu lộ ra nụ cười nhàn nhạt – “Tiểu Hủy, người biết yêu một người là cảm giác gì sao?” – Hắn không để lại dấu vết, chuyển đề tài.

“Ta dĩ nhiên biết nha” – Hình Y Hủy kiêu ngạo mà nâng cằm tuyết trắng – “Ta yêu phụ thân ta, yêu ca ca, yêu mẹ ta, làm sao không biết cảm giác yêu là gì?”

“Vậy sao?”

“Đương nhiên...” – Nói tới đây, nàng đột nhiên ủ rũ cúi đầu – “Ta yêu bọn họ, nhưng mà bọn họ đều đi yêu người khác... Cha ta, ca ca ta đều yêu hoàng thượng, còn mẹ ta lại yêu phụ thân và ca ca... Không có ai yêu thương ta cả...”

“Người rất đau lòng?” – Đường Hiệu cảm thấy, nàng đã từng thật không dễ chịu, cũng từng chân chính không vui vẻ.

“Ừm, ta nghĩ, ta sẽ cảm thấy rất vui vẻ nếu đem hoàng thượng giết chết!” – Hình Y Hủy cười, nói giọng ngọt ngào với hắn.

“Có thật không?” – Đường Hiệu lấy ánh mắt chất vấn, ngưng mắt nhìn nàng. Trên thực tế, hắn chân chính muốn nói là: không cần thiết. Thậm chí, cần bản là không nên.

“Thật nha!” – Hình Y Hủy nở nụ cười càng sáng lạn hơn.

“Người có nghĩ tới hay không, có một ngày người sẽ thích, thậm chí là yêu một người khác?” – ánh mắt Đường Hiệu tinh sắc sắc bén lại bao hàm tâm tình nhìn nàng không chớp mắt.

“Hả?” – Hình Y Hủy bị hỏi mà ngốc, ngơ ngác nhìn hắn, trong đầu trống rỗng, hoàn toàn không có đáp án. Nàng căn bản không có nghĩ tới vấn đề này!

“Sẽ có một ngày như vậy, người biết không?” – Đường Hiệu khẽ cười, nụ cười trên môi giống như vũ khí câu hồn, hấp dẫn ánh mắt nàng thật sâu.

“Hả?” – Không biết vì sao, nàng cảm giác cả người không được tự nhiên – “Ta không biết... Sư phụ, chúng ta tại sao lại thảo luận vấn đề này?”

“Sư phụ hy vọng người không có trở ngại, như vậy có thể học độc được tốt hơn” – Đường Hiệu lại một lần nữa duy trì ánh mắt mãnh khỏe nói.

“Là vậy sao?” – Hình Y Hủy vẫn cảm thấy lúc này nói chuyện này là rất đột ngột.

“Dĩ nhiên” – Đường Hiệu khẳng định lần nữa với nàng, bất quá đáp án sẽ đến sau, chuyển đề tài – “Tiểu Hủy, ta đã giúp người lập thử một bảng thử độc, bắt đầu từ ngày mai người có thể từng bước từng bước tìm bọn họ đến thử.”

“Có thật không? Tốt quá!” – đối với việc có thời khóa biểu thử độc Hình Y Hủy hưng phấn không thôi – “Ta nhất định sẽ biểu hiện thật tốt cho sư phụ thấy!”

“Tốt, ta sẽ đợi xem!” – bờ môi Đường Hiệu nâng lên một nụ cười tà ác. Hắn đương nhiên mong đợi, dù sao chết chính là người khác, không phải là hắn! Điều hắn muốn thấy nhất, chính là đến tột cùng nàng sẽ làm ra cái gì để độc người?

“Tại sao muốn chúng ta cho nàng thử độc?”

Một đám huynh đệ sau khi bị Đường Hiệu gọi đến, rốt cuộc hiểu rõ vì sao Dận Đệ lúc trước chạy trốn như vậy. Thì ra vị Thiên Tử kia sớm biết xảy ra chuyện gì, khó trách trốn nhanh như vậy... Aiz, sớm biết lý do Thiên Tử trốn chạy như vậy, bọn họ cũng không cần chấp nhận ở chỗ này bị lão đại thử nghiệm.

“Nàng là đồ nhi của ta, các người coi như là sư thúc của nàng, dạy nàng là phải, nàng mượn thử độc một chút cũng không có gì không phải?” – Đường Hiệu nở nụ cười rạng rỡ, nói chuyện xong không thể làm cho người khác phản biện.

“Còn lão đại thì sao? Người có để cho nàng thử trước hay không?” – trong đám huynh đệ có người buồn bực đưa ra nghi vấn.

“Ta? Đương nhiên là có” – ngược lại đi – “Cho nên các người cũng nên cố gắng sức mình một chút”

“Vấn đề là, nếu như nàng quá lợi hại, đem chúng ta đều độc chết hết thì làm thế nào?” – mọi người ai cũng hoang mang sợ hãi.

“Yên tâm, công lực của nàng không đến mức đem các người độc chết” – có thể độc chết con kiến đã khiến muốn vỗ tay trầm trồ khen ngợi rồi.

Hiện tại điều mà hắn buồn bực đó là theo như trình độ của nàng thì mèo quào ba chân cũng muốn nhạo báng, vĩnh viễn nàng không rõ ràng loại hoa thảo độc nào có công dụng gì, hình dáng ra sao, nàng nhận biết loạn xạ, đến tột cùng không biết nàng lấy cái gì để đầu độc đây.

“Thật không?” – chúng huynh đệ mặt nghi ngờ, đưa mắt nhìn Đường Hiệu, thật sự sợ cái mạng nhỏ của mình sơ ý một chút sẽ đi đời nhà ma.

Bên môi Đường Hiệu nở nụ cười thâm sâu khó lường, nhẹ gật đầu – “Tin ta đi, các người sẽ cảm thấy nàng bào chế ra độc rất thú vị”

“Sư phụ, vì sao mọi người không đến đây, làm sao xem ta bào chế độc được?” – Hình Y Hủy nghe Đường Hiệu nói muốn để nàng tự chế độc, mà không có ai ở bên cạnh, nàng làm sao chế độc, trong lòng vô cùng kích động.

Nguyên nhân rất đơn giản chính là, nàng cái gì cũng không biết!

“Bởi vì ta muốn người tự mình chế độc, nếu ở một bên, ta sợ mình không cẩn thận mà can thiệp” – Đường Hiệu cười đến rất gian tà, nhưng mà nàng không nhìn ra.

Thật ra thì, hắn căn bản muốn chờ đợi nàng đưa ra thành quả. Nếu như biết trước nàng đem phối những dược thảo nào, còn có chuyện gì vui nữa!

“Ồ” – sư phụ nói hình như cũng có lý – “nhưng mà...” – Hình Y Hủy chần chừ nhìn Đường Hiệu

Nàng thật ra cái gì cũng không biết. Nàng hy vọng có hần làm chung với nàng...suy nghĩ một chút, mấy ngày nay nàng vẫn ở cùng với hần, giống như càng lúc càng không thể rời hần.

“Không có nhưng nhị gì hết, người làm tốt lắm, biết không? – Đường Hiệu mỉm cười ôn hòa, vỗ vỗ lên đầu nàng.

“Thật thế không?” – Hình Y Hủy nghe hần khích lệ, không tự chủ tươi cười.

“Đúng vậy, hơn nữa người phải hạ độc đối tượng, ta không thể ở bên cạnh được, nếu không người đó phát hiện độc của người quá lợi hại, không chịu cho người thử độc thì làm sao?” – Đường Hiệu phát hiện khả năng nói của mình vô cùng tài năng.

“Sư phụ nói rất đúng... sao mà sư phụ tốt như vậy, khích lệ và ca ngợi ta nhiều như vậy!” – Hình Y Hủy nở nụ cười xinh đẹp với Đường Hiệu.

Nàng rõ ràng không giỏi đến như vậy, được sư phụ khen ngợi khiến cho nàng kiêu ngạo.

“Bởi vì người là đồ nhi của ta mà” – Đường Hiệu cẩn thận vuốt ve gương mặt xinh đẹp của nàng, phát giác mình càng ngày càng mãnh liệt muốn nàng.

Trước đây hần không muốn quá thân cận cùng nàng, bởi vì hần sợ cảm giác của mình sai lầm. Nhưng mỗi ngày trải qua cùng nhau, mặc dù nàng học độc vẫn còn vụng về, hơn nữa càng ngày càng có khuynh hướng kém hơn, nhưng mà hần phát giác, hần muốn bảo vệ nàng, muốn yêu thương nàng, ham muốn càng ngày càng mãnh liệt, hoàn toàn không có ngừng lại.

Dần dần, hần xác định cảm giác của mình, rồi muốn xác định cảm giác của nàng đã đến giai đoạn nào. Hôm qua hỏi nàng, nàng đối việc này vẫn còn lơ lơ mờ mờ, không biết qua một ngày sau, nàng có tiến bộ thêm một chút nào hay không?

Mặc dù việc tốt hình như không phải là dễ dàng...

“Sư phụ thật tốt” – Hình Y Hủy khẽ cười ngọt ngào.

“Hủy nhi, sư phụ hỏi người, người bây giờ đối với sư phụ có cảm giác gì?” – Đường Hiệu bờ môi trôi nổi nụ cười, khẽ hỏi.

“Cảm giác rất tốt nha, sư phụ, người thật tốt” – Hình Y Hủy bên môi tràn ra nụ cười ngây thơ mà xinh đẹp.

“Đó là cảm giác ưa thích sao?” – Đường Hiệu tiếp tục truy hỏi.

Hình Y Hủy kinh ngạc, ánh mắt lóe lên một cái, lộ ra nụ cười cứng ngắc – “Không phải, đồ nhi làm sao có thể thích sư phụ được! Đồ nhi đương nhiên là phải tôn kính sư phụ, kính ngưỡng sư phụ!”

Nàng không muốn thích bất kỳ người nào nữa... chỉ là thích nhiều quá sẽ đau khổ, cơ hồ không được đáp lại, nàng không cần.

Nàng đang trốn tránh. Từ nụ cười giả vờ cứng rắn của nàng mà Đường Hiệu biết nàng đang trốn tránh, vấn đề là, đến tận cùng nàng đang trốn tránh cái gì?

“Tiểu Hủy, sư phụ không phản đối người thích sư phụ” – thậm chí hy vọng nàng yêu thích hần nhiều hơn nữa.

“Nhưng mà đồ nhi không thể thích sư phụ nha, nếu không bị người khác nói là giữa thầy trò chúng ta có gì mập mờ, ảnh hưởng đến thanh danh của người thì sao?” – Hình Y Hủy khôi phục tự nhiên, cùng hần cười nói tự nhiên.

“Hủy nhi, vì sư sớm đã không có danh tiếng gì, đến bây giờ ta cũng không để ý người khác nói cái gì, người đại khái có thể yêu thích ta. Dùng ‘tôn kính, kính ngưỡng’, loại tình cảm này đối với ta thật là nặng nề. Ta hy vọng người có thể coi ta như bằng hữu... trên thực tế chúng ta cũng là bằng hữu không phải sao” – Đường Hiệu đáp lại nàng bằng một nụ cười tràn đầy quyền rũ.

“Hả?” – Hình Y Hủy run sợ chốc lát. Nàng đối với người nam nhân này giống như có rất nhiều cảm xúc...không phải chỉ là tình thầy trò.

“Sư phụ, người như vậy hại đồ nhi không biết nên phải như thế nào nha. Rõ ràng người là sư phụ, ta muốn dùng thân phận đồ nhi để đối xử với người nha!” – Hình Y Hủy tay chân luống cuống nói.

“Người xác định người hoàn toàn lấy thân phận đồ nhi mà đối xử với ta?” – Đường Hiệu nhướn chân mày, ánh mắt tinh tường tràn ra hơi thở chất vấn bức người.

Hình Y Hủy bị hấn ngừng mắt nhìn như vậy, suýt nữa không thể nói chuyện. Nàng vô cùng gượng gạo gật đầu – “Dĩ nhiên” – nói xong lộ ra một nụ cười không được tự nhiên.

“Tốt” – Đường Hiệu khẽ kéo môi cười, nhìn thấu nàng không dám mở rộng tim, cũng không muốn vào lúc này gượng ép nàng. Bất quá, chính là hiện tại, hấn sẽ không để cho nàng phong bế lòng mình. Nếu nàng không chịu mở ra, hấn nhất định sẽ dùng hết mọi cách để mở nó ra.

5. Chương 5

CHƯƠNG 5

“Tại sao sư phụ càng lúc càng không giống như trước đây?” – nàng không thể chỉ ra được điều nào không giống, chỉ là cảm thấy sư phụ càng lúc càng không giống như trước kia. Ánh mắt của hấn tựa hồ càng lúc càng cuồng dã, càng lúc càng khát vọng... ánh sáng của ánh mắt kia làm cho nàng có cảm giác cả người mình bị nhìn xuyên thấu.

Hấn nói đến một vấn đề làm cho nàng cảm thấy nghi ngờ. Tuy rằng nghi ngờ, nàng cũng không dám đi đào móc cảm xúc chân chính trong lòng, sợ cái cảm giác, nàng mà biết được trong lòng lại một lần nữa đau khổ.

Hấn rốt cuộc làm sao vậy? Nàng làm sao vậy?

“Tiểu sư đệ, người đã ngây người rất lâu... chừng nào thì người mới bắt đầu phối độc? chừng nào thì người sẽ làm xong? Ta sẽ đến phòng bên cạnh chờ nha” – Đường lão nhị đem Hình Y Hủy từ cõi thần tiên kéo trở về.

“Sư thúc!” – bởi vì nàng không biết trong một đồng sư huynh đệ hấn đứng hàng thứ mấy – “Thật xin lỗi...”

“Không sao, không sao. Nếu như không biết rõ làm sao phối độc, có thể hỏi ta, ta sẽ dạy người” – Đường lão nhị rất hòa thuận nhìn nàng.

“Điều ta đang nghĩ không phải là cái này” – Bởi vì hiện tại có một chuyện quấy nhiễu nàng hơn cả phối độc – “Sư thúc, người cảm thấy ta và sư phụ thoát nhìn giống thầy trò không?”

“Có lẽ không giống” – Đường lão nhị nhìn thiếu nữ xinh đẹp trước mắt, cho nàng một nụ cười – “Bất quá...”

“Bất quá thế nào?” – Hình Y Hủy vội vàng hỏi tới.

“Bất quá, lão đại đối với người rất đặc biệt...người xác định người chỉ muốn làm đồ nhi của hấn sao?” – Đường lão nhị tò mò hỏi.

“Đương nhiên, nếu không sư thúc cho rằng ta muốn cùng hấn làm gì?” – Hình Y Hủy buồn bực không hiểu, ngừng mắt nhìn Đường lão nhị.

“Ta thật không biết người và lão đại nghĩ gì, nhưng mà, người không muốn cùng lão đại nói đến chuyện tình cảm sao? Bao nhiêu nữ nhân muốn gả vào Đường Môn, trở thành môn chủ phu nhân a!” – Đường lão nhị đưa ra nghi ngờ.

“Vì sao ta nên nghĩ sẽ nói chuyện tình cảm cùng sư phụ?” Hình Y Hủy vừa bị lão nhị hỏi như vậy, nhất thời ngẩn ra. Tại sao nàng không cách nào nói ra lời phủ định?

Đường lão nhị thấy nàng không trả lời, nói thẳng ra – “Đúng vậy, ta xem các người tựa hồ ở chung với nhau không tệ lắm... ta chưa từng thấy qua Môn chủ quan tâm một động vật nào như vậy”

“Động vật? Sư thúc thấy nói như vậy có hơi khó nghe một chút không?” – Hình Y Hủy cau mày, thật sự không thích cách xưng hô này – “Nữ nhân thì phải gọi là nữ nhân chứ”

“Ta nói như vậy cũng là có nguyên nhân, bởi vì lão đại chưa từng nhìn thẳng một nữ nhân nào, tất cả nữ nhân đối với hắn chẳng qua giống như động vật, cùng chó mèo cũng không khác biệt” – duy nhất có điểm khác biệt là lão đại không thể tìm một con chó hay mèo giải quyết nhu cầu sinh lý. Chẳng qua, nữ nhân trong lòng lão đại thật sự không đáng kể.

“Là như vậy sao?” – Nghi ngờ và nhàn nhạt vui sướng đồng thời hiện ra trong lòng nàng. Nàng phát hiện, thế mà nàng lại được hắn chú ý, cảm thấy thật vui vẻ.

“Đúng vậy” – giọng nói Đường lão nhị tăng thêm – “Tiểu sư diệt, ta xem ra lão đại vô cùng thích người”

“Thật không? Ta nghĩ có lẽ vì ta là đồ nhi của sư phụ mà thôi” – Hình Y Hủy lựa chọn giải thích việc Đường Hiệu quan tâm nàng là như vậy.

“Thật vậy không? Ta cảm thấy không giỡn như thế...” – Đường lão nhị còn muốn nói tiếp, lại bị Hình Y Hủy cắt đứt.

“Sư thúc, ta thiếu chút quên chuyện chúng ta cần làm rồi!” – Hình Y Hủy mặc dù biểu hiện mình đột nhiên nhớ ra một chuyện quan trọng nhất, lại có vẻ ngoan thường đột ngột – “Ta hiện tại muốn chế độc, sư thúc trước qua phòng bên cạnh chờ một chút”

“Không sao, độc có thể đợi một lát rồi phối, trước ta với người hàn huyền một lát...” – Đường lão nhị vẫn suy nghĩ đến đề tài kia.

“Sư thúc, người nghĩ xem người có chút quá bình yên hạnh phúc rồi, hay ta điều chế ra độc để người đi tiêu chảy ba ngày ba đêm, người nói thế nào?” – Hình Y Hủy cố ý kéo ra nụ cười giảo hoạt.

“Kéo dài ba ngày ba đêm? Có phải quá tàn nhẫn hay không” – Đường lão nhị cứ như vậy bị bắt bẻ, lực chú ý bị nàng dời đi.

“Sư thúc còn ngại không đủ sao? Nếu không đủ, vậy tại vì sư thúc là người đầu tiên giúp ta thử độc, ta thêm cho sư thúc hai ngày hai đêm, tổng cộng năm ngày năm đêm, người nói có được hay không?” – Hình Y Hủy đưa ra chiêu thức miễn phí, quyết định chiêu đãi vật thí nghiệm thứ nhất của mình thật tốt.

Nghe nàng rộng lượng khẳng khái tặng thêm như vậy, Đường lão nhị khóc không ra nước mắt – “Tiểu sư diệt, van cầu người không nên như vậy chứ? Kéo năm ngày năm đêm? Như vậy mạng của ta cũng coi như xong rồi...cầu người không nên như vậy, tha cho ta một mạng...”

Hình Y Hủy bên môi phát ra nụ cười đắc ý, cao hứng nhìn mình chẳng những dời đi lực chú ý của sư thúc, còn chọc cho sư thúc rất thảm. Chẳng qua, trong nụ cười của nàng còn loáng thoáng có nhàn nhạt phòng bị.

“Người cảm thấy thế nào?” – Đường lão nhị sau khi ăn thuốc vào, Hình Y Hủy lập tức cùng Đường Hiệu tới quan tâm tình trạng Đường lão nhị.

“Ta...” – Đường lão nhị cho rằng bụng của hắn sẽ bị thương, nhưng mà không nghĩ tới bụng của hắn không những không bị thương, ngược lại bụng giống như có một ngọn lửa thiêu, cảm giác này còn ngày càng mãnh liệt, là một cảm giác rất quen thuộc, rất quen thuộc. Loại cảm giác này không phải là, A..., cái đó hình như càng trở nên lớn!

“Người không phải nói là phối độc làm ta bị tiêu chảy sao?” – Đường lão nhị bắt đầu không biết làm sao, hắn cũng không thể để cho “cái đó” của hắn trước mặt lão đại và tiểu sư diệt đứng ngay ngắn chứ? Mặc dù áo của hắn có thể che dấu, nhưng mà vẫn rất khó coi.

Cho nên, hắn chuẩn bị chạy trốn – trời ạ, hắn từng nghe qua ôm đầu thử khoan, chưa từng nghe qua ôm “nơi đó” chạy trốn nha!

“Ta đúng là phối thuốc cho người bị tiêu chảy nha! Chẳng lẽ người không có đau bụng sao?” – Hình Y Hủy nghi ngờ nhìn Đường lão nhị.

“Không có! – gương mặt Đường lão nhị đã đỏ lên, quyết định co căng chạy. Bởi vì nếu không co căng chạy, hẳn thật bối rối.

“Không có đau bụng vậy tại sao người phải vội vã rời đi?” – Hình Y Hủy vẫn không hiểu, tiến nhanh tới muốn bắt được Đường lão nhị.

“Tiểu Hủy, người trước để cho hắn đi đi” – Ngược lại Đường Hiệu nhìn ra Đường lão nhị khác thường, đem Hình Y Hủy ôm trở lại.

“Hả? Nhưng mà ta chưa hỏi rõ ràng mà!” – Hình Y Hủy lưu luyến không rời nhìn Đường lão nhị càng ngày càng cách mình thật xa.

“Đợi đến khi người rõ ràng, chỉ sợ hẳn không được!” – Đường Hiệu ngưng mắt nhìn bóng lưng Đường lão nhị chạy như bay, ngụ ý sâu xa nói.

“Không được? Nhưng mà rõ ràng sư thúc nói người không có đau bụng, nơi nào không được?” – Hình Y Hủy thật sự không rõ ràng lắm đến tột cùng là xảy ra chuyện gì.

“Ai nói với đồ nhi bụng hẳn đau?” – Đường Hiệu bờ môi trôi nổi nụ cười tà khí – “Nàng đến cùng là hạ độc gì cho hắn?”

“Tiêu chảy độc nha!” – Hình Y Hủy khẳng định nói. Chẳng qua...nàng không xác định mình đến tột cùng là phối có sai hay không.

“Vậy sao? Dem thảo dược nàng dùng cho ta xem một chút!” – Đường Hiệu đối với nàng nói.

“Được” – Hình Y Hủy vội vàng đông đông đi lấy thảo dược, xếp một hàng trước mặt Đường Hiệu.

“Tiểu Hủy, nàng biết nàng phối độc gì cho hắn hay không?” – Đường Hiệu cười, hẳn đoán quả nhiên không sai.

Nàng quả nhiên bình thường không phải thiên phú, chắc là bẩm sinh đi, cư nhiên tùy tiện phối liền phối được xuân dược.

“Là độc gì?” – Hình Y Hủy buồn bực nhìn sư phụ. Từ ánh mắt sư phụ nhìn ra, nàng bào chế ra gì đó không phải thuốc tiêu chảy.

“Động dục độc” – bờ môi Đường Hiệu rực rỡ nụ cười tá ác.

“Động dục độc” – Hình Y Hủy thật là có nghe mà không có hiểu – “Động dục độc là gì?” – cái từ này hình như nàng có nghe qua, nhưng không rõ lắm là ý gì.

“Nói đơn giản, chính là xuân dược!” – Đường Hiệu lời ít ý nhiều nói.

Hình Y Hủy vẫn như cũ đầu đầu nhúc nhúc – “Xuân dược? Xuân dược rốt cục là cái gì?” – loại thuốc này hình như thường thường có nghe được, nhưng căn bản nàng không biết nó là thứ gì.

“Nàng muốn hiểu rõ? – Đường Hiệu tà tà hếch chân mày, môi mỏng lộ ra nụ cười câu hồn.

Có lẽ, đến lúc rồi.

“Đồ nhi rất muốn biết nha!” – Hình Y Hủy nói năng hùng hồn – “Đồ nhi ngay cả mình bào chế ra độc mà không biết dùng làm gì, chẳng phải rất xấu hổ sao?”

“Nếu như nàng muốn biết, có thể nên trải nghiệm cái gì là động dục độc, nếu không nàng sẽ không hiểu cách giải như thế nào?” – Đường Hiệu mỉm cười nói.

“Thử nghiệm cái gì là động dục độc? Động dục là một cảm giác sao?” – Hình Y Hủy nhú chân mày thật chặt, tựa như đang dùng lực suy tư chuyện gì đó.

“Là cảm giác cũng là động tác” – Đường Hiệu cũng theo nàng nhú chân mày – “Thật ra chuyện này rất khó nói, nàng phải trải qua mới biết được”

“Nghe qua hình như rất kỳ quái, sư phụ càng nói đồ nhi thật càng muốn biết... đến tột cùng động dục là cái gì nha?” – Hình Y Hủy bị sư phụ khơi lên tò mò đối với việc động dục này hoàn toàn rất hăng hái.

“Nếu như đồ nhi thật muốn biết, thân là sư phụ ta đương nhiên không thể từ chối vắt vả mà dạy cho đồ nhi, vấn đề là ta chỉ sợ chuyện này vừa bắt đầu nàng sẽ cảm thấy rất kỳ quái, chơi không được tốt lắm” – Đường Hiệu nhíu mày chặt thành một đoàn, giống như sợ nàng sẽ cự tuyệt vậy – “Có lẽ nàng sẽ cảm thấy rất không thoải mái, không thoải mái đến mức sợ rằng nàng nghĩ sẽ đánh chết ta”

“Không quan trọng, đồ nhi nhất định phải biết động dục là cái gì” – Hình Y Hủy hết sức kiên định nói.

“Thật?” – Đường Hiệu lấy ánh mắt nghi ngờ nhìn nàng.

“Đương nhiên rồi” – sư phụ càng dùng dáng vẻ hoài nghi nhìn nàng, nàng càng không thể chịu thua, nhất định thể nghiệm động dục là cái gì.

“Nếu như có lời nói này, vậy sư phụ có thể suy tính dạy đồ nhi. Vấn đề là, lúc mới bắt đầu, nhất định đồ nhi sẽ cảm thấy chỉ có mỗi sư phụ động dục, chẳng qua đó là do nàng chưa một lần trải qua, về sau dạy nàng, sư phụ sẽ chờ xem biểu hiện của đồ nhi thôi” – nụ cười tà mị xinh đẹp nhảy bên khóe môi Đường Hiệu.

“Sư phụ nói là, về sau đồ nhi cũng sẽ động dục sao?” – Hình Y Hủy nhướng cao đôi mày thanh tú. Nghe qua thật tốt, nàng nhất định muốn thể nghiệm một chút.

Đường Hiệu như có điều suy nghĩ, ngưng mắt nhìn nàng – “Sư phụ nghĩ, năng lực của đồ nhi không kém... sư phụ tin tưởng ở phương diện này đồ nhi nhất định sẽ biểu hiện rất xuất sắc”

“Có thật vậy không? Vậy nhất định đồ nhi sẽ không phụ sự kỳ vọng của sư phụ. Sư phụ, người nhanh lên một chút dạy đồ nhi đi, đồ nhi muốn biết cái gì là động dục”

“Được, việc đó đâu có gì khó khăn!” – Đường Hiệu đồng ý một tiếng. Khăng định dạy cho nàng cái này so với dạy độc dược đơn giản hơn nhiều.

“Vậy chúng ta liền bắt đầu đi?” – Hôm nào không bằng hôm nay, nàng lười phải đợi lâu.

Đường Hiệu nhìn trái nhìn phải. Gian phòng này phối độc, nếu là để lần đầu tiên ở nơi này, có vẻ như không được thoải mái. Hai mắt hắn chuyển một cái, hiện ra một nụ cười hấp dẫn – “Không nên ở chỗ này, chúng ta đổi địa điểm khác”

“Đổi địa điểm? Tại sao không thể ở chỗ này động dục?” – Hình Y Hủy nghi ngờ không hiểu. Chẳng lẽ động dục còn phải chọn địa điểm? Thật là càng lúc càng làm cho nàng tò mò.

“Bởi vì ta sợ nàng không thoải mái” – Đường Hiệu khẽ cười – “Đổi lại địa điểm khác ta sẽ làm cho nàng thoải mái hơn rất nhiều”

“À! Ở chỗ này chưa đủ thoải mái sao?” – Hình Y Hủy phát giác quả thật đầu của nàng muốn nứt ra. Nàng thể nào mà nghe không hiểu lời của sư phụ nha?

“Ta nghĩ đổi địa điểm khác sẽ tốt hơn” – nụ cười bên môi Đường Hiệu cao thâm khó lường – “Đến phòng của ta đi!”

6. Chương 6

CHƯƠNG 6

“Sư phụ, tại sao lại muốn đến phòng của người? Động dục rốt cục là cái gì mà phải đi đến phòng của sư phụ mới có thể học” – Hình Y Hủy vừa đi theo sư phụ mình đến phía gian phòng của hắn, vừa buồn bực cực độ không hiểu nổi.

“Đến rồi sẽ biết” – bên môi Đường Hiệu nhận nhạo nụ cười khe khẽ – “Thật ra động dục không cần tiến hành ngay, không phân biệt địa điểm, nhưng mà sư phụ sợ đồ nhi không thoải mái, cho nên trước đến chỗ ta tốt hơn. Hay là đến phòng của nàng cũng được? Nơi đó không thành vấn đề”

“Không cần, phòng của sư phụ thì phòng của sư phụ! Chẳng qua là động dục là cái gì mà phải ở trong phòng mới có thể học được nha? Vậy đến phòng của bà vú hay phòng của sư thúc có thể học được hay không?” – Hình Y Hủy phát huy tinh thần suy một ra ba của mình, nói lên nghi vấn với hấn.

“Có thể” – bên môi Đường Hiệu nổi lên nụ cười tà mị xinh đẹp – “Chẳng qua ta sợ đối với nàng hơi kích thích một chút. Dù sao nàng cũng mới học”

“Kích thích? Chuyện động dục này có thể kích thích sao?” – thật là làm cho người ta càng lúc càng tò mò, càng lúc càng buồn bực.

“Chỉ sợ đến phòng của người khác làm chuyện này, nàng sẽ cảm thấy kích thích không dứt” – bờ môi Đường Hiệu nổi lên nụ cười tà ác – “Nhưng mà nếu sau này nàng muốn làm như vậy, ta có thể đem toàn lực mà phối hợp”

Hấn đẩy cửa ra, bước vào phòng.

“Ta không hiểu lắm” – Hình Y Hủy một bộ theo sát hấn bước vào trong phòng, nhìn hấn đóng cửa phòng lại – “Nếu là ở trong phòng người khác kích thích hơn, vậy tại sao lần đầu tiên chúng ta không lựa chọn nơi kích thích như vậy đi? Lá gan ta rất lớn!”

“Chờ một chút, chỉ sợ nàng không nghĩ như vậy” – Đường Hiệu liếc nàng, môi cong lên phỏng đoán, cười – “Huống chi, nếu một lát, nàng vẫn nghĩ như vậy, chúng ta đi chọn một gian phòng, người đó có thể sẽ không chịu được kích thích thì làm sao?”

“Động dục sẽ làm người khác không chịu được kích thích sao? Thật sự là quá khó hiểu...động dục đến tột cùng là chuyện như thế nào nha, tại sao người khác lại không chịu được kích thích?” – Hình Y Hủy cau mày.

Đường Hiệu nghiêng chân mày tuấn tú – “Chúng ta sao không thử làm trước? Làm rồi nàng sẽ biết”

“Được” – còn không biết chuyện tình nghiêm trọng, Hình Y Hủy đương nhiên ngu ngơ gật đầu đồng ý – “Mời sư phụ bắt đầu dạy ta đi”

“Không thành vấn đề!” – Đường Hiệu khẽ mỉm cười – “Nàng nói, nàng tự mình cởi quần áo, hay là muốn ta cởi giúp nàng?”

Mới bắt đầu, nên hấn biểu đạt ý tốt, lễ phép hỏi qua ý kiến của nàng. Nhưng đây chỉ là mới bắt đầu, chờ một lát, có lẽ độ hay không rất khó nói.

“Cởi quần áo?” – Hình Y Hủy sắc mặt đột nhiên biến đổi – “Tại sao phải cởi quần áo nha? Động dục phải cởi quần áo mới có thể làm sao?” – Nàng bắt đầu sinh ra ý thoái lui rồi.

“Dĩ nhiên” – Đường Hiệu nhếch môi cười – “Thế nào? Nàng tự mình cởi hay ta cởi giúp nàng?”

“Ta...” – Hình Y Hủy ngẩn người, lấy ánh mắt hơi đáng thương nhìn hấn – “Có phương pháp nào không cần cởi quần áo mà có thể động dục được không?”

“Dĩ nhiên có thể, nhưng ta sợ nàng sẽ đau chết” – huống chi hấn muốn nhìn thân thể xinh đẹp của nàng, muốn hôn hôn thân thể xinh đẹp của nàng, muốn vuốt ve tỉ mỉ thân thể xinh đẹp của nàng. Cho nên hấn sao có thể không để cho nàng cởi quần áo đây? Nói gì hấn cũng muốn để nàng tự cởi quần áo đấy!

“Đau chết?” – Hình Y Hủy nhú đôi chân mày xinh đẹp lại – “Không cởi quần áo sẽ đau chết sao? Ta rất sợ đau, sư phụ người đừng làm ta sợ”

“Ta nghĩ phải là rất đau... mặc dù ta chưa một lần trải qua” – Đường Hiệu nói thật. Không có biện pháp, hấn hiện tại chỉ là đã thể nghiệm qua đau đớn của nam nhân thôi a.

“Đợi chút, sư phụ chưa từng một lần trải qua, làm sao dạy ta” – Hình Y Hủy phát hiện việc trọng đại, vội vàng hỏi.

“Ta nói là, ta không có kinh nghiệm của nữ nhân, nhưng ta có kinh nghiệm nam nhân động dục!” – Đường Hiệu mặt chân thành giải thích.

“Là thế sao? Còn có phân biệt kinh nghiệm nam nhân động dục và kinh nghiệm nữ nhân động dục sao? Ta sao không thể hiểu được vậy” – Hình Y Hủy không hiểu ra sao.

Khóe môi Đường Hiệu nhếch lên, giương ra hình cung nụ cười cực kỳ câu hồn – “Nàng mà hiểu được, còn cần ta dạy sao?”

“Nghe rất có lý” – Hình Y Hủy mới đồng ý gật đầu, lại chất vấn nhú lên đôi mày thanh tú – “Nhưng rõ ràng sư phụ chỉ có kinh nghiệm nam nhân động dục, làm sao dạy kinh nghiệm cho nữ nhân?”

“Chuyện này cần hỗ trợ hợp tác” – Đường Hiệu khóe môi hiển hiện nụ cười – “Đến tột cùng nàng có muốn cởi quần áo hay không hả? Hay là để ta động thủ?”

“Ta cởi, ta cởi” – Nhìn hấn muốn ra tay đối với mình, Hình Y Hủy gật đầu đồng ý thật nhanh, tiến hành công trình cởi quần áo – “Sư phụ chờ một chút”

Nàng đột nhiên cách xa hấn, trốn vào vách tường phía trước, chuẩn bị cởi quần áo.

“Ta muốn nàng cởi hết y phục toàn thân” – thật ra hấn có thể động thủ, chỉ là nhìn nàng ngượng ngùng, hấn không nhịn được muốn trêu chọc nàng.

“Hà?” – Hình Y Hủy cởi đến một nửa, nghe được những lời này, tay đột nhiên bất động giữa không trung – “Tại sao muốn cởi hết quần áo toàn thân?”

“Nếu như nàng không cởi hết như lời ta nói, nhất định sẽ đau chết!” – Đường Hiệu lấy giọng rất nghiêm trọng cảnh cáo cũng như nhắc nhở nàng.

“Nhưng mà nếu ta cởi hết như lời sư phụ nói, sẽ xấu hổ mà chết” – Hình Y Hủy không nhịn được lâu bầu, vẫn không tiếp tục hành động.

“Ai nói nàng sẽ xấu hổ? Ta là sư phụ nàng, mà cởi quần áo là do chúng ta chuẩn bị học, ta cảm thấy cái này một chút cũng không xấu hổ” – Đường Hiệu nói ra lời lẽ thật hợp lý.

“Sư phụ nói rất có lý, nhưng mà...” – nhưng mà nàng còn rất xấu hổ.

“Cho nên đến tột cùng nàng có muốn cởi hay không? Không cởi thì không cần ta dạy nữa” – Đường Hiệu sử dụng vờ tha để bắt.

“Hà?” – Hình Y Hủy lần này nóng nảy – “Ta muốn học! Ta muốn học!”

“Muốn học, vậy nàng biết làm sao chứ?” – Đường Hiệu mỉm cười dừng ở bóng lưng của nàng.

“Ta...” – Đang muốn động thủ, Hình Y Hủy đột nhiên nghĩ đến một chuyện – “Sư phụ, người không cần cởi quần áo sao?”

“Ta cuối cùng dĩ nhiên cũng tự mình động thủ cởi quần áo. Nàng hi vọng hiện tại ta tự cởi? Hay là nàng muốn giúp ta cởi?” – Đường Hiệu đem quyền lựa chọn ném cho nàng.

“Không cần...” – Hình Y Hủy nghĩ đến hai người bắt đầu trần truồng gặp nhau, mặt lập tức ...đỏ bừng – “Hay là ta cởi trước, sư phụ chậm một chút lát nữa tự mình cởi tốt hơn”

“Vậy nàng còn không mau động thủ đi!” – Đường Hiệu lên tiếng thúc giục.

“Được...” Hình Y Hủy không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt, cắn răng một cái, hơn nữa tâm tình còn giống như đang ra chiến trường chịu chết, bắt đầu cởi quần áo. Mới đầu là áo khoác, sau đó đến áo lót, cuối cùng...nàng lấy tay mềm mại đang run rẩy đem quần lót cũng cởi đi. Trọn vẹn phần lưng xinh đẹp của nàng lộ ra lập tức vững vàng hấp dẫn tầm mắt của Đường Hiệu, trần truồng hấp dẫn, đường cong hoàn mỹ, làm cho người khác phải tán thưởng.

“Lại gần đây” – Đường Hiệu dịu dàng nói với nàng. Hấn biết, hấn còn chưa nhìn đến bộ phận mỹ lệ.

“Không cần...” – đã mắc cỡ chết, còn kêu nàng xoay người?

“Ta nói lại gần đây” – Đường Hiệu lặp lại lần nữa.

“Không cần...” – Hình Y Hủy đầu càng rũ xuống thấp hơn.

“Nàng thật không chịu lại đây?” – nhìn nàng tiếp tục cúi đầu hướng vào vách tường, ngàn gọi cũng không quay lại, Đường Hiệu quyết định chủ động xuất kích – “Nếu nàng không chịu quay lại, vậy ta sẽ lại gần đó”

“Hả...” – Hình Y hỷ xác thực bị uy hiếp đe dọa, nhưng trong lòng cảm giác ngượng ngùng tăng lên, nàng chần chờ một hồi, nếu không có biện pháp di chuyển, xoay người qua chỗ khác.

Nàng cứ giùng giàng như vậy, cho đến khi no tròn đầy đặn trước ngực đột nhiên bị một đôi bàn tay ấm áp cầm lấy! cả người nàng đột nhiên bị loại xúc giác này làm giật mình, đã đủ căng thẳng, thân thể mềm mại trở nên cứng ngắc.

“Ta không phải nói nàng quay lại sao? Ta cũng nói qua, nếu nàng còn không quay lại, ta sẽ đến gần” – Đường Hiệu vừa vuốt nhẹ kiều nữ tuyết non đầy đặn của nàng, vừa mỉm cười, nói – “Hiện tại, xoay qua đây”

“Người sờ ta như vậy, ta căn bản không thể xoay người...” – Hình Y Hỷ cắn chặt môi dưới, bên dưới môi khắc ra một dấu răng xinh đẹp.

“Vậy sao?” – tay Đường Hiệu không dừng lại hành động, vẫn như cũ vuốt ve làn da trắng của nàng – “Xem ra ta chỉ có thể đem người nàng xoay lại”

“Hả?” – Hình Y Hỷ còn đang khiếp sợ lời của hắn, hắn đã vận thân nàng, làm cho nàng đối mặt với hắn, mà giờ phút này, nàng rơi vào tình cảnh thảm hại hơn, bởi vì thân thể mềm mại của nàng bị vây giữa hắn và vách tường, không thể nhúc nhích.

“Người... người rốt cục là muốn làm gì?” – Hình Y Hỷ cực độ không tự nhiên, lấy tay mềm mại đẩy ma chướng của hắn ra, không ngờ hắn thế nhưng vẫn nắm chặt lấy tròn trịa của nàng trong tay, nàng chống đẩy như thế nào, hắn vẫn không buông ra.

“Ta muốn làm gì? Ta muốn dạy nàng cái gì gọi là động dục...” – Đường Hiệu kéo môi cười một tiếng, ánh mắt tà mị lóe lên một cái, ngay sau đó vùi đầu vào tròn trịa mềm mại của nàng, đem gương mặt tuấn tú ma sát trước ngực đầy đặn mềm mại của nàng.

“Người...a...” – Hình Y Hỷ ngượng ngùng lùi về phía sau, đến khi dựa vào vách tường, không còn đường lui được nữa.

“Không muốn...” – mặt mũi hắn đụng vào, mang đến cảm xúc hoàn toàn bất đồng. Râu ngắn của hắn hơi đâm vào da thịt mềm mại của nàng, chớp mũi thân mật trêu chọc rất tròn của nàng... Tất cả tối quá đột ngột, nàng không có biện pháp kháng cự, cũng không thể chịu đựng, nên lúc hắn đụng vào nàng xụi lơ, thân thể từng hồi run rẩy, đôi môi mềm mại không ngừng bật ra tiếng than nhẹ...

7. Chương 7

CHƯƠNG 7

“Hủy nhi không thấy” – suốt đêm không thấy Hình Y Hỷ về phòng, vú Ngô khấn trương ở trong Đường Môn tìm kiếm khắp nơi, khiến một đám sư thúc cũng khấn trương không thôi.

“Bàn Tử, có phải người oán hận nàng làm cho người dục vọng giường cao, mà không tìm được nữ nhân xinh đẹp nào khác, nên đem nàng hưởng thụ rồi giết người diệt khẩu?” – mấy người biết nội tình liền hướng ánh mắt khả nghi đến nhân vật Đường lão nhị.

“Ta nào có” – Đường lão nhị thật vô tội – “Khi đó lão đại cũng ở đó, làm sao ta có thể...” – A, hình như cảm thấy không đúng lắm – “Coi như lão đại không có ở đây, ta cũng không thể nào... Ta đối với nàng ấy có loại cảm giác đó sao?”

“Nhưng mà nàng phối độc không phải rất hữu dụng sao? Nói không chừng, người đối sẽ ăn quàng...” – Một đám Đường huynh đệ lộ ra nụ cười mập mờ với hắn.

“Ta sẽ không làm như vậy” – Đường lão nhị vô cùng kiên định nói – “các người không cần tưởng tượng nhiều như vậy được không? chúng ta sao không nhanh đi tìm lão đại, nói với lão đại cái sự kiện này đi”

Vừa đi đến cửa phòng Đường Hiệu, nghe bên trong truyền tới âm thanh, mặt của mọi người lập tức đỏ thầu tận trời, người bên trong đang làm những gì, làm sao bọn họ không biết!

“Thanh âm của một người, đối với chúng tôi mà nói rất quen, còn một cái thanh âm khác, bà vú của tiểu sư diệt, người hẳn là quen chứ?” – một đám Đường huynh đệ lúng túng nhìn bà vú Ngô, không biết bà có phản ứng gì.

“Hủy nhi... Hủy nhi... Nàng... ô ô...các người phải phụ trách nàng a!...ô ô...” – nghĩ đến Hình Y Hủy rất cực trường thành, hơn nữa cùng nam nhân có quan hệ thân mật, vú Ngô không nhịn được khóc thút thít.

Đối với nàng mà nói, đây cũng là chuyện tốt! Bởi vì nhìn ra được Đường Hiệu rất thương nàng. Nhưng mà nghĩ đến nàng bắt đầu trưởng thành, có kinh nghiệm yêu hận tình sầu, chỉ sợ nàng bị tổn thương, vú Ngô vẫn là không nhịn được đối với huynh đệ Đường Môn cắn nhai lẫn nhai.

Chuyện này dĩ nhiên là làm cho đám huynh đệ Đường Môn trợn tròn mắt. Chuyện này cũng không phải là bọn họ làm, sao lại bắt bọn họ phải chịu trách nhiệm chứ?

“Này bà vú của tiểu sư diệt à, bà nói chúng tôi phải chịu trách nhiệm hình như không đúng lắm nha. Muốn chúng ta phụ trách như thế nào với nàng?” – Đường Môn huynh đệ vô tội nói – “Phải là cái người bên trong phụ trách với tiểu sư diệt chứ, không phải sao? Bà phải là nên nói với lão đại đi!”

“Ta mặc kệ, các người phải chịu trách nhiệm, các người phải chịu trách nhiệm...” – nghe tiếng khóc Hình Y Hủy khóc thút thít bên trong, lý trí vú Ngô hoàn toàn biến mất, liều mạng bắt nam nhân trước mắt phụ trách.

“Hử... rất cực là chúng ta phải chịu trách nhiệm đối với người nào?” – huynh đệ Đường Môn hai mặt nhìn nhau, vẫn cảm thấy cực kỳ vô tội.

Đối với tiểu sư oa phụ trách? Không phải là bị lão đại độc chết a! Đối với phu nhân trước mắt phụ trách? Trời ạ, áp lực này có thể hay không hơi nặng một chút?

“Hả, thế nào một chút cũng không còn đau nữa?” – Tối hôm qua cùng hẳn xảy ra chuyện đau chết người đó, nàng lập tức cái gì cũng không thèm để ý, leo lên giường của hẳn, ngã đầu nằm ngủ. Dù thế nào đi nữa, hẳn làm nàng đau như vậy, chia một nửa giường cho nàng ngủ cũng là việc nên làm đi.

Vốn tưởng rằng khi tỉnh lại gân cốt toàn thân đều đau nhức, nhưng nàng lại phát hiện trừ ngày hôm qua lúc bị hẳn xuyên vào, kiều huyết vẫn ẩn ẩn cảm giác đau, những bộ phận khác trên thân thể ngược lại đều không đau.

“Bởi vì ta giúp nàng bôi thuốc giảm trừ đau đớn” – Đường Hiệu nằm bên cạnh, giải đáp nghi ngờ của nàng – “Không còn đau nữa đúng không?”

“Thì ra là người ở đây?” – Hơn nữa thì ra nàng vẫn còn nằm trong lòng của hẳn? Hình Y Hủy vừa phát hiện sự thật này, liền nhanh chóng đẩy hẳn ra.

Là ai nói qua “quan tâm sẽ hại chết một con mèo”? Người đó nên sửa lại một chút! Căn bản nên đổi lại thành “lòng hiếu kỳ sẽ hại chết một nhân tài” mới đúng nha!

“Vì sao trước đó người không nói cho ta biết làm chuyện này sẽ đau đến như vậy? Người đúng là nam nhân động dục quá độ!” – Bởi vì lần đầu đau đớn không cam lòng. Hình Y Hủy hung hăng trừng mắt mắng hẳn.

“Ta có nói với nàng là rất không thoải mái” – Đường Hiệu bờ môi lộ ra nụ cười mờ ám, bởi vì dục vọng giải hiệu mà cảm thấy thoải mái vô cùng – “Hơn nữa, ta cũng có nói với nàng, hoặc là không cởi quần áo như ta nói, ta sợ nàng sẽ đau chết... Ta không phải một mực nhắc nhở nàng sao?”

“Người chỉ nói là không thoải mái, không có nói sẽ đau thành ra như vậy!” – Hình Y Hủy vẫn còn giận gắt chết – “Huống chi phía sau người nhắc nhở cũng không rõ ràng, ta không tin có người nào nghe mà hiểu được! Nếu ta sớm hiểu được lời người nói...”

“Sớm biết ngàn vàng khó mua” – Đường Hiệu lạnh lạnh đáp lại – “Làm cũng đã làm, nàng mắng ta nữa cũng không thể làm gì khác, không đúng sao?”

“Người-” – Hình Y Hủy trong thời gian ngắn không thể phản bác lại.

“Huống chi, chẳng lẽ nàng không cảm nhận được tư vị vui vẻ sao?” – Đường Hiệu lộ ra nụ cười xấu xa.

“Đau muốn chết, người nào vui vẻ với người” – Hình Y Hủy như cũ vẫn tức giận.

“Nàng xác định một chút cũng không vui vẻ?” – bên môi Đường Hiệu càng lộ ra nụ cười tà ác – “Vậy ta...” – bàn tay ma mị hướng ngực tuyết trắng của nàng xâm nhập.

“A a...” – Hình Y Hủy đôi môi mềm mại lập tức bật ra tiếng rên rỉ – “Không cần...” – thân thể mềm mại nhạy cảm lập tức run rẩy.

“Nàng nói nàng không vui vẻ, vậy thanh âm này là gì?” – Đường Hiệu tà tà xấu xa nói – “Đây là thanh âm thống khổ sao?” – hắn vẫn như cũ vỗ về chơi đùa cao vút đẩy đà non mềm của nàng, làm cho nàng rên rỉ liên tiếp, liên tiếp cầu xin tha thứ.

Xem ra, nếu nàng không nói thật sẽ bị chết rất thảm, nàng nên nói thật với hắn tốt hơn.

“A...” – hai má Hình Y Hủy ửng hồng, hơi thở cực độ không ổn định – “Là rất thoải mái... ừ à... nhưng mà...”

“Nhưng mà sao?” – Đường Hiệu muốn cho nàng dễ nói chuyện, vì vậy tay thoáng dừng lại.

“Nhưng mà chỉ có lúc sờ tới sờ lui mới thoải mái” – Hình Y Hủy rốt cục có thể thở dốc thật tốt – “Đến lúc...người đi vào, rất đau, người biết không?”

Mặc dù loại đau đớn cũng bị vui thích che đậy, nhưng mà nàng vẫn cảm thấy đau chết.

“Ta có thể tưởng tượng được. Thế nhưng, chuyện này chính là nhiều tập, chờ nàng có thói quen với ta, về sau sẽ không còn đau đớn nữa” – nụ cười bên môi xinh đẹp tà ác của Đường Hiệu tản ra thật hấp dẫn.

“Ta vì sao phải luyện tập nhiều với người? Ta đã biết việc nam nhân động dục là như thế nào – chính là làm cho nữ nhân rất đau!” – Hình Y Hủy lấy ánh mắt trách cứ nhìn chằm chằm hắn.

“Như vậy, nàng sẽ hiểu lắm rất sâu đối với nam nhân” – Đường Hiệu mỉm cười, lắc đầu một cái – “Nàng nên luyện tập nhiều một chút, nàng bây giờ chỉ biết nam nhân động dục là như thế nào, ta muốn huấn luyện nàng, để nàng biết, nữ nhân cũng biết động dục...”

“Ta mới không cần huấn luyện!” – Hình Y Hủy hung hăng nhìn hắn – “Ta mới sẽ không động dục...” – nghĩ đến làm chuyện này sẽ đau thành nông nổi như vậy, nàng liền trăm ngàn lần không muốn.

“Vậy sao?” – ma chướng Đường Hiệu lập tức hướng ngực non tuyết trắng của nàng triển khai công kích, vuốt ve đến nỗi nàng luôn miệng cầu khẩn – “Nàng nên biết, lúc nàng chân chính động dục, không chỉ là như vậy...”

“A a...” – Hình Y Hủy cho ra nhiều tiếng thở gấp – “Cho nên... ta mới không cần...” – nàng sợ loại cảm giác này, sợ cần loại cảm giác đó ở đối phương.

Nàng không muốn, không cần ai. Kể từ lúc phụ thân, ca ca nàng không thể đòi họ làm bạn, không thể đòi yêu được, nàng liền không cần, không muốn ai nữa.

“Chuyện này không phải nàng nói không cần thì không cần được” – Đường Hiệu căn bản cũng không tính buông tha nàng – “Tiểu Hủy, tiếp nhận ta thêm mấy lần, nàng sẽ không đau đớn nữa. Thậm chí nàng còn có thể chủ động giro trò với ta...” – Đường Hiệu cười xấu xa, lửa nóng càng thêm công kích thân thể xinh đẹp nàng.

“A a... ta không muốn!” – lời này tuy nói như vậy, nhưng thân thể mềm mại đang bị hắn vuốt ve, lửa dục hoàn toàn cũng bị đốt cao, hai mắt nàng mê ly từ từ đổ đầy lửa tình, mềm mại phần hồng cũng lộ ra đỏ tươi.

“Có muốn hay không?”

“Cường bạo! Người căn bản là cường bạo!” – Hình Y Hủy than thở, khóc lóc, chỉ trích, đau đến mặt mày cũng rối rắm.

Trời ạ, tại sao lần thứ hai cũng còn đau thế này? Hình Y Hủy phát hiện mình đau đến sắp hỏng mắt.

“Thật không tệ” – Đường Hiệu không quên ca ngợi nàng – “Xem ra nàng không chỉ hiểu được động dục, mà còn hiểu luôn cách phối hợp với người khác, thật là một đồ nhi ngoan” – nói xong, hấn hôn cánh môi kiều diễm của nàng thật sâu, làm cho nàng căn bản cũng không nói được nửa câu.

“Ưmm...” – Hình Y Hủy muốn đẩy hấn ra, nhưng toàn thân mềm yếu không chút sức lực, muốn nói gì, đôi môi lại bị hấn che lại, chỉ có thể ép mình nhẫn nại sự hiện hữu của hấn, toàn thân căng thẳng như dây cung đang giương.

“Thả lỏng...” – Đường Hiệu cuồng dã lại dịu dàng vuốt ve thân thể nàng, ngang tàng mạnh mẽ bắt đầu ở thân thể mềm mại của nàng mà chậm rãi đưa vào kéo ra.

“A...” – Hình Y Hủy bị hấn điên cuồng làm loay hoay, dần dần cảm giác không còn đau nữa, cả người chìm đắm trong một loại ham muốn điên cuồng.

Gia tốc ân ái hai người chậm dần dần, rốt cục lại trở nhanh như hành quân, thanh âm thân thể va chạm không ngừng tràn ngập trong phòng...

“Lần lần, sẽ không còn đau nữa, đúng không?” – Hôn mi nàng, Đường Hiệu ôm nàng vào lòng thật chặt, mang nàng lên dục vọng cao nhất...

Trời ạ, nàng muốn điên rồi!

Hấn vì để loại trừ đau đớn đó cho nàng, lại áp dụng cái loại phương pháp trị đau này, lặp đi lặp lại nhiều lần, muốn nàng, muốn nàng, muốn nàng...

Nàng căn bản không có hơi sức, cũng không có biện pháp kháng cự, mỗi lần đều để cho hấn được như ý – trên thực tế chính là cường bạo! Mỗi lần nàng đều đau đến cầu xin tha thứ.

Bất quá đến cuối cùng, thật đúng là nàng cũng không còn đau đớn nữa, là chuyện gì xảy ra đây? Haiz, không nghĩ nữa! Thật vất vả hấn mới để cho nàng học hành dàng hoàng, nguyện ý cho nàng rời giường đi phối độc – trời mới biết nàng đã ba ngày ba đêm không được xuống giường.

“Vú Ngô” – rốt cục có thể ra cửa, nàng lập tức đi tìm vú Ngô, nàng vừa nhìn thấy vú Ngô, lập tức ôm chặt bà.

“Hủy nhi...” – vú Ngô cũng ôm lấy nàng – “Con vẫn tốt đó chứ? Đường môn chủ có khi dễ con hay không?”

“Ách...” – Hình Y Hủy sợ run, không biết đánh giá là rốt cục mình có bị khi dễ hay không – “vú Ngô, người cũng cùng nam nhân làm qua chuyện này đúng không?”

“Đúng” – vú Ngô gật đầu một cái, nét mặt nua cư nhiên khe khẽ đỏ – “Đáng tiếc, người thân mật kia chết sớm... ai...”

“Vú Ngô, người rất thích ông ấy sao?” – Hình Y Hủy đưa mắt nhìn bà vú, tò mò hỏi, lơ đãng nghĩ nếu mà Đường Hiệu cũng chết...

Trời ạ! Nàng cũng không dám nghĩ tiếp nữa!

“Nói cái gì mà yêu với không yêu chứ? Ta và ông ấy chính là oan gia, lúc có ông ấy thì ngày ngày cãi nhau, nhưng mà lúc không có ông ấy lại cảm thấy không sống nổi... nhưng về sau ta có con, thật là tốt...” – vú Ngô nhẹ nhàng vuốt tóc Hình Y Hủy – “Là con đã mang niềm vui đến cho vú, con biết không?”

“Thật không?” – Hình Y Hủy mở to mắt đẹp – “vú Ngô, loại cảm giác như vậy, chính là yêu sao?”

Mặc dù bà vú chưa nói là yêu, nhưng mà nàng nhìn bộ dạng của bà, rõ ràng chính là yêu nha – “Hủy nhi, đừng nhắc chuyện vú nữa, nói về con đi!” – vú Ngô không trả lời, chuyển đề tài quay lại trên người Hình Y Hủy.

“Con...con...dù sao con cũng mơ hồ...con cũng không biết...vú Ngô...con không muốn thích bất kỳ người nào nữa, người không biết sao?” – Hình Y Hủy khẽ lo âu nhìn về phía vú Ngô, tâm tình phiền não.

“Hủy nhi, con đang nói cái gì? Con cùng Đường Môn chủ...không phải là do con thích hấn ta sao?” – vú Ngô không hiểu nhìn nàng.

“Nào có! Con cảm thấy là con bị lừa... con một chút cũng không thích hấn... Hấn là sư phụ con mà! Huống chi con cũng không có ý định thích người nào nữa!” – Hình Y Hủy một phen giải thích, không biết là thuyết phục vú Ngô, hay là đang tự thuyết phục mình.

“Hủy nhi, con...” – vú Ngô nhìn ra trong mắt Hình Y Hủy một loại đau khổ. Bà thật ra cũng không thể hiểu, nếu Hủy nhi không muốn cùng Đường Hiệu có quan hệ, nàng nên sớm thoát ra xa xa, đâu thể nào đem thân mình cho hấn ta. Chắc là Hủy nhi bây giờ đang trốn tránh tình cảm của mình, không muốn thừa nhận nàng thật ra cũng có cảm tình với Đường Hiệu.

“Được rồi, vú Ngô... người lo lắng chuyện này làm gì? Con hiện tại rất tốt mà!” – Hình Y Hủy vẫn không ngừng trốn tránh.

“Hủy nhi, nếu Đường môn chủ vẫn tiếp tục yêu cầu con...con phải làm sao?” – vú Ngô nhíu chặt đôi mi già nua hỏi – “Nếu thật không có tình cảm, con có muốn cùng hấn tiếp tục hay không? Chuyện này hấn là nên cùng với người thực thân mật làm nha!”

“Ôi chao, con không biết mà!” – Hình Y Hủy phiền lòng không muốn nghĩ tiếp, lộ ra một nụ cười trấn an vú Ngô – “Vú Ngô, người yên tâm, con sẽ tùy cơ ứng biến”

“Tùy cơ ứng biến?” – vú Ngô nhíu mày, không hiểu Hình Y Hủy nói gì.

“À, uhm, chính là nếu hấn đối với con thế nào thì sẽ ứng biến trở lại chứ sao! Không làm được, hấn cũng sẽ không muốn làm tiếp nha, vì sao phải khấn trương làm gì chứ?” – Hình Y Hủy mỉm cười nói.

“Hủy nhi,..., con..., haiz,...” – vú Ngô khó chịu lắc đầu, cũng không biết nên nói thế nào cho phải.

Đứa nhỏ này từ lúc không chiếm được chú ý của người nhà, sau đó liền bắt đầu phong tỏa chính mình, trốn tránh tình cảm...

“Vú Ngô, đừng than thở nữa mà” – Hình Y Hủy lộ ra nụ cười sáng chói an ủi vú Ngô – “Con nghĩ, con ít nhiều sẽ phối hợp với hấn, bởi vì nếu không phối hợp với hấn, hấn sẽ không dạy con phối độc nữa thì làm thế nào?”

“Hủy nhi...” – vú Ngô nhẩn nại, không để cho tiếng thở dài trầm trầm trong miệng bật ra.

Đứa nhỏ này chính là muốn Đường môn chủ a! Chẳng lẽ nàng không biết, nàng nói những lời này, thật ra chính là mượn cớ, nàng không khước từ Đường môn chủ sao?

8. Chương 8

CHƯƠNG 8

“Môn chủ, đường đột đến tìm môn chủ, thật ngại” – lo lắng cho Hình Y Hủy, vú Ngô chạy tìm Đường Hiệu.

“Là vì tiểu Hủy sao?” – Đường Hiệu khẽ mỉm cười – “Đừng khách sáo” – hấn tôn kính mà nói với vú Ngô.

“Đúng vậy” – vú Ngô dùng sức gật đầu một cái – “thừa dịp con bé đang vội vàng đi phối độc, mà môn chủ cũng không đến xem qua con bé, nên tôi vội vàng đến đây tìm người... Môn chủ, người không ngại cùng tôi nói một vài chuyện chứ?”

“Vấn đề về tiểu Hủy, ta đều không ngại” – Đây là người đã nuôi nàng lớn lên, hấn cảm tạ còn không kịp, làm sao có thể cự tuyệt?

“Tốt lắm” – vú Ngô nghe được câu trả lời của hấn như vậy, lộ ra nụ cười – “Môn chủ, người thích Hủy Nhi chứ?”

“Ta đối với nàng không chỉ nói là thích mà thôi” – Đường Hiệu khẽ cười, trông mắt đen đối với Hình Y Hủy yêu thương.

“Ta biết ngay là vậy mà” – vú Ngô nhìn thấy rất rõ ràng – “chỉ là Hủy nhi còn bé...” Bà nghĩ đến tình trạng Hình Y Hủy, không nhận được thở dài một cái.

“Nàng đang trốn tránh tình cảm, phải hay không?” – Đường Hiệu là người thông minh, vú Ngô mới thở dài, Đường Hiệu đã biết bà muốn nói gì.

“Đúng, đúng, đúng, ta muốn nói chính là điều này” – vú Ngô vội vàng gật đầu – “Môn chủ, thật ra con bé không phải là người như vậy, là do lão gia nói chuyện với con bé quá ít, thiếu quan tâm yêu chiều, con bé mới biến thành bộ dạng này...thật ra thì lão gia cũng rất yêu thương nàng, chỉ là dùng phương pháp lỗi thời... hơn nữa thiếu gia và phu nhân cũng không ủng hộ con bé, muốn con bé phải gả cho hoàng thượng, sau sự kiện đó, nó trở nên suy sụp”

“Ta có thể tưởng tượng được” – Đường Hiệu khẽ mở môi mỉm cười.

“Môn chủ, nếu ngài thật lòng yêu thương con bé, ngài có thể giúp con bé hay không? Đem con bé đi, để con bé cảm nhận được vui vẻ thật sự... Ngài cũng biết, đối với chuyện báo thù hoàng thượng, căn bản không giúp gì được con bé” – vú Ngô nặng nề nói.

“Ta biết rồi, ta sẽ không để nàng luôn khóa chặt tim mình, trốn tránh tình cảm” – Đường Hiệu trông mắt đen láy – “Nàng là nữ nhân ta muốn, ta làm sao có thể để nàng trốn tránh? Người yên tâm, nàng có muốn trốn cũng không trốn được lâu”

“Tiểu sư diệt...không, phải gọi là chị dâu...” – Đường lão tam vừa thấy Hình Y Hủy, lập tức vút cho nàng nụ cười mập mờ.

“Cái gì mà chị dâu?” – Hình Y Hủy vừa nghe mặt liền biến sắc.

Nàng hiện tại dĩ nhiên rất rõ ràng, nàng và Đường Hiệu xảy ra chuyện gì, mặc dù nàng và hấn đã có quan hệ như vợ chồng, thế nhưng điều đó không có nghĩa nàng là vợ của hấn nha! Người này đầu óc sao lại cổ hủ như vậy chứ?

“Nàng không phải đã cùng môn chủ...vậy ta đương nhiên phải đổi lại xưng hô là chị dâu rồi”- Đường lão tam vẫn chưa phát hiện sắc mặt Hình Y Hủy khó coi, cứ đắm chìm mà nghĩ chúc hai người đẹp đôi thiên thành.

“Ta theo hấn nhưng mà không nghĩ sẽ gả cho hấn!” – Hình Y Hủy khẽ tức giận liếc Đường lão tam một cái – “Người cứ gọi ta là tiểu sư diệt đi, ta không muốn đột nhiên lại có danh hiệu lớn như vậy!”

“Hả?” – Đường lão tam sững sờ tại chỗ – “Nhưng mà...”

“Không nhưng nhị gì hết” – Hình Y Hủy lộ ra nụ cười ‘không có gì tốt để nói’ – “Sư thúc, không phải là do người thấy ta già nên mới gọi ta là chị dâu chứ? Đại biểu là người còn trẻ sao?” – nàng lộ ra nụ cười như nhìn thấu tất cả, quyết định thoải mái hóa giải chuyện này.

“Làm gì có...” – Đường lão tam dĩ nhiên trịnh trọng phủ nhận – “ta vừa rồi không phải nghĩ như thế, làm sao sẽ già đi chứ?”

“Sư thúc, người thật sự không sợ già sao?” – hắc hắc, tiêu điểm vấn đề thành công được dời đi, nàng không muốn bội phục tài trí thông minh của nàng cũng không được!

“Đương nhiên là thật. Còn có giả sao?” – chị dâu nhỏ này sao làm khó như vậy làm chi a? Xem ra lão đại chinh phục được nàng thật đúng là quá lợi hại.

Bất quá xem qua dáng vẻ nàng hình như không đồng ý? Chuyện gì xảy ra đây?

“Ta nào biết người nói thật hay là giả chứ?” – Hình Y Hủy đảo đảo trông mắt – “A, ta biết rồi! Ta sẽ phối độc làm tóc của người biến thành màu trắng, như vậy sẽ biết được người có để ý hay không!”

“Này này này...” – Đường lão tam vội vàng hô lên – “chị dâu nhỏ...ngươi, ngươi...”

“Còn gọi ta là chị dâu nhỏ? Xem ra thật để ý tuổi trẻ rồi...lần này không đem tóc ngươi biến thành màu trắng không thể được” – Hình Y Hủy đem lo lắng trong lòng biến thành việc chỉnh người, suy nghĩ đều tràn cả ra ngoài.

“Này, này, này!”

Thật may là hắn còn biết làm như thế nào biến tóc thành đen, bằng không thật là bị nàng làm cho loạn, biến hắn như già thêm hai, ba mươi tuổi, như vậy cũng được sao?

“Nàng đang tính phối độc gì để hầu hạ sư thúc nàng vậy?” – Đường Hiệu sau khi nói chuyện xong với vú Ngô, chạy tới thân thiết hỏi – “Lão tam, sắc mặt ngươi thật sự rất khó coi”

“Không có gì, chỉ là tính phối độc biến tóc hắn thành màu trắng mà thôi, là do sư thúc quá khắt khe” – Hình Y Hủy thoải mái nói.

“Ách...tóc của ta có phải đã biến trắng rồi hay không?” – Đường lão tam cảm thấy bụng dưới bắt đầu nóng sốt lên. Theo kinh nghiệm của hắn, ăn loại thuốc như vậy không thể nào có cái loại cảm giác này nha!

“Còn chưa có...yên tâm, huống chi nếu như biến trắng rồi, ngươi có thể đem nó biến trở lại màu đen, không phải sao?” – Hình Y Hủy ngược lại một chút cũng không lo lắng, chỉ chuyên tâm chờ đợi được hiệu phát tác.

“Phải nha...” – thế nào bụng dưới càng lúc càng nóng, giống như là có một đóm lửa đốt? không phải chị dâu nhỏ muốn chỉnh hắn chứ?

“Chị dâu nhỏ, ta hỏi ngươi, có phải ngươi phối độc đem tóc của ta biến thành trắng đúng không?” – Đường lão tam quyết định xác nhận lại.

“Đương nhiên nha!” – bất quá khả năng nàng đem dược thảo làm cho hỗn loạn lớn hơn.

“Lần trước ngươi cũng cho lão nhị thuốc là muốn làm hắn bị tiêu chảy phải không?” – Đường lão tam cần phải đem chuyện không thể này làm cho rõ ràng.

Bởi vì dục vọng của hắn càng ngày càng mãnh liệt, cảm giác giống như ăn phải xuân dược...

“Thật mà! Chỉ là không biết vì sao, ta phối độc tiêu chảy lại biến thành xuân dược... điều này thật sự làm khó cho người ta, nghĩ mãi không biết vì sao nữa” – Hình Y Hủy cau chân mày thật chặt, nghĩ thế nào cũng không ra.

“Trời ạ...lão đại, ta cáo lui trước, ta đoán có thể nàng đã phối sai độc!” – hơn nữa còn phối thành xuân dược!

“Này, này, này, ta còn chưa có nhìn thấy tóc của ngươi biến thành màu trắng mà, làm sao lại chạy mất?” – Hình Y Hủy dĩ nhiên không cho hắn đi.

“Ngươi không thể nhìn thấy đầu ta biến thành trắng được đâu!” – Đường lão tam mặt đỏ, xem ra vô cùng cần phát tiết – “Ta thật sự muốn rồi, không đi thì xong rồi...”

“Này, này, này!” – Hình Y Hủy đang muốn kéo hắn, liền bị Đường Hiệu cản lại.

“Tiểu Hủy, nàng thật sự xác định phối độc làm đầu hắn biến thành trắng?” – Đường Hiệu mặc dù ngoài miệng là hỏi như thế, trong lòng lại rất rõ ràng, nữ nhân bảo bối của hắn bày cái quạ đen gì đi.

Trên đời này thật có chuyện trùng hợp như vậy sao? Nếu không phải biết tư chất phương diện nhận thức độc của nàng hồ đồ ngu ngơ, hắn thật muốn nghĩ rằng nàng là cố ý.

“Thật mà! Ai bảo hắn cứ gọi ta...” – nghĩ đến hai chữ ‘chị dâu’, ánh mắt Hình Y Hủy lóe lên một cái, ngay sau đó tự động im lặng – “Không có,...ai bảo hắn nói không sợ già, ta liền muốn nghĩ biện pháp làm cho hắn già một chút, để hắn phục một chút!”

“Tốt! vậy nàng đem độc phối được, lấy ra đây cho ta xem” – Đường Hiệu mở miệng yêu cầu.

Hình Y Hủy đi nhanh về lấy độc dược do nàng phối đưa cho Đường Hiệu giám định.

“Tiểu Hủy, nàng biết nàng phối ra thứ gì hay không?” – Đường Hiệu bờ môi nở nụ cười nhàn nhạt. Quả nhiên không ngoài dự đoán, đúng là xuân dược!

Nhìn nụ cười mập mờ của hắn như vậy. Trục giác Hình Y Hủy khác thường, ập a ập ứng nói – “Sẽ không phải là xuân dược nữa chứ?”

“Không sai, nàng lại phối được xuân dược!” – Đường Hiệu nặng nề gật đầu, xác nhận suy đoán sợ hãi của nàng.

“Vì sao? Ta rõ ràng không muốn phối xuân dược, tại sao tùy tiện phối, cũng biến thành xuân dược vậy?” – Hình Y Hủy trầm mồm ngổn ngang không cách giải quyết.

“Ta cũng không biết” – có lẽ phải nói, nàng thật có tiềm lực phối xuân dược!

“Sư phụ, cầu xin người, dạy ta đi! Ta muốn phối độc để độc chết hoàng thượng, không phải muốn học cách phối xuân dược...” – Hình Y Hủy không tự chủ nắm ống tay áo hắn kéo kéo, khổ khổ cầu khẩn.

“Nhưng mà ta muốn dạy nàng cũng không thể” – Đường Hiệu bắt đầu tránh né đề tài. Hắn đã sớm bỏ qua ý niệm đem khối gỗ mục biến thành gỗ thượng đẳng – “nàng bây giờ chỉ có thể theo chữ ‘không ngừng luyện tập kinh nghiệm’”

“Là vậy sao?” – Hình Y Hủy kinh ngạc nhướng cao chân mày.

“Đúng vậy. Nàng có thể phối ra được xuân dược như vậy, cũng có thể nói rất đáng quý!” – Đường Hiệu còn ca ngợi nàng.

“Hả...thật sao?” – Hình Y Hủy nghĩ như thế nào cũng cảm thấy phương diện phối độc này có thể nói là vượt đi, không thể nào là cái chuyện làm cho người ta kiêu ngạo được! Huống chi nàng còn đánh bậy đánh bạ bào chế ra được!

“Thật nha! Bên ngoài sợ còn rất nhiều người khao khát cầu xin” – Đường Hiệu bờ môi lộ ra nụ cười – “Đợi một thời gian sau, nàng nhất định sẽ rất lợi hại đó!” – Nói xong còn không quên chiều xoa xoa đầu nàng.

“À...” – bàn tay ấm áp của hắn truyền đến bảo đảm, không khỏi làm nàng an lòng, cũng tự nhiên sinh ra tự tin.

Nàng căn bản không nghĩ đến, hắn ca ngợi nàng một đồng như thế thật ra là muốn trốn tránh ác mộng dạy nàng mà thôi.

Quái lạ!

Nàng sống mấy chục năm, trừ bỏ lúc còn bé ngây ngốc không hiểu được phụ thân che dấu tình cảm với mình mà nửa đêm ngủ không ngon, cũng không có không thể ngủ được như bây giờ.

Tại sao tối nay cứ lặn quạ lặn lại lâu như vậy, vô luận như thế nào cũng không nhắm mắt được? Trong đầu chỉ nghĩ đến nhiệt độ cơ thể quen thuộc...

Kỳ quái, làm sao nàng có thể tưởng nhớ đến hắn chứ? Nàng nhất định là mê sảng...bởi vì ôm hắn quá lâu, kết quả trở lại phòng mình ngủ, nhất thời không thể ngủ được. Không, không được, nàng nhất định phải bắt buộc mình ngủ.

Lại quay qua, trở lại mấy canh giờ, đôi mắt đẹp của Hình Y Hủy vẫn mở tròn tròn thật to, rõ ràng mệt mỏi gần chết, cũng không có biện pháp nhắm mắt ngủ.

Quên đi, không ngủ được, vậy dứt khoát không cần ngủ nữa! Nàng quyết định đi ra ngoài tản bộ, hứng một chút gió đêm, xem thử có thể dỗ được giấc ngủ không?

Vốn là chỉ đi ra ngoài tản bộ, tìm kiếm một chút cơn buồn ngủ, nhưng mà hai chân nàng không biết vì sao giống như nam châm hút, không tự chủ mà hướng phòng Đường Hiệu đi tới.

Đi tới bên ngoài phòng hắn nàng mới phát hiện, hắn đã tắt đèn.

Vì sao có thể hại nàng không ngủ được, còn hấn lại an ổn ngủ? Không công bằng! Nàng nhất định phải nghĩ cách đánh thức hấn nàng mới cam tâm!

Được rồi, nàng quyết định lặng lẽ đi vào, sau đó, ghé vào lỗ tai hấn hô to ‘cháy nhà rồi’, để xem hấn có sợ tới mức hỗn loạn hay không.

Đôi môi mềm mại lộ ra nụ cười đắc ý, Hình Y Hủy vươn tay đẩy cửa phòng ra, đang muốn đi vào trong, đột nhiên nhìn thấy một bóng đen, nàng sợ tới mức hét lớn lên một tiếng, chân lập tức vướng vào bậc cửa trượt té ngã. Đang lúc nàng nghĩ rằng lần này mình nhất định sẽ ngã như chó ăn phân, không nghĩ được lại rơi vào một lồng ngực quen thuộc.

“Là người?” – mắt đen nhẹ nhàng thích ứng với bóng đêm trong phòng, nàng phát hiện bóng đen vừa rồi không phải ai khác, chính là hấn – “Người nửa đêm không lo ngủ, lại giả quỷ đi dọa người sao?” – nàng nổi giận khiển trách, quan sát người trước mặt đang mỉm cười lộ ra hai hàm răng trắng, Đường Hiệu

“Cô nương, nửa đêm không ngủ, giả quỷ dọa người hình như là nàng đi?” – Đường Hiệu nghiêng đầu dò xét nàng, quyết định đem trách nhiệm phân rõ ràng.

“Ta...ta nào có?” – Hình Y Hủy miệng so với vệt con còn cứng hơn vạn lần.

“Không có? Cô nương, nàng đây không phải đang trợn mắt nói dối hay sao? Ta đang ngủ, đột nhiên nghe bên ngoài có tiếng bước chân lén lút của quỷ, sau đó cửa phòng ta bị đẩy ra, còn là một người nữ quỷ tóc dài...nàng nói xem là nàng giống quỷ hay là ta giống quỷ?” – Đường Hiệu đem quyền lợi ra kết luận trao cho nàng.

“Ách...” – Hình Y Hủy coi như miệng có cứng rắn hơn cũng không có chỗ để tranh cãi nữa – “Ta giống quỷ không sai, nhưng mà người cũng không nên ở chỗ tối mà hù dọa làm ta sợ chứ?”

“Cô nương, mới rồi nếu ta không đột nhiên nhìn thấy rõ bộ dạng của nàng, ám khí đã sớm bắn ra rồi, đâu còn cho phép nàng an toàn mà rơi vào trong ngực của ta?” – Đường Hiệu nói ra công phu tùy cơ ứng biến của mình cực kỳ cao.

“Được, được, được, xem như người lợi hại” – Hình Y Hủy bất đắc dĩ trợn mắt. Không còn cách nào, lần này tự nàng biết mình đuối lý – “Đúng rồi, vì sao người gọi ta là ‘cô nương’, không gọi ta là ‘tiểu Hủy’?” – nàng thể nào nghe thấy rất kỳ quái.

“Bởi vì nàng hiện tại cũng có xem ta như sư phụ đâu, ta cũng không cần coi nàng là đồ nhi!” – Đường Hiệu mỉm cười nói.

“Ách...” – lần này đầu lưỡi Hình Y Hủy lại thất bại – “Bởi vì ta...cái đó...” – nàng hình như đúng là không xem hấn thành sư phụ...

“Kỳ thật không phải nàng cũng không muốn ta làm sư phụ đi” – nụ cười bên môi Đường Hiệu khe khẽ như nhìn thấu tất cả.

“Đâu...nào có...” – sâu trong lòng, hình như xuất hiện chỗ sơ hở khiến cho hấn nói như vậy – “ta rất nghiêm túc xem người là sư phụ”

“Cho nên nàng mắng ta là nghiêm túc coi ta là sư phụ sao?” – Đường Hiệu tùy tiện một câu, cũng đủ phá hỏng nàng.

“Không phải như vậy...” – rống, thật là càng nói càng không rõ – “Ý của ta là...dù sao ta vẫn còn rất tôn kính người! Bất quá,...ta vừa rồi ngủ không được, cho nên mới không cẩn thận mạo phạm người, sư phụ, người đại nhân đại lượng xin người tha thứ cho ta đi”.

“Không ngủ được?” – Đường Hiệu nhíu mày – “Vì sao không ngủ được?” – nhìn mặt, hấn hình như không nhìn thấy chuyện nàng không ngủ được.

Thật ra thì, hấn đã sớm một bước trở lại phòng. Ngay từ lúc nàng ở trên giường trần trọc, trở mình, hấn cũng đứng ngoài cửa sổ của nàng, nhìn thấy rất rõ ràng.

“Ta cũng không biết vì sao mà không thể ngủ được...dù sao thì là không ngủ được á!” – kỳ quái, hiện tại vùi trong ngực hấn, vì sao cơn buồn ngủ lại từ từ tới rồi.

“Nghe hình như rất nghiêm trọng... vấn đề là do đâu? Ta xem hình như nàng ở chỗ này của ta ngủ cũng rất tốt mà, đúng không?” – Đường Hiệu quan tâm hỏi.

“Ta cũng không biết. Ta chỉ biết nơi này so với chỗ ta ngủ ngon hơn mà thôi” – ưmh rất buồn ngủ...nàng hình như chỉ cần nhắm mắt lại là có thể ngủ thiếp đi.

“Là vấn đề giường sao?” – Đường Hiệu rất tốt bụng tìm cho nàng lối thoát. Trên thực tế giường trong phòng hần và phòng nàng cơ bản là giống nhau.

“Ừ...đúng, là vấn đề giường” – Hình Y Hủy đồng ý với hần, mí mắt nhú lại giống như bị búa nện ngàn cân.

“Vậy ta đem giường của mình chia phân nửa cho nàng ngủ, nàng nói có được hay không?” – Đường Hiệu rất rộng rãi khẳng khái chia sẻ giường của hần cho nàng.

Gãi đúng chỗ ngứa! Nàng thật ra chính là muốn như vậy!

“Đương nhiên được” – Mặc dù nàng rất mệt, nhưng do đề nghị của hần mà mãnh liệt gạt đầu – “Vậy ta muốn đi ngủ... người nhanh nhanh ôm ta ngủ đi”

Đường Hiệu liền tranh thủ ôm nàng mang lên giường, cùng với nàng một chỗ đi vào giấc ngủ. Hần phát giác, lúc nàng chân chính buồn ngủ, đi vào giấc ngủ rất nhanh.

“Tiểu Hủy” – nhìn mặt nàng, xót xa, hần không nhịn được nhẹ nhàng gọi.

“Hả?” – Hình Y Hủy nửa mê nửa tỉnh nghe hần nói xuôi tai, hơi mở mắt ra nhìn hần – “Chuyện gì?”

“Nếu sợ không ngủ được, về sau tới chỗ của ta ngủ, được không?” – Đường Hiệu thừa dịp nàng đang buồn ngủ đưa ra lời mời hấp dẫn này.

“Được!” – Nàng không cự tuyệt, trả lời đồng ý, ngay sau đó nặng nề rơi vào mộng đẹp ngọt ngào.

Vì vậy, bài toán khó với hần, thật ra thì cũng là vấn đề về phòng của nàng, lúc nàng nửa mê nửa tỉnh, được giải đáp.

9. Chương 9

CHƯƠNG 9

Thiên hạ không có giường nào ngủ không trả phí!

Hình Y Hủy rất nhanh liền hiểu được đạo lý này.

Cách một đêm nàng vừa chuẩn bị cùng hần ngủ, nhìn nụ cười gian tà bên môi của hần, nàng lập tức biết, nam nhân này muốn phát dục.

Mới bắt đầu, nàng còn cố gắng kháng cự, bắt quá cừ non ngoan ngoan làm sao địch nổi dã lang ác liệt? Không bao lâu, nàng bị hần ăn tươi nuốt sống.

“Ta đã nói với ngươi, ta với ngươi làm chuyện này không phải bởi vì ta nghĩ cái gì đối với ngươi, ngươi ngàn vạn lần phải nhớ lấy” – sau khi xong chuyện, nàng mệt mỏi, cuộn lại trong ngực hần, không quên phải sạch quan hệ với hần – “Ta hoàn toàn bởi vì tôn kính ngươi là sư phụ, lại còn chia giường cho ta ngủ, nên mới không dám cự tuyệt nhu cầu động dục của ngươi, biết không?”

“Ta biết” – bên môi Đường Hiệu hé ra nụ cười. Hần quá rõ ràng đây cũng là một trong những cái cố nàng trốn tránh, nhưng bây giờ hần chưa muốn vạch trần.

Hần muốn đợi lúc nàng đắm chìm đến vô pháp, đánh thức nàng, nói cho nàng biết, tình cảm chân thành của nàng đối với hần, có lẽ đã sớm vượt qua thích.

“Người xác định người thật biết?” – Hình Y Hủy một đôi con người như nước trong sáng chuyên chú nhìn hần – “Người thật nghĩ là ta thích người, nên mới làm chuyện đó với người sao! Trước đây là do chúng ta học động dục là như thế nào, hiện tại lại xảy ra chuyện này, là bởi vì người chia giường cho ta ngủ, nên ta mới quyết định hồi báo người thôi”

“Tiết biết rõ. Ta thật sự biết” – bờ môi Đường Hiệu hiện lên nụ cười ôn hòa vô hạn yêu thương, xem ra một chút áp lực đối với người ta cũng không có.

Nàng thật sự là quá đáng yêu! Nàng thật sự nghĩ rằng hần sẽ tin tưởng biện pháp của nàng sao? Nếu mà người nào chia giường cho nàng ngủ, nàng cũng lấy thân báo đáp như lời nàng vừa nói, trả giá có phải quá lớn hay không?

“Vậy thì tốt” – thấy hần bảo đảm lần nữa, Hình Y Hủy mới thoáng yên tâm – “Ta nói người biết, lúc bình thường không cho phép người động tay động chân với ta, mắt công mấy sư thúc kia nghĩ rằng giữa chúng ta có gì mập mờ...”

Nói xong nàng lập tức muốn cắn đầu lưỡi mình. Nàng đang nói cái gì nha? Mỗi buổi tốt đều ngủ ở chỗ này, mấy sư thúc kia không nghĩ rằng giữa bọn họ có mập mờ mới là chuyện lạ!

“Được” – ngoài mặt Đường Hiệu mỉm cười đồng ý, nhưng mà có muốn tuân thủ hay không lại là chuyện khác.

“Còn nữa, người phải giải thích với bọn họ mặc dù chúng ta cùng nhau ngủ chung nhưng mà chuyện gì cũng không xảy ra, người là Liễu Hạ Huệ, mà ta là thủ thân như ngọc, ta một chút cũng không thích người, người một chút cũng không thích ta, biết không?” – Hình Y Hủy tiếp tục nói lên những yêu cầu hoang đường với hần.

Lần này Đường Hiệu nhú mày – “Chuyện này có chút khó...bởi vì ta thật sự rất khó mà không thích nàng...”

“Hả?” – Hình Y Hủy nghe hần nói như vậy, lập tức ngơ ngác ngây ngốc sững sốt. Hần đang nói gì? Hần rất khó không thích nàng sao?

Vì sao nàng chẳng những không cảm thấy gấp gáp mà nội tâm lại khác thường thấy vui mừng? Nàng cứ nhiên thấy cao hứng khi nghe hần nói hần rất khó mà không thích nàng? Nàng làm sao thế này?

“Nàng bây giờ có thể không thích ta, nhưng mà muốn ta không thích nàng, thật sự rất khó” – Đường Hiệu lần nữa nhắc lại lập trường của mình.

“Hả?” – Hình Y Hủy càng nghe càng cảm thấy mình không còn là mình. Nàng cảm thấy hình như bị hút vào việc hần nói thích nàng. Sợ hãi làm nàng bắt đầu nóng vội – “Không được! Người là sư phụ, làm sao có thể yêu thích ta? Chúng ta nên giữ vững chừng mực nha!”

“Tại sao ta không thể thích nàng? Tiểu Hủy, nàng đang sợ điều gì?” – ánh mắt Đường Hiệu chuyển thành sắc bén, mắt không chớp, nhìn nàng.

Hình Y Hủy không được tự nhiên quay đầu đi chỗ khác, thật lâu sau mới dám nhìn về phía hần – “Ta không có sợ điều gì cả, ta chỉ cảm thấy...chẳng qua cảm thấy như vậy không tốt lắm, sẽ làm người khác mượn cớ...” – nàng ấp úng nói.

“Ở đây, không người nào dám nói gì cả, nàng yên tâm” – Đường Hiệu hai ba lần đem lý do của nàng bác bỏ.

“Oh...” – Hình Y Hủy còn muốn nói thật nhiều rằng hần không thể thích nàng, nhưng mà ấp úng thật lâu, cái gì cũng không nói ra được.

“Còn nữa, nàng hãy nghe ta nói...” – Đường Hiệu nhìn nàng im lặng không nói được, tiếp tục – “Ta nghĩ, muốn những huynh đệ kia tin tưởng chúng ta ở trong phòng, không xảy ra chuyện gì rất khó. Nàng nên nghĩ một chút, bọn họ nếu đi ngang qua nơi này, vừa vặn nghe được...” – một đôi tay nhỏ bé mềm mại che đi cái miệng của hần, chặn lại lời nói tiếp theo.

Hai gò má mềm mại của Hình Y Hủy đỏ bừng – “Ta mặc kệ! dù sao ta không muốn những sư thúc kia nói ta là thê tử của người”.

“Nói nàng sẽ là thê tử của ta có gì không tốt?” – Đường Hiệu bộ dạng giống như bị tổn thương – “Nàng như vậy thật làm cho ta bị tổn thương”

“Ta...” – nhìn bộ dạng thương tâm của hắn, trong khoảng thời gian ngắn Hình Y Hủy trở nên luống cuống – “Người không nên như vậy...được rồi...ta...kệ đi...bọn họ muốn nói gì cứ nói, tự chúng ta biết chúng ta đang làm gì là được rồi!”

Nhìn nàng rút cuộc nhượng bộ một bước, trong lòng Đường Hiệu cao hứng. Về phần nàng không thể xác định chính mình đang làm cái gì...Lại là một chuyện khác nữa.

Rốt cuộc nói đây là trùng hợp hay là nói nàng thiên phú bẩm sinh? Lúc Đường lão cửu mặt đỏ lên, vội vàng cáo biệt hai người chạy như bay, Hình Y Hủy và Đường Hiệu đều rõ ràng.

“Tại sao lại như vậy?” – Nhìn Đường lão cửu ôm bụng chạy như bay, sắc mặt Hình Y Hủy trở nên siêu cấp khó coi – “Không cần nói với ta... ta lại chế ra được xuân dược nữa chứ!” – nàng chỉ có một cảm giác vô cùng thê thảm.

“Ta muốn nói đúng là không sai” – trải qua mấy lần kinh nghiệm, hắn rất rõ ràng thực lực của nàng, “hồ đầu loạn thấu” nàng cũng có thể điều chế ra xuân dược.

Muốn giống nàng như vậy ngay cả kỳ tài độc thủ cũng không thể đi, hơn nữa rõ ràng muốn chế không phải là xuân dược, cứ nhiên cũng có thể phối được xuân dược, thật sự là quá khó.

“Trời ạ!... Ta thật sự không phải muốn chế xuân dược mà... tại sao lại như vậy chứ?” – mặt Hình Y Hủy giống như đưa đám...

Nhìn nàng cúi đầu ủ rũ, Đường Hiệu lại nghĩ đến những phương thức có thể làm nàng vui vẻ. Hắn khẽ híp mắt, con ngươi đen nhánh lộ ra ánh sáng tinh minh, xem xét kỹ lưỡng nàng, giọng nói mang vẻ chất vấn – “Nàng thật không cố ý?”

“Ta dĩ nhiên không phải a!” – Hình Y Hủy vội vàng cãi – “Tự nhiên ta lại muốn bào chế xuân dược làm gì chứ?”

“Làm sao mà ta biết nàng muốn bào chế xuân dược để làm gì?” – Đường Hiệu tà tà nhướng cao chân mày – “Sẽ không phải là nàng chưa thỏa mãn dục vọng, nên trong tiềm thức mới không ngừng muốn bào chế xuân dược chứ?”

“Ta nào có chưa thỏa mãn dục vọng” – Hình Y Hủy thật nhanh phải sạch quan hệ – “rõ ràng là người chưa thỏa mãn dục vọng! Mỗi buổi tối ta đều bị người ăn đến gát gao...”

“Ta? Chưa thỏa mãn dục vọng?” – Đường Hiệu kéo môi cười – “Ngược lại nàng nói đúng. Ta một mực nhẫn nại...”

“Này!” – ánh mắt Hình Y Hủy lập tức lộ ra phòng bị – “Mỗi tối ta đều rất cố gắng thỏa mãn người, người ở đây chưa thỏa mãn dục vọng cái gì chứ?”

“Chưa thỏa mãn dục vọng cũng là nàng nói, đã thỏa mãn cũng là nàng nói...đến tột cùng nàng muốn ta như thế nào đây?” – trông mặt đen Đường Hiệu lộ ra ánh sáng sáng rõ.

“Ta...” – Hình Y Hủy bị hắn hỏi ngược lại như vậy, sửng sốt – “Ta, ta,... này, người đừng dùng loại ánh mắt này nhìn ta có được hay không?”

“Ánh mắt gì? Tự ta cũng không biết ánh mắt bây giờ là gì?” – Đường Hiệu miệng mỉm cười, cố ý nói.

“Là...” – Hình Y Hủy ấp a ấp úng – “Ánh mắt giống như muốn nuốt ta vậy...”

“Này, sợ rất khó” – môi mỏng Đường Hiệu khẽ nhếch, nâng lên đường cong xinh đẹp tà ác – “Bởi vì ta đích xác là muốn đem nàng nuốt”

“Này, này, này, người không cần giống như ăn phải xuân dược có được hay không?” – Hình Y Hủy đầu tiên là kêu la, sau đó mày nhăn lại – “Bất quá, mỗi lần các sư thúc ăn phải xuân dược đều bỏ chạy, ta thật sự không rõ lắm, ăn xong xuân dược sẽ biến thành bộ dáng như thế nào?”

“Nàng thật muốn hiểu rõ?” – Đường Huệ tà tà nhún mày.

“Đúng vậy!” – Hình Y Hủy đầu tiên là gạt đầu, sau đó kinh sợ nhìn hắn – “Này, người đừng nói người muốn ăn xuân dược nha! Người không ăn xuân dược ta đã bị chinh rất thảm! Người không cần phải ăn xuân dược!”

“Vậy thì không có vấn đề” – bờ môi Đường Huệ lộ ra nụ cười tà ác – “Nhưng mà ta cảm thấy sự phụ ta đây vẫn là muốn cho nàng hiểu được tư vị sử dụng xuân dược là như thế nào...”

“Người muốn làm gì?” – Hình Y Hủy nghe hắn nói như vậy, lập tức cảnh giác – “Không phải người muốn ta ăn xuân dược chứ? Ta đã nói, đánh chết ta cũng không ăn!”

“Ta cũng không cần nàng ăn xuân dược” – Đường Huệ kéo môi cười tà tà – “Nhưng mà, Tiểu Hủy, chẳng lẽ nàng không biết, xuân dược không chỉ có ăn mà thôi sao!”

“Người rốt cuộc là muốn làm gì?” – Hình Y Hủy bị Đường Huệ lôi kéo, hướng phòng của hắn mà đi.

Đều là do hắn nói xuân dược không chỉ là dùng để ăn, kết quả nàng vô ý một phút, liền ngây ngô bị hắn bắt đi, không biết đến tột cùng sẽ làm gì đối với nàng đây.

“Nàng yên tâm, ta sẽ không làm thương tổn nàng” – Đường Huệ bảo đảm với nàng.

Nhưng loại bảo đảm này đối với nàng hiển nhiên là vô dụng – “Ta dĩ nhiên biết người sẽ không làm thương tổn ta, nhưng mà có chết ta cũng không ăn xuân dược!”

“Ta không phải đã nói qua sao? Nàng không cần phải ăn xuân dược” – Đường Huệ khẽ mỉm cười – “Cho nên cần bản nàng cũng không cần lo lắng”

Hắn lấy một chân đá văng cánh cửa, lại nhanh chóng mà đem cửa đóng lại.

“Gì mà không cần lo lắng? Nhìn người cười tà như vậy ta cũng cảm thấy lo lắng rồi! Người rốt cuộc muốn làm gì?” – Hình Y Hủy không khẩn trương không được.

“Ta muốn làm gì?” – Đường Huệ ném nàng trên ghế dựa, con người đen tà tà sâu sắc nhìn nàng đang hoang mang sợ hãi.

Có thể trêu chọc nàng như vậy thật là có ý nghĩa...

“Đúng vậy, người rốt cuộc muốn làm gì...? Này người làm gì mà xé y phục của ta chứ?” – Hình Y Hủy phát hiện hắn đang động thủ xé y phục của nàng, vội vàng đưa tay kháng cự.

Bình thường hoan ái, lúc cấp bách hắn cũng từng xé y phục của nàng, nhưng mà giờ phút này nàng cảm giác rõ ràng không giống. Loại cảm giác vừa tà ác vừa đùa giỡn này của hắn, làm cho nàng cực kỳ sợ hãi.

“Ta vì sao lại muốn xé y phục của nàng?” – Đường Huệ hếch chân mày, khó có khi lương thiện nói ra đáp án – “Bởi vì ta muốn đem nàng buộc lại”

Hình Y Hủy nghe hắn nói như vậy, ngược lại cả người sửng sốt, mà hắn thừa dịp đem nàng trói lại.

“Người...” – Hình Y Hủy vừa tức vừa giận – “Người nhanh nhanh thả ta ra” – đáng chết công phu mèo quào ba chân của nàng uống công, căn bản y phục cũng không gãy ra được...thật tức chết nàng!

“Ta không có ý định thả nàng ra. Nàng muốn chạy trốn, tự mình nghĩ biện pháp đi” – Đường Huệ ném cho nàng nụ cười không chịu trách nhiệm – “Ta muốn đi chuẩn bị gì đó đợi lát nữa dùng, nàng ở chỗ này ngoan ngoãn chờ ta”

“Này! Đường Huệ!” – Hình Y Hủy tức giận gọi thẳng tên của hắn – “Người mau thả ta ra!”

“Ừ, như vậy hình như chưa đủ kích thích... hôm nay chúng ta chơi trò gì thú vị hơn, nàng thấy thế nào?” – ngoài mặt Đường Huệ như hỏi thăm ý kiến của nàng, trên thực tế căn bản chỉ là nói cho nàng biết. Vừa nói xong, hắn lấy một miếng vải che mắt nàng lại.

“Này... cái người này thật quá đáng, về sau ta sẽ không tha thứ cho người!” – Hình Y Hủy tức đến nổi muốn dậm chân, nhưng bất đắc dĩ chân của nàng bị tách ra cột hai bên chân ghế, căn bản không thể nhúc nhích – “Người mau cởi miếng vải trên mắt ta ra, người làm như vậy hại ta không thể nhìn thấy gì cả!”

“Thì như vậy mới thú vị chứ!” – Đường Hiệu nhìn nàng gấp đến thế, hứng thú trên đùa nàng càng cao – “Như vậy có phải còn chưa đủ?”

“Cái gì còn chưa đủ?” – Hình Y Hủy đã sắp điên rồi – “Người rót cuộc muốn làm gì? Mau mau làm một lần cho xong đi!”

“Chuyện này không thể làm nhanh một lần cho xong được, nếu không thì còn gì thú vị đây?” – môi Đường Hiệu kéo lên nụ cười tà mị – “Đúng rồi, y phục của nàng đã bị ta xé hết, vậy ta cũng cởi toàn bộ y phục ra luôn”

“Này -” – Hình Y Hủy quả muốn thét lên thất thanh. Rót cuộc hẳn muốn hành hạ nàng tới khi nào đây? – “Người mau mau thả ta ra, nếu không ta nhất định sẽ tìm người báo thù”

Đường Hiệu đang chuyên tâm giúp nàng cởi quần áo, nghe nàng nói như vậy, không khỏi cười to – “Tìm ta báo thù? Báo thù như thế nào? Phối xuân được cho ta ăn sao?”

Y phục cởi xong!

Tiếp xúc với không khí lạnh lạnh, Hình Y Hủy càng thêm nóng nảy – “Mới không phải. Chỉ có người mới nghĩ tà ác như vậy, ta phải nên cẩn thận!”

“À, ta cũng rất không cẩn thận mới đem y phục của nàng cởi hết...có lạnh hay không? trong phòng có lò lửa, có lẽ nàng cũng sẽ không cảm thấy lạnh?... huống chi chờ một chút nàng sẽ thấy nóng thôi” – Đường Hiệu nói ngụ ý.

“Người...” – Hình Y Hủy sâu cảm nhận được tà ác gấp bội, cả người nàng gấp đến độ điên rồi – “Người mau thả ta ra!”

“Vừa rồi ta đâu có cầm nàng, muốn thả nàng thế nào đây?” – biểu tình Đường Hiệu thật vô tội, chỉ tiếc hai mắt Hình Y Hủy bị che lại nên không thể nhìn thấy, chỉ nghe giọng cũng đã làm nàng tức giận, cái này đại khái tức đến phun lửa.

“Đường Hiệu, người đừng quá đáng! Nếu không ta thực sự không bỏ qua cho người” – Hình Y hủy vô cùng tức giận nắm chặt tay, các đốt ngón tay cũng trắng bạch.

“Không bỏ qua sao? Ta cũng rất mong đợi nàng phối xuân được cho ta, mặc dù ta kỳ thật cũng không cần, bất quá ngẫu nhiên trợ hứng cho nàng cũng tốt” – Đường Hiệu nhếch môi cười tà nói.

“Người-!” – Hình Y Hủy nổi trận lôi đình – “Ta thật sự không nghĩ tới người là loại tiểu nhân như vậy!”

“Ta rất tiểu nhân sao? Nàng suy nghĩ một chút, thường ngày ta đối với nàng tốt cỡ nào...ta là sư phụ nàng, vậy mà nàng cũng mắng ta, đến tột cùng nàng xem ta là người nào?” – Đường Hiệu nhàn nhạt cười hỏi – “Theo ta thấy, nàng cho đến bây giờ cũng chưa xem ta là sư phụ, đúng không?”

“Hả?” – Hình Y Hủy ngẩn người. Nàng đến tột cùng coi hắn là người thế nào? Nàng á khẩu không thể trả lời, nhưng mà cũng không biết nên trả lời thế nào?

Nàng thật sự đơn thuần xem hắn như sư phụ sao? Không, không phải vậy... Nàng thực sự hẳn hoàn toàn như một tiểu nhân sao? Không, cũng không phải. Nàng quá rõ, lúc bình thường hắn đối với nàng tốt bao nhiêu...

Hơn nữa, hình như chỉ khi đối mặt với hắn như thế này nàng mới mất đi lý trí, hành động kêu to la hét. Nàng rót cuộc là làm sao vậy? Không, không cần nhớ, không cần nghĩ nữa.

“Người hiện tại đối với ta không tốt như vậy, ta mới không thèm xem người là sư phụ đâu! Ta muốn đoạn tuyệt quan hệ thầy trò với người” – nàng tức giận rống to.

“Ta lần đầu tiên nghe được đồ đệ chủ động đoạn tuyệt quan hệ với sư phụ...vậy cũng không có gì là không tốt, trước kia ta cũng không muốn làm thầy trò với nàng!” – Đường Hiệu bên môi nổi lên nụ cười “thật là hợp ý ta”

“Hả...” – Hắn nói lời này là có ý gì?

Hắn nghĩ không muốn cùng nàng cái gì? Đáp án thật rõ ràng rành, chỉ là nàng vẫn không chịu cũng không nguyện ý đi đổi mặt mà thôi...

“Đúng rồi, quên nói cho nàng biết, ta hiện tại không cần thận chế được một loại xuân dược sẽ khiến cho nàng tò mò muốn xem thử, cho nên nàng đợi ta một chút” – Bỏ lại những lời này xong, Đường Hiệu ngay sau đó rời đi.

“Đường Hiệu!” – Hình Y Hủy hoàn toàn đánh mất lý trí, kêu gào la hét tên của hắn – “Người nói gì?” – tiếng bước chân của hắn càng ngày càng cách xa nàng – “này, người đừng đi” – ông trời hắn cứ nhiên đây cửa ra rồi – “Này, người trở lại cho ta” – trời ạ! Hắn đem cửa đóng lại rồi, hiển nhiên thật là đã ra bên ngoài đi rồi.

“Người-” nghĩ đến hắn cứ nhiên như vậy mà bỏ lại nàng toàn thân bị lột sạch y phục, mắt bị che lại mà rời đi, Hình Y Hủy cả người giận đến phát run.

Nàng quyết định! Chỉ cần thoát khỏi sự kiềm chế của hắn, nàng phải nhanh chóng cùng bà vú rời khỏi cái nơi quỷ quái này, cả đời cũng không cần gặp lại hắn nữa.

Thân thể mềm mại bị buộc chặt chẽ trong phòng, Hình Y Hủy lúc đầu không ngừng giãy dụa, thời gian chậm chậm trôi qua, nàng cũng không giãy ra được một tí ti nào, mệt mỏi không thôi, nàng hơi rớt cuộc không còn giãy dụa nữa.

Nàng không phải là không nghĩ đến kêu cứu, nhưng nếu nàng kêu cứu, nhất định là sẽ có người nhìn thấy nàng trần truồng, vì vậy nàng gào thét cũng không dám. Thì ra là sau khi bộc lộ tức giận, trong đầu lại bắt đầu lo lắng vô số chuyện khác.

Nếu như có người khác xông vào, nàng nên làm như thế nào?

Nếu như hắn không trở lại, nàng nên làm như thế nào?

Nếu bà vú nhìn thấy, sẽ nghĩ như thế nào?

Vô số dấu chấm hỏi vang lên trong lòng, mặc dù nàng nóng lòng, cũng không thể thay đổi, chỉ là không ngừng giận chính mình, tại sao lại dễ ỉnh rơi vào tình cảnh như thế này.

Hai mắt bị che lại, một khắc đối với nàng giống như vĩnh hằng, thời gian vĩnh viễn ở không được mà đi cũng không xong.

Không biết trải qua bao lâu, tay chân nàng bởi vì bị cố định một thời gian dài mà đau nhức không thôi, thậm chí bắt đầu tê liệt. Nàng mệt mỏi chỉ muốn ngủ, thân thể mềm mại bởi vì quá độ khấn trương mà không thể nào buông lỏng, giống như dây cung bị buộc chặt.

Đột nhiên, cửa bị đẩy ra.

Ý thức vẫn tỉnh táo, trong lòng Hình Y Hủy lập tức đánh trống – “Người là ai?” – vô công nàng so với mèo quào ba chân còn kém, tự nhiên không thể phân biệt được người nào.

Người tới im lặng không lên tiếng, Hình Y Hủy chỉ nghe tiếng bước chân mà phán đoán người đó từng bước từng bước tiến đến gần mình, làm cho lòng nàng khấn trương căng như dây cung, thân thể bởi vì lo âu mà uồn ẻo, muốn nhanh nhanh thoát khỏi trói buộc.

Tại thời khắc này, có người chạm lên đôi vú hồng hào tuyết trắng lộ ra của nàng, đôi tay kia mang theo bao tay da lông, làm nàng không thể xúc cảm để đoán được đến tột cùng là người nào.

“Không cần...” – bao tay lông da có chức năng xúc cảm mềm mại, mang đến cảm giác ngứa ngáy, làm cho nàng không ngừng run lên, ngực cũng không nhịn được nóng đỏ lên...

10. Chương 10

CHƯƠNG 10

“Làm ơn, người của Phương Hoàng cung vì sao lại tới đây?” – huynh đệ Đường môn chứng kiến một đám nữ nhân tới xin thuốc, thiếu chút nữa té xỉu tại chỗ.

“Chúng ta lần trước giúp các nàng ấy điều chế thuốc tráng dương, cứ nhiên chỉ có thể dùng được ba ngày? Họ có thể mạnh mẽ quá hay không?” – Đường lão cúi vỗ vỗ cái trán.

“Ta nghĩ không ra cách điều chế xuân dược tốt hơn đâu... để các nàng cách ba ngày lại tới cũng không phải là biện pháp!” – Đường lão lục cũng cảm thấy đau đầu như muốn đòi mạng.

“Thật không có biện pháp. Không có biện pháp” – Đường lão bát hết sức lo lắng đi qua đi lại – “Cứ cách ba ngày lại nhìn đến đám nữ nhân sài lang xuất hiện ở nơi này, đôi mắt của ta thật sự sắp mù rồi...các huynh chẳng lẽ không thể điều chế ra thứ xuân dược nào tốt hơn sao?”

“Cách điều chế học được chúng ta đều đem ra hết, nếu muốn điều chế cái mới, chúng ta cũng phải cần nghiên cứu hơn mười ngày nữa tháng, nếu trong thời gian này bị những nữ nhân kia ăn, như vậy cũng được sao?” – Đường lão tam quang mang suy nghĩ đến muốn ói – “Xem ra chỉ có thể đi tìm lão đại...nhưng mà chúng ta đi tìm lão đại có phải là “người lớn dùng việc nhỏ” hay không? Muốn lão đại điều chế xuân dược cho đám nam nhân của các nàng? Không được! Không được” – Đường lão tam lắc đầu, lăm bằm lăm bằm tự phủ định suy nghĩ của mình.

“A, sao chúng ta không đi tìm tiểu sư diệt? Ở phương diện xuân dược này nàng tinh thông nhất, chúng ta không ai vượt qua nàng!” – Đường lão thất nhanh trí nhớ đến – “Mỗi người trong chúng ta ai cũng từng thử qua xuân dược của nàng, cũng đã rõ ràng sự lợi hại của nàng!”

“Đúng, đúng, đúng!” – Một đám nam nhân hai mắt chợt sáng lên. Bọn họ cứ nhiên quên mất người điều chế xuân dược lợi hại nhất. Tiểu sư diệt của bọn họ, cứu tinh của bọn họ!

Đi tìm nàng là được rồi!

“Ta phải đi!” – bị hấn khổng chế đến toàn thân vô lực, ngã xuống giường nằm nghỉ ngơi hơn nửa ngày, vất vả lắm mới khôi phục lại hơi sức, Hình Y Hủy vừa nhìn thấy mặt Đường Hiệu, liền không nhịn được hung hăng nhìn chằm chằm hấn.

Thân thể của nàng khuất nhục, không đại biểu ý chí của nàng cũng phải bị hấn gian dâm.

“Nàng phải đi? Nàng cho rằng ta sẽ thả nàng đi sao?” – bờ môi Đường Hiệu hiện lên nụ cười tà khí, vuốt ve hai gò má mềm mại của nàng.

“Chân là ở trên người ta, ta nói đi chính là sẽ đi! Không lẽ ngươi còn muốn trói ta thêm lần nữa sao?” – vừa hỏi đến cái vấn đề này, thấy bờ môi Đường Hiệu hiện lên nụ cười tà khí, nàng đột nhiên giật mình, chuyện đó không phải là không có khả năng.

“Nàng muốn đi như vậy, không cảm thấy mình hẹp hòi sao? Ta chỉ muốn để cho nàng biết động dục là cái tư vị gì thôi, đó chỉ là một trò chơi...Tiểu Hủy, nàng đến tột cùng kháng cự chuyện gì?” – Đường Hiệu bắt đầu đào sâu vào lòng nàng.

“Ta...ta cảm thấy đây không phải là một trò chơi, ta chỉ cảm thấy ngươi làm như vậy rất quá đáng!” – Hình Y Hủy đầu tiên là cắn chặt môi dưới, sau đó là la ầm lên.

“Rất quá đáng sao? Ngươi không phải rất vui thích sao?” – Ánh mắt Đường Hiệu chất vấn hòa với mập mờ.

“Ta...” – Hình Y Hủy trong khoảng thời gian ngắn thế nhưng không thể trả lời. Nàng thật là vô cùng vui thích, hấn nói một chút cũng không sai.

Vấn đề là...

“Đó là phản ứng thân thể, trong lòng ta một chút cũng không cảm thấy vui thích!” – Hình Y Hủy hận hận nói – “Ta ghét cái kiểu giống như vậy!”

“Thật không? Thân thể của nàng cũng nói rõ nàng vui thích, sao lòng lại nói là ghét? Tại sao nàng lại ghét? Ta nghĩ là nàng sợ bị ta nắm trong tay, thậm chí sợ hãi nàng yêu ta, có phải hay không?” – bờ môi Đường Hiệu tràn ra nụ cười hấp dẫn mê người.

Mặt đẹp mềm mại của Hình Y Hủy bất chợt trắng xanh, cả người giống như bị giáng một đòn nghiêm trọng, sững sờ một lúc lâu.

Nàng sợ nàng yêu hắn? Nàng sao phải sợ sẽ yêu hắn? Nàng một chút cũng không sợ...điểm căn bản nhất là nàng không...thương hắn...vì sao sợ? Hình Y Hủy hít một hơi thật sâu, biểu hiện ra bộ dạng không sợ – “Ta mới không sợ, ta bất quá chỉ là tức giận thôi! Ai sợ yêu người chứ! Chuyện này là không có khả năng sẽ xảy ra làm sao ta phải sợ?”

“Nếu như nàng nói không sợ, vậy vì sao phải tức giận? Nàng có thể nghĩ nó chỉ là một trò chơi mà hưởng thụ thật tốt, không phải nàng cũng vui thích sao, ta cũng vui thích như vậy” – Đường Hiệu nói ra một đề nghị khác – “Thậm chí nàng cũng có thể đối với ta như vậy, ta bảo đảm một chút cũng sẽ không để ý”

“Ai muốn đối với người như vậy chứ! Ta mới không muốn như vậy...” – Hình Y Hủy nói đến chỗ này, mặt đẹp không nhịn được ửng hồng – “Đồ biến thái!”

Đường Hiệu một chút cũng không tức giận vì những lời nói của nàng – “Bất quá xem ra nàng phối hợp rất khá, chứng tỏ nàng rất có tư chất đặc biệt về chuyện đó”

“Người nào với người có tư chất đặc biệt chứ?” – Hình Y Hủy cảm tức hấy mắt với hắn một cái – “Vì không muốn thông đồng làm bậy với người, ta hiện tại quyết định muốn rời khỏi đây”

“Được” – Đường Hiệu gật đầu, thật không ngăn cản nàng – “Nàng muốn đi thì cứ đi” – Hắn chấp tay tiễn người.

“Hả?” – hắn luôn một mực ngăn cản nàng, nhưng mà lần này lại không có, ngược lại nàng ngăn người – “Người để ta đi?” – nàng kinh ngạc hỏi hắn thêm lần nữa.

“Nàng muốn đi, ta không giữ được, không thể làm gì khác hơn là để nàng đi” – Đường Hiệu nhún nhún vai. Mặt bất đắc dĩ – “Ta nghĩ, nàng tức giận như vậy, không vui vẻ như vậy, cũng không có cách nào thay đổi suy nghĩ của nàng, vậy ta không thể làm gì khác hơn là để nàng tự do”

“Hả? Sao người...” – không chịu kiên trì chứ? Nàng nghĩ hắn cũng phải muốn giữ nàng lại một lát chứ.

“Ta thế nào?” – Đường Hiệu nhíu nhíu lông mày.

“Không có...vậy ta đi!” – Hình Y Hủy ra vẻ muốn thu dọn hành lý, vừa không nhịn được trộm dò xét hắn, nhìn hắn có thể đột nhiên muốn giữ nàng lại hay không?

Thì ra là nàng hy vọng hắn giữ lại nàng? Nàng bị sao vậy?

“Có muốn ta giúp nàng thu dọn hành lý một chút không? Đúng rồi, trong phòng nàng có rất nhiều đồ vật, có muốn ta giúp thu dọn hay không?” – Đường Hiệu biểu hiện bộ dáng nhiệt tình muốn giúp đỡ nàng.

Tại sao khi nghe hắn nói như vậy, lòng nàng cảm thấy ê ẩm, chát chát, đau đau hay sao ấy? Hình Y Hủy cứng đờ, lắc đầu, đối với hắn lộ ra nụ cười không giống cười – “Không cần. Ta có bà vú giúp ta thu dọn hành lý, không phiền đến người”

“Không phiền” – Đường Hiệu vẫn lấy tư thái nhiệt tình đối mặt nàng – “Chúng ta dù gì cũng đã từng là thầy trò, mặc dù nàng không quan tâm ta, nhưng ta vẫn muốn đối xử tốt với nàng!”

Có thật không? vậy vì sao muốn buông tay nàng? Vì sao lại muốn nàng đi? Nàng chỉ là đang nói lấy thôi mà, thật ra thì nàng cũng không muốn đi một chút nào nha...

Nếu nàng rời khỏi hắn, lúc này rời đi, căn bản nàng cũng không biết sẽ dựa vào ai, có thể đi nơi nào?

“Tự ta thu dọn hành lý là được rồi” – nụ cười Hình Y Hủy vẫn rất khó coi – “Dù sao ta đều phải đi, không phải sao?”

Giữ nàng, giữ nàng, giữ nàng đi! Thẳng đến giờ phút này, nàng rốt cuộc mới nhận rõ, lời hắn nói là sự thật... Nàng đang kháng cự cái gì, đang sợ cái gì, có lẽ nàng... thương hắn ...thật sự thương hắn...

“Nàng biết tình cảm ta đối với nàng không phải bởi vì nàng đi hay không đi mà thay đổi” – đôi mắt Đường Hiệu thẳng tắp nhìn nàng chăm chăm, nhìn thấu nỗi thống khổ của nàng – “Tiểu Hủy, nàng hiểu ý ta chứ?”

“Ta chỉ biết, ta phải đi” – Hình Y Hủy dung nhan xinh đẹp phàn nàn, không thể hoàn toàn buông lỏng mình.

“Tiểu Hủy...” – Đường Hiệu muốn nói thêm gì với nàng, đột nhiên truyền đến một hồi tiếng gõ cửa khẩn cấp.

“A, có người gõ cửa...ta đi mở cửa” – như nhát được đại xá, Hình Y Hủy vui mừng hơn hở bỏ lại hành lý, đi ra mở cửa, trong lòng rất cảm tạ người nào đó đã tới giải vây giúp nàng!

Nàng không muốn đi...nàng hiện tại mới phát hiện nàng một chút cũng không muốn rời đi, có thể kéo được khắc nào hay khắc đó!

“Tiểu sư diệt!”

Hình Y Hủy mới vừa mở cửa, ghé vào là khoảng mười cái đầu của đám sư thúc.

“Các người muốn gì?” – Hình Y Hủy nháy mắt, ánh mắt tò mò và vô cùng cảm kích nhìn lướt qua một đám sư thúc.

“Ách, thật xin lỗi, có thể mượn người của huynh một chút hay không?” – Đường gia huynh đệ hỏi người đứng sau lưng Hình Y Hủy, Đường Hiệu.

Đường Hiệu nhếch môi khê cười – “Nếu là muốn mượn nàng,...có thể nên hỏi nàng trước là muốn hay không để các đệ mượn, bởi vì nàng muốn rời khỏi Đường Môn, sau này cũng không thuộc sự quản lý của ta” – Hắn buông tay.

“Hả?” – Đường gia huynh đệ nhất tề lộ ra vẻ hoảng sợ – “Tại sao muốn rời đi? Có thể xin người đừng đi hay không? Cầu xin người, cầu xin người!”

“Hả?” – Mặc dù Hình Y Hủy rất muốn lập tức gạt đầu nói được, nhưng căn cứ vào việc tự ái, không khỏi dè dặt, nàng nghĩ muốn làm ra vẻ buồn bực – “Tại sao muốn ta đừng đi?”

“Người nhất định phải đi sao? Tại sao nhất định phải đi?” – Huynh đệ Đường gia lại có thể lộ ra ánh mắt đáng yêu như vậy cầu khẩn nàng – “Tiểu sư diệt, cầu xin người! Chuyện này chỉ có người mới có khả năng giúp chúng ta giải quyết, nếu như người không giúp, chúng ta cũng không sẽ tìm ai nữa...”

“Có chuyện gì mà các người không thể giải quyết được chứ? Sao lại muốn tìm ta giải quyết?” – Hình Y Hủy bị mấy người đứng ở cửa làm cho không hiểu.

Có chuyện quan trọng gì mà chỉ có nàng mới có thể giải quyết chứ, cũng bởi vì chuyện đó mà giữ nàng lại sao?

“Cầu xin người phối một chút xuân dược đi!” – một đám Đường gia huynh đệ nhìn nàng, chỉ kém chưa đập đầu quỳ xuống xin nàng.

“Xuân dược? Ta không làm đâu!” – phản ứng đầu tiên của Hình Y Hủy là không biết làm sao – “Ta không biết phối xuân dược, vì sao lại phối xuân dược làm gì?”

“Người thật đã phối rất nhiều xuân dược...cần chúng ta nhắc lại sao?” – Đường Hiệu ở một bên phát ra tiếng chính nghĩa, đánh thức nàng còn đang trong ngàn dặm mù sương.

“Ta...” – mặt đẹp Hình Y Hủy đột nhiên đỏ lên.

Ánh, hình như lời Đường Hiệu nói không sai, nàng thật không cẩn thận có phối ra xuân dược, không cẩn thận đến chính nàng cũng quên cách điều chế.

“Tiểu sư diệt, cầu xin người, chỉ có người mới có thể giải quyết khó khăn giúp chúng ta lần này mà thôi!” – ánh mắt một đám huynh đệ Đường gia còn thêm “không người thì còn ai” nhìn nàng.

“Ách,... nhưng mà ta mấy lần không cẩn thận điều chế ra xuân dược, trên thực tế, căn bản cũng không biết phối xuân dược mà!” – Hình Y Hủy lúng túng nói.

“Không cần thận cũng có thể làm tốt như vậy, nếu như người thật tâm muốn phối, ta nghĩ lão đại cũng sẽ bị người giết chết đi!” – một đám huynh đệ rót canh mè cho nàng uống, đột nhiên phát hiện hình như nói vậy hơi quá – “Ách...lão đại, nàng c thận, huynh có thể yên tâm, không cần lo lắng...” – nói được lời cuối này, giống như không sai lắm.

Đường Hiệu khoát khoát tay, vẻ mặt bất đắc dĩ – “Bị nàng giết chết ta cũng rất cao hứng. nhưng, nàng hình như cũng không thêm để ý đến ta”.

“Ta đâu...” – Hình Y hủy suất nữa bật thốt câu nàng “nào có không thêm để ý hần”, nhưng lời nói đến khóe miệng đã mau bị nuốt xuống cổ họng – “Ta muốn nói, ta đâu có lợi hại đến như thế! Bất quá nếu các người muốn ta giúp một tay, dĩ nhiên ta rất nguyện ý”.

“Người nói, người nguyện ý ở lại sao? Nhưng mà bọn họ sẽ luôn luôn tới đây, cho nên người phải ở lại đây một thời gian hơi lâu đó...” – huynh đệ Đường gia lo âu nhìn nàng, sợ nàng lắc đầu nói không bàn tiếp.

“Vậy sao? Nhưng mà...” – ngoài mặt Hình Y Hủy giả bộ vẻ ước gì được rời đi, nhưng mà trong lòng lại hô ta vạn tuế.

“Làm ơn mà...” – một đám huynh đệ lại lộ ra ánh mắt hy vọng với nàng – “Đến lúc đó lại nói sao! Thực sự chỉ có người mới có thể giúp chúng ta!”

“Được rồi!” – Hình Y Hủy bắt tay như tráng sĩ, còn khí thế nói, hoàn toàn quên còn có Đường Hiệu người này so với nàng còn lợi hại hơn gấp ngàn lần.

“Hay quá!” – huynh đệ Đường gia cao hứng xem chút là nhảy cẫng lên, chỉ kém không có đốt pháo ăn mừng, đốt lửa ăn mừng một phen. Nếu không phải Đường Hiệu đang ở trước mặt bọn họ, có lẽ bọn họ còn đem Hình Y Hủy ôm lấy một cái.

Mà còn lại Hình Y Hủy âm thầm cao hứng, vô vàn cảm ơn những Trình Giảo Kim giữa đường ngăn trở này.

Nàng thật không muốn đi nha...

Sự thật chứng minh, Hình Y Hủy xác thực có tiềm năng trở thành đại sư xuân dược. Mấy nữ nhân của Phụng Hoàng cung bởi vì được nàng điều chế xuân dược mà vô cùng thỏa mãn, thiếu chút nữa xem nàng như thần mà mời về cung để thờ phụng luôn.

Sau khi điều phối thành công xuân dược, Hình Y Hủy thoải nhẹ nhõm, bởi vì đại biểu nàng có thể dựa vào việc này mà ở lại, không cần suy nghĩ trước đây nàng đã từng nói là phải rời đi.

Tuy rằng như thế, nhưng mà thái độ Đường Hiệu không giống lúc trước. Sau này hần cũng chưa có chạm qua nàng, chỉ lấy lễ mà đối với nàng.

Thật ra lúc trước thì cũng là do nàng muốn, nhưng mà nàng phát hiện bây giờ mình một chút cũng không muốn cùng hần giữ quan hệ như vậy. Nàng muốn hần ôm nàng, dụ dỗ nàng, lấy cái loại ánh mắt khí phách độc chiếm mà nhìn nàng...nàng muốn...hần yêu nàng.

Rốt cuộc nàng đã nhận ra trái tim mình. Nàng thương hần, nhưng nàng không dám nhìn thẳng sự thật, cũng không dám thổ lộ với hần.

Ngay giờ phút này, nàng chỉ có thể hèn nhát mà ngồi ở chỗ này nghĩ là nàng thương hần, cũng không dám nhảy thêm một bước nào nữa.

Nàng sợ, thật sự sợ...kinh nghiệm tuổi thơ và tình cảnh hôm nay trùng trùng hiện lên. Nàng thực sự sợ, lúc nàng thừa nhận mình yêu hần, hần sẽ quay lưng rời đi, không để ý đến nàng. Nàng thực lo lắng, ngộ nhỡ mình nói yêu, hần chẳng thêm ngó ngang tới nàng nữa...

Nhưng mà, hiện tại nàng không nói gì cũng không làm gì, chuyện này có thể gây nên việc gì hay không? Quan hệ hai người có vì nguyên nhân này mà trở nên hoàn mỹ hơn được không?

Nàng thật vẫn phải tiếp tục cứ như vậy sao?

Mà hần bây giờ lấy lễ mà tiếp nàng, còn yêu nàng sao?

Lúc Hình Y Hủy hoang mang giãy giụa suy nghĩ, không biết nên làm thế nào để đối mặt với tình huống này, Đường Hiệu thật ra cũng đang trộm nhìn xem xét nàng.

Đối với nàng tao nhã lễ độ, thật ra là hấn sử dụng chiêu cuối cùng. Bởi vì hấn nhìn thấu biến chuyển tình cảm của nàng, cho nên mới áp dụng chiêu này đối với nàng.

Hấn cũng phát giác, chiêu này đối với nàng quả đúng hữu dụng. Dĩ nhiên, sau khi dùng những chiêu mãnh liệt, không cảnh tỉnh nàng, nàng còn không chịu tỉnh táo lại.

Cho nên, hấn triệu tập tất cả huynh đệ Đường gia và Hình Y Hủy đến phòng khách Đường Môn nghị sự.

“Ta nghĩ chuyện này cứ tiếp tục như vậy hấn không phải là biện pháp” – mặt Đường Hiệu nghiêm túc nhìn tất cả mọi người, nói về chuyện huynh đệ Đường gia nhờ Hình Y Hủy điều chế xuân dược.

“Hả?” – Hình Y Hủy chớp chớp đôi mắt sáng, trong đầu xoay chuyển trăm loại suy nghĩ. Hấn muốn nói gì? Hấn sẽ nói lại tình xưa với nàng sao?

“Hình cô nương” – Đường Hiệu thậm chí ngay cả gọi nàng cũng lạnh nhạt không thôi – “cô nương không phải rất muốn rời khỏi đây sao? Các sư đệ không chút tiến bộ của ta ngăn cản cô nương, thật là ngại”.

“Gi?” – Hình Y Hủy thân thể xinh đẹp đột nhiên chuyển một cái. Nghe hấn nói như vậy, tựa hồ như... hấn không phải là muốn nàng đi chứ?

Nàng không muốn đi mà!...

Trải qua thời gian này, nàng mới rõ ràng ý thức được, coi như chỉ nhìn hấn như vậy, cũng là một loại hạnh phúc...

“Không cần ngại, ta có thể giúp đỡ mọi người” – Hình Y Hủy miễn cưỡng nở nụ cười – “Ta có thể ở đây thêm một thời gian nữa, không sao cả”.

“Không được, không được” – trong lòng Đường Hiệu cười thầm, ngoài mặt mãnh liệt lắc đầu – “Hình cô nương, có thể đối với chúng tôi hữu tình, chúng tôi đây không thể đối với cô nương vô nghĩa được. Các người nói có đúng không?” – Hấn đem tầm mắt chuyển sang đám huynh đệ.

“Dạ, dạ, dạ” – lão đại Đường gia đã nói như vậy, thân là sư đệ, bọn họ nào dám cãi lời! Mọi người liền vội vàng gật đầu.

“Hả?” – Hình Y Hủy chấn động một cái. Bọn họ nói vậy là ý gì?

“Mặc dù chuyện điều chế xuân dược này ta cũng không có nhiều kinh nghiệm, nhưng cũng không kém. Mặc dù bọn họ không muốn ta nhúng tay, nhưng thân là môn chủ, há có thể ngồi yên không để ý! Hình cô nương, tình cảm thầy trò chúng ta đã chấm dứt, cô nương không cần vì Đường Môn chúng tôi mà uất ức ở lại chỗ này, cô nương mau đi tìm hạnh phúc của chính mình đi!”

“Hả?” – Hình Y Hủy nghe vậy, trước mắt bỗng dưng tối sầm, xém chút bất tỉnh.

Hấn không cần nàng! Hấn muốn nàng đi... Hấn không cần nàng! Hấn muốn nàng đi... Hấn không cần nàng! Hấn muốn nàng đi... Hấn không cần nàng!... Hấn không cần nàng!... Hấn không cần nàng!... – “Được” – Hình Y Hủy cắn chặt môi dưới, giả bộ kiên cường gật đầu – “Bọn ta sẽ trở về thu dọn hành lý, sẽ mang bà vú rời đi. Cảm ơn môn chủ thời gian qua đã quan tâm, cũng cảm ơn mọi người đã quan tâm chăm sóc, tiểu nữ vô cùng cảm kích”

Nàng hết sức lễ phép hành lễ với mọi người, thân thể mềm mại bắt đầu lắc đầu đảo muốn ngã. Nàng không muốn rời khỏi hấn mà đi!

Nàng còn chưa nói ra câu nói quan trọng kia, sao có thể đi? Hấn vì sao muốn nàng đi?

Không, không, không...

“Lão đại, tiểu sư đệ!” – Đường Thập nhất thời chưa đối được cách xưng hô, o o mà xông vào – “Lão đại, Hình cô nương té bất tỉnh!”

“Sao?” – bên môi Đường Hiệu thế nhưng nâng lên nụ cười nhàn nhạt – “Vừa mới trở về đã ngã bất tỉnh? Vậy liều thuốc lần này quả nhiên rất mạnh”

“Thuốc? Lão đại? Huynh cho nàng uống thuốc gì?” – trong đầu Đường Thập như ruộng cần tưới nước nhìn chăm chăm Đường Hiệu.

“Tâm được” – Đường Hiệu cất bước hướng cửa đi ra.

“Tâm được? là thuốc gì? Lão đại huynh còn chưa nói với đệ! Lão đại!” – Đường Thập hấp tấp đi theo sau lưng Đường Hiệu, nhưng thủy chung không đuổi kịp người xem ra như nhàn nhã, nhưng thực tế như đang bay kia.

Cuối cùng vẫn không đuổi kịp, Đường Thập cảm giận bất bình nói lăm nhăm – “Nếu muốn đuổi người ta đi, vậy hạ độc người ta làm chi? Sau khi hạ độc còn đi quan tâm nàng? Lão đại rốt cuộc đang giở trò quỷ gì?”

Xem ra, trong hồ lô Đường Hiệu đến tột cùng là chứa thuốc gì, cũng chỉ có Đường Hiệu mới biết được!

“Không cần! không nên đuổi ta đi...”

Những lời nói trước khi té xỉu, không ngừng lưu chuyển trong mộng của Hình Y Hủy, tụ thành một cỗ áp lực lớn đánh úp nàng.

Đôi tay nàng trên không quơ múa, cấp tốc lo lắng tìm kiếm thân thể dựa vào, cho đến khi nắm giữ một cỗ nhiệt ấm áp, rốt cuộc nắm thật chặt, không chịu buông ra.

“Không nên đuổi muội đi... Muội yêu huynh! Không nên đuổi muội đi...”

Cả người Hình Y Hủy dựa vào cỗ nhiệt ấm áp, cơ thể nàng nhanh chóng được nguồn nhiệt ấm áp làm cho nước mắt tuôn ra, thành chuỗi lệ làm nàng mở ra đôi mắt xinh đẹp, tròn sáng, nhưng đôi mắt như không nơi nương tựa mơ màng không tập trung nhìn về phía trước.

“Sư phụ...” – hai mắt rốt cuộc tập trung được, Hình Y Hủy hai mắt đen đầy lệ mở lớn hơn – “Huynh?”

“Là huynh” – Đường Hiệu nở một nụ cười dịu dàng với nàng.

“Huynh...” – Đôi mắt đầm lệ mông lung, nàng nghĩ rằng mình nhìn thấy toàn bộ đều là ảo giác – “Huynh không phải muốn muội đi sao?”

“Muội không phải rất muốn đi sao?” – nụ cười bên môi Đường Hiệu sâu hơn, đưa mắt nhìn gương mặt xinh đẹp của nàng, trong mắt hàm chứa vô số dịu dàng.

“Huynh...” – Hình Y Hủy như muốn nói gì, lại bị đôi mắt thâm tình vô hạn của hắn hấn hấn ngăn cản.

Nhìn dáng vẻ hắn giống như không muốn nàng rời đi vậy?

“Huynh thế nào?” – Đường Hiệu khẽ cười, thâm tình cười ra tiếng.

“Huynh...muội...” – Hình Y Hủy ngáp ngừng, chần chừ hồi lâu, rốt cuộc nói ra suy nghĩ trong lòng – “Huynh mới rồi có nghe được lời muội nói gì không?”

Nàng hoàn toàn nhớ mình mới vừa rồi nói câu gì.

“Có” – Đường Hiệu khẽ gật đầu, lấy nụ cười vô cùng hấp dẫn đáp lại nàng.

“Vậy...” – Hình Y Hủy nặng nề hít một hơi – “Những lời đó đều là thật” – mặt nàng đỏ bừng, lấy dũng khí nói – “Muội thật sự vô cùng yêu huynh...”

Nàng mở lớn mắt, ánh mắt chờ đợi, nháy cũng không nháy, chăm chăm nhìn hắn, trong lòng vô số sợ hãi cùng sợ hãi, nhưng mà vô luận như thế nào cũng muốn đợi hắn trả lời.

Nàng không thể rụt rè nữa. Ngày trước nàng cứ rụt rè như thể sợ chết, nếu tiếp tục kháng cự nữa, nàng vĩnh viễn sẽ không chiếm được yêu.

“Huynh biết rõ” – Đường Hiệu dịu dàng vuốt ve mái tóc đen nhánh của nàng

“Cho nên huynh đừng đuổi muội đi, muội không muốn rời khỏi huynh đâu” – rốt cuộc Hình Y Hủy một hơi đem hết lời muốn biểu đạt nói ra, sau khi nói xong, trái tim nhảy thật nhanh, vừa mong đợi không bị tổn thương lần nữa.

“Huynh chờ những lời này của muội từ rất lâu rồi” – Đường Hiệu ôn tồn tỉ mỉ sờ gương mặt xinh đẹp của nàng, xác định mặt nàng càng lúc càng đỏ – “Muội biết không?”

“Hử...” – Hình Y Hủy mở to mắt nhìn, mắt đẹp không có tiền đồ lần nữa nhẹ nhàng tràn đầy hơi nước – “Muội...muội...”

Xem ra, hắn cũng thích nàng, hơn nữa, vẫn một mực chờ nàng...

“Muội làm sao vậy?” – Đường Hiệu nhìn nước mắt đang cấp tợ gia tăng kia, gấp gáp an ủi – “Đừng khóc! Tiểu Hủy, đừng khóc!...”

“Thật xin lỗi! Thật xin lỗi...” – Hình Y Hủy đem mặt chôn thật sâu trong ngực hắn, kích động khóc thút thít một lúc lâu, mới ngẩng đầu lên, nước mắt rờn rờn nhìn hắn – “Bởi vì lúc còn nhỏ bị cự tuyệt, làm uội bị tổn thương, không biết bắt đầu từ lúc nào, muội không muốn yêu, cũng không muốn tiếp nhận yêu, bởi vì muội lại sợ sẽ bị tổn thương, nhưng không phát hiện được, sợ hãi bị tổn thương lại lớn hơn khát vọng yêu, cho nên muội căn bản không thể yêu, cũng không có cách tiếp nhận yêu...vì vậy mới tổn thương đến huynh, không ngừng trốn tránh tình cảm của huynh...cho đến khi huynh thay đổi, muội mới giật mình, huynh là người muội muốn, mà muội lại thương tổn huynh như vậy, tự mình tổn thương...muội không nên như vậy, muội muốn huynh! Muội muốn yêu...”

“Huynh yêu muội...” – Đường Hiệu bên môi phím nụ cười say lòng người – “Muội có cả đời thử luyện yêu với huynh, mà huynh cả đời cũng sẽ không ruộng bỏ muội. Muội nói, như vậy đủ chưa?”

“Đủ, đủ! Quá đủ rồi...” – Hình Y Hủy vừa khóc vừa cười, mãnh liệt gật đầu – “Cả đời này muội sẽ đều dựa vào huynh, coi như huynh muốn trốn, muội cũng sẽ không bỏ qua huynh đâu!”

11. Kết Thúc

Kết thúc

“Muội đang nghĩ vì sao cha muội không phải người đi tìm muội, nguyên do là bởi vì người được phái tới Đường Môn cũng không vào được bên trong...hắc hắc, muội là lợi hại nhất a” – Hình Y Hủy thoải mái vui cười trong chốc lát, sau đó lại chếp miệng – “Nhưng mà bọn hắc vì sao không xông vào, không lẽ là do hoàng thượng viết thư cho cha, nói muội ở chỗ này, hơn nữa hoàng thượng còn là Dận Đệ!” – nghĩ tới đây, Hình Y Hủy đột nhiên tuôn ra một câu – “Huynh đến cuối cùng không có dạy muội làm thế nào khiến hoàng thượng muốn sống không được, muốn chết không xong! Hơn nữa đột nhiên hắc ta lại biến thành tiểu thú của muội, muội nhất định càng không thể có biện pháp muốn hắc sống không được chết không xong á!”

“Muội lo gì? Chúng ta chỉ cần tìm một nữ nhân cho hắc yêu đến chết đi sống lại, không phải là làm cho hắc muốn sống không được, muốn chết không xong sao?” – Đường Hiệu tâm địa xấu xa đề xuất ý tưởng.

“Oa, làm sao huynh thông minh như vậy?” – Hình Y Hủy lấy ánh mắt sùng bái nhìn nam nhân thân ái của mình.

“Bởi vì...” – bờ môi Đường Hiệu hiện lên nụ cười xấu xa – “Đây là kinh nghiệm của huynh mà! Đều bởi vì yêu muội, hại huynh sống không được, muốn chết cũng không xong!”

“Đường Hiệu -”

—HẾT—

o~(^o^~o

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mon-chu-dua-phi>